

VYHLÍDKA

**MICHAEL
CONNELLY**

PODĚKOVÁNÍ

Tento příběh je smyšlený. Při jeho psaní se autor opíral o pomoc několika expertů v oborech, jichž se příběh dotýkal. Zejména si autor přeje poděkovat dr. Larrymu Gandleovi a dr. Ignaciu Ferrasovi za trpělivé zodpovězení všech jeho otázek o onkologické léčbě, lékařské fyzice, použití cesia a manipulaci s ním. V oblasti policejní práce by byl autor ztracen, nebýt pomoci Ricka Jacksona, Davida Lambkina, Tima Marcii, Grega Stouta a několika dalších, kteří si přáli zůstat v anonymitě. Veškeré chyby nebo přehánění ve zmíněných oblastech jdou výlučně na vrub autora této knihy.

Autor si rovněž přeje vyjádřit poděkování za redakční pomoc a velkorysost Asyi Muchnickové, Michaelu Pietschovi, Billu Masseyemu a Jane Woodové, jakož i Terrillu Lee Lankfordovi, Pamele Marshalllové, Carolyn Chrissové, Shannon Byrneové, Jane Davisové a Lindě Connellyové.

1

Ten telefonát přišel o půlnoci. Harry Bosch byl vzhůru a právě seděl potmě v obývacím pokoji. Namlouval si, že to dělá proto, aby lépe slyšel saxofon. Aby utlumením jednoho smyslu zvýraznil druhý.

Hluboko uvnitř však věděl, jak je to doopravdy. Čekal.

Volal mu Larry Gandle, jeho nadřízený na speciálním oddělení vražd. Byl to Boschův první telefonát na novém působišti. A právě na něj Bosch čekal.

„Harry, jsi vzhůru?“

„Jsem.“

„Co ti to tam hraje?“

„Frank Morgan, živá nahrávka z newyorského Jazz Standard. Na piano slyšíte hrát George Cablese.“

„Zní to jako ‚All Blues‘.“

„Ted jste to trefil.“

„Dobrej flák. Strašně nerad tě od něj odtrhávám.“

Bosch vzal dálkový ovladač a vypnul hudbu.

„Proč mi voláte, poručíku?“

„Hollywood si přeje, abyste s Iggym přijeli a převzali jeden případ. Oni už dneska chytli tři a čtvrtý nezvládnou. Tenhle navíc vypadá, že by se z něj mohlo stát hobby. Nese všechny známky popravu.“

Losangeleské policejní oddělení se skládalo ze sedmnácti divizí, přičemž každá měla vlastní stanici s detektivní jednotkou, jejíž součástí bylo i oddělení vražd. Divizní týmy však představovaly jakousi frontovou linii a nemohly si dovolit zabřednout do vleklých případů. Kdykoliv se tedy objevila vražda s jakýmkoliv politickým, bulvárním nebo mediálním rozměrem, obvykle byla postoupena speciálnímu oddělení vražd, jež bylo součástí oddělení loupeží a vražd sídlícího na Parker Center. Kandidáty pro speciální oddělení vražd se okamžitě stávaly rovněž veškeré případy, které se jevily jako obzvláště zapeklité nebo časově náročné – případy, jimž se policisté museli věnovat jako svému hobby. Toto byl jeden z nich.

„Kde se to stalo?“ zeptal se Bosch.

„Na té vyhlídce nad přehradou Mulholland. Znáš to tam?“

„Jo, už jsem tam byl.“

Bosch vstal a zamířil ke stolu v jídelně. Otevřel zásuvku určenou původně na příbory a vytáhl z ní pero a malý zápisník. Na první stránku si napsal datum a místo vraždy.

„Nějaké podrobnosti, o kterých bych měl vědět?“ zeptal se.

„Moc toho není,“ odpověděl Gandle. „Jak říkám, vyličili mi to jako popravu. Dvě kulky do týla. Někdo tam toho chlapa odvezl a na té krásné vyhlídce mu vystřelil mozek z hlavy.“

Bosch se nad tím na chvíli zamyslel a teprve pak položil další otázku.

„Znají totožnost oběti?“

„Lidi z divize už na tom dělají. Než tam dorazíš, možná už budou něco vědět. Je to prakticky kousek od tebe, že jo?“

„Není to daleko.“

Gandle uvedl Boschovi konkrétnější údaje o místě činu a zeptal se, zda Harry zavolá svému parťákovi sám. Bosch odpověděl, že to vyřídí.

„Dobrá, Harry, zajed'te tam, omrkněte to a pak mi zavolejte, co jste zjistili. Normálně mě vzbud'te. Dělají to tak všichni.“

Bosch se podívil, že si poručík stěžuje na probouzení právě člověku, jehož bude sám po dobu jejich pracovního vztahu pravidelně budit.

„Jasně,“ řekl.

Zavěsil a okamžitě zavolal svému novému partákovi Ignaci Ferrasovi. Stále k sobě hledali cestu. Ferras byl o více než dvacet let mladší a měl jiné kulturní kořeny. Bosch nepochyboval, že mezi nimi nakonec vznikne pouto, ale věděl, že to půjde pomalu. Bylo tomu tak vždy.

Ferrase Boschův telefonát probudil, ale mladý detektiv se rychle probral a zdálo se, že reaguje se zápal, což bylo dobré. Jediný problém spočíval v tom, že bydlel až v Diamond Baru, což znamenalo, že na místo činu dorazí nejdříve za hodinu. Bosch s ním o tom hovořil hned první den, co je spolu dali dohromady, ale Ferras nechtěl o stěhování ani slyšet. Měl v Diamond Baru rodinné zázemí a chtěl si je udržet.

Bosch věděl, že na místo činu dorazí daleko před Ferrasem a že tedy bude muset sám zvládnout veškeré divizní třenice. Odebírání případu diviznímu oddělení vražd byla vždy choulostivá záležitost. Obvykle o něm nerozhodovali detektivové na místě činu, nýbrž jejich nadřízení. A žádný vyšetřovatel vražd, který byl hoden zlatého lemu na odznaku, se nikdy nechtěl svého případu vzdát. Neslučovalo se to s posláním detektivní práce.

„Takže se uvidíme tam, Ignacio,“ uzavřel Bosch.

„Harry,“ ozval se Ferras. „Už jsem ti to říkal. Já jsem Iggy. Všichni mi tak říkají.“

Bosch neodpověděl. Nechtěl partákovi říkat Iggy. Měl za to, že tahle zdobnělina neunese tíhu policejní práce a jejich poslání. Přál si, aby si to uvědomil i jeho parták a přestal ho o to žádat.

Něco ho napadlo a řekl Ferrasovi, aby se cestou zastavil v Parker Center a vyzvedl služební auto, které měli přiděleno. Jeho příjezd se tím o pár minut opozdí, ale Bosch měl v plánu odjet na místo činu vlastním autem a věděl, že nemá dost benzínu.

„Takže zatím,“ řekl a vynechal jméno úplně.

Zavěsil a vytáhl ze skříně u hlavních dveří kabát. Když do něj strkal ruce, zadíval se na sebe v zrcadle na vnitřní straně dveří. V šestapadesáti letech byl štíhlý a zdatný, ba dokonce by mohl ještě pár kilo přibírat, zatímco jiným detektivům v jeho věku se začínala zakulacovat

břicha. Na speciálním oddělení vražd pracovala dvojice detektivů, jimž kvůli zvětšujícím se rozměrům přezdívali Bedna a Sud. Toho se Bosch bát nemusel.

Šediny mu ještě nevyhly z hlavy všechny hnědé vlasy, ale k vítězství už neměly daleko. Jeho tmavé oči byly nicméně průzračné a jasné a vyzářovala z nich připravenost čelit výzvám, které ho na vyhlídce čekají. Bosch v nich viděl základní odhodlání vyšetřovatele vražd, totiž že jakmile vyjde ze dveří, bude ochoten a schopen udělat všechno možné – ať je to cokoliv –, aby odvedl dobrou práci. Vzbuzovalo to v něm pocit, že je neprůstřelný.

Natáhl levou ruku a vytáhl z pouzdra na pravém boku pistoli značky Kimber Ultra Carry. Rychle zkontroloval zásobník a chod a vrátil zbraň do pouzdra.

Byl připraven. Otevřel dveře.

Poručík toho o případu moc nevěděl, ale v jedné věci měl pravdu. Místo činu bylo kousek od Boschova domova. Harry sjel do Cahuenga Pass a odtamtud to vzal po Barham Boulevard přes dálnici 101. Pak stačilo rychle vyjet po Lake Hollywood Drive do čtvrti tvořené domy rozestými na svazích kolem vodní nádrže a přehrady Mulholland. Vesměs to byly honosné vily.

Bosch projížděl kolem oplocené vodní nádrže a zastavil jen na okamžik, když se před ním na silnici objevil kojot. Oči zvířete se setkaly s reflektory a zářivě zažhnuly. Kojot se poté otočil, pomalu se odšoural přes vozovku a zmizel ve křoví. Dával si načas, než Boschovi uvolnil cestu – jako by ho téměř vyzýval, aby něco podnikl. Boschovi to připomnělo doby, kdy pracoval jako pochůzkář a podobnou vyzývavost spatřoval v očích většiny mladíků, které na ulici potkal.

Za vodní nádrží vyjel po Tahoe Drive výše do kopců a napojil se na východní konec Mulholland Drive, kde se nacházela neoficiální vyhlídka na město. Stály tu sice cedule ZÁKAZ PARKOVÁNÍ a VYHLÍDKA ZA TMY UZAVŘENA, avšak lidé tato upozornění bez ohledu na denní dobu ignorovali.

Bosch zastavil za skupinou služebních vozidel – za dodávkou techniků, kombíkem ze soudní patologie a několika označenými i neoznačenými policejními auty. Místo činu ohraničovala žlutá policejní pás-

ka, za níž stálo stříbrné Porsche Carrera Š otevřeným kufrem. Vůz byl obehnan další žlutou páskou, což Boschovi prozradilo, že jde s největší pravděpodobností o automobil oběti.

Zaparkoval a vystoupil z auta. Hlídkový policista přidělený k vnějšímu obvodu si zapsal jeho jméno a číslo odznaku – 2997 –, načež mu umožnil prolézt pod žlutou páskou. Bosch vyrazil k místu činu. Dvě řady přenosných světel ozařovaly ze dvou stran tělo ležící uprostřed mýtiny s výhledem na město. Když se Bosch přiblížil, viděl, že kriminalisté a lidé ze soudní patologie provádějí na těle a kolem něj jakési úkony. Nechyběl ani technik s videokamerou, který vše dokumentoval.

„Tady, Harry.“

Bosch se otočil a spatřil detektiva Jerryho Edgara, který se opíral o kapotu neoznačeného vozu detektivů. V ruce držel kelímek s kávou a budil dojem, že na něco čeká. Když k němu Bosch zamířil, odlepil se od auta.

Když ještě Bosch pracoval na hollywoodském oddělení, býval Edgar jeho parťákem. Harry v té době působil jako šéf týmu detektivů. Dnes tuto pozici zastával Edgar.

„Čekal jsem někoho z loupeží a vražd,“ řekl Boschův bývalý kolega. „Nevěděl jsem, že to budeš ty.“

„Jsem to já.“

„Takže na tom budeš dělat sólo?“

„Ne, můj parťák už je na cestě.“

„Tvůj nověj parťák, jo? Od toho loňského bengálu v Echo Parku ses mně neozval.“

„Jo. Takže co tu máš?“

Bosch se nechtěl s Edgarem bavit o Echo Parku. Vlastně se o tom případu nechtěl bavit s nikým. Chtěl se soustředit na nynější případ. Od přeložení na speciální oddělení vražd to byl jeho první. Věděl, že jeho počínání bude sledovat spousta lidí. A někteří z nich budou doufat, že neuspěje.

Edgar se vytočil tak, aby Bosch viděl, co leží rozprostřeno na kufru auta. Harry vytáhl brýle, nasadil si je a naklonil se blíže. Světla bylo málo, ale on přesto rozpoznal řadu důkazních sáček, které obsahovaly předměty nalezené u zavražděného – náprsní tašku, klíčenku a připí-

nací jmenovku. Byla tu i peněženka naditá bankovkami a stále zapnutý handheld – blikající zelené světlo hlásalo připravenost k přenosu hovorů, které už majitel přístroje nikdy neabsolvuje.

„Tohle všechno mi právě předal člověk ze soudní patologie,“ konstatoval Edgar. „Zhruba za deset minut by měli být s tělem hotoví.“

Bosch zvedl sáček obsahující jmenovku a obrátil ho na světlo. Vy-dala ji Ženská klinika svaté Agáty a byla na ní fotografie muže s tmavými vlasy a tmavýma očima, jenž byl identifikován jako Dr. Stanley Kent. Muž se do objektivu usmíval. Boschovi neuniklo, že jmenovka slouží zároveň jako bezpečnostní karta, pomocí níž se dají otevírat dveře opatřené čtečkou.

„Jsi v kontaktu s Kiz?“ zeptal se Edgar.

Měl tím na mysli Boschovu bývalou parťáčku, která po Echo Parku přešla na vedoucí pozici v KPN – kanceláři policejního náčelníka.

„Moc ne. Ale má se dobře.“

Bosch upřel pozornost k dalším důkazním sáčkům a přál si odvést rozhovor od Kiz Riderové k aktuálnímu případu.

„Co kdybys mi shrnul, co pro mě máš, Jerry?“ zeptal se.

„S radostí,“ odpověděl Edgar. „Mrtvola byla nalezena asi před hodinou. Jak vidíš na značkách u silnice, je tu zákaz parkování a po setmění tu nemá nikdo co okounět. Z Hollywoodu sem pravidelně párkrát za noc posílají hlídku, aby odehnala čumily. Místní boháči si to tak přejí. Slyšel jsem, že tamten dům patří Madonně. Nebo patřil.“

Ukázal na rozlehlý palác asi sto metrů od mýtiny. Měsíční světlo ozařovalo siluetu věžičky trčící z budovy. Na vnější fasádě domu se střídaly rezavé a žluté pruhy připomínající toskánský kostel. Celý dům stál na výběžku, díky němuž měl člověk dívající se z okna velkolepý panoramatický výhled na město pod sebou. Bosch si představil, jak popova hvězda shlíží z věžičky na město, které jí leží u nohou.

Ohlédl se na svého bývalého parťáka a byl připraven vyslechnout si zbytek hlášení.

„Hlídkové auto sem dorazilo zhruba kolem jedenácté a uvidělo por-sche s otevřenou přední kapotou. Tahle por-šátka mají motor vzadu, Harry. To znamená, že byl otevřený kufr.“

„Jasně.“

„Dobře, takže jsi to věděl. Hlídkový vůz tu teda zastavil, ale v porsche ani kolem něj nebylo nikoho vidět, a tak oba policajti vystoupili. Jeden z nich vyrazil na mýtinu a našel oběť. Ležela čelem k zemi se dvěma ranami v týlu. Byla to poprava, čistá a jasná.“

Bosch ukázal na jmenovku v důkazním sáčku.

„A tohle je on? Stanley Kent?“

„Vypadá to tak. Podle té jmenovky i náprsní tašky je to dvaadvacetiletý Stanley Kent s bydlištěm tady za rohem na Arrowhead Drive. Sjeli jsme značku toho porsche a vypadla nám firma s názvem K and K Medical Physicists. Právě jsem vložil Kenta do počítače, ale zdá se, že je úplně čistej. Má tam sice pár pokut za rychlou jízdu, ale to je všechno. Seká dobrotu.“

Bosch přikyvoval a vstřebával veškeré informace.

„Rozhodně na tebe nebudu naštvanej, že nám ten případ bereš, Harry,“ řekl Edgar. „Jeden můj parták je celý měsíc u soudu a druhého jsem nechal na prvním místě činu, které jsme dneska chytli – trojnásobná vražda, přičemž čtvrtá oběť leží na přístrojích v Queen of Angels.“

Bosch si vzpomněl, že na hollywoodském oddělení řeší vraždy tříčlenné týmy namísto tradičních dvojic.

„Není možné, že ta trojnásobka souvisí s tímhle?“

Ukázal na hlouček techniků hemžících se na vyhlídce kolem těla.

„Ne, tamto je klasická gangsterská střelka,“ odpověděl Edgar. „Myslím, že tenhle případ bude úplně jiná liga, a mám radost, že si ho od nás převezmeš.“

„Dobře,“ řekl Bosch. „Zbavím tě ho, co nejdřív to půjde. Díval se už někdo do toho auta?“

„V podstatě ne. Cekáme na tebe.“

„Dobrá. A zajel někdo do domu oběti na Arrowhead?“

„Taky ne.“

„Klepali jste na nějaké dveře?“

„Ještě ne. Nejdřív jsme chtěli udělat místo činu.“

Edgar si podle všeho záhy spočítal, že případ bude předán oddělení loupeží a vražd. Bosche štválo, že jeho bývalý kolega zatím nic nepodnikl, ale zároveň věděl, že budou s Ferrasem moci dělat na případu od píky, což také nebylo špatné. Seznam případů, jejichž vyšetřování

bylo při předávce od divizních detektivních týmů do centra poškozeno či přímo zpackáno, byl bohužel dlouhý.

Bosch pohlédl na osvětlenou mýtinu a napočítal celkem pět lidí ze soudní patologie a kriminalistiky, kteří pracovali na těle či poblíž něj.

„No,“ řekl, „takže když děláte nejdřív místo činu, díval se někdo na otisky bot kolem těla, než jsi k němu pustil techniky?“

Bosch nedokázal skrýt dopálenost v hlase.

„Harry,“ řekl Edgar a jeho tón prozrazoval dopálenost z Boschovy dopálenosti, „na téhle vyhlídce stojí každý pitomý den hezkých pár set lidí. Kdybysme se tím chtěli zdržovat, mohli bysme zkoumat zdejší otisky bot až do Vánoc. Ale já usoudil, že tolik času nemáme. Místo toho jsme tu měli tělo ležící na veřejném prostranství a potřebovali jsme se k němu dostat. Navíc to vypadá na práci profesionála. Což znamená, že boty, pistole, auto i všechno ostatní bude už dávno v trahu.“

Bosch přikývl. Chtěl tu věc přejít a změnit téma.

„Dobrá,“ řekl mírně, „v tom případě to беру.“

Edgar přikývl a Bosch měl pocit, že je mu možná trapně.

„Jak říkám, Harry, nečekal jsem, že přijedeš ty.“

Čímž chtěl říct, že kvůli Boschovi by práci neodflákl, zatímco kvůli někomu jinému z OLV klidně.

„Jasně,“ odpověděl Bosch. „Rozumím.“

Když Edgar odjel, vrátil se Bosch ke svému autu a vytáhl z kufru baterku. Odkráčel zpátky k porsche, nasadil si rukavice a otevřel dveře na straně řidiče. Naklonil se do auta a rozhlédl se kolem sebe. Na sedadle spolujezdce ležel kufrík. Byl odemčený, a když Bosch odepnul přezky, objevil v jeho útrobách několik spisů, kalkulačku a nejrůznější bloky, pera a papíry. Opět ho zavřel a ponechal ho na původním místě. Jeho poloha na sedadle mu zároveň prozradila, že oběť pravděpodobně dorazila na vyhlídku sama. Se svým vrahem se tu setkala – nepřivezla ho s sebou. Bosch dospěl k závěru, že by to mohlo být důležité.

Otevřel přihrádku, z níž vypadlo na podlahu několik dalších připínavích jmenovek podobných té, kterou technici našli přímo u oběti. Bosch bral jednu po druhé do rukou a přitom si všiml, že každou z nich vydala jiná místní nemocnice. Jméno a fotografie však byly na

všech jmenovkách totožné. Stanley Kent – muž, který (jak Bosch předpokládal) ležel mrtvý na mýtině.

Harry si také všiml, že zadní strany několika jmenovek obsahují rukou psané poznámky. Dlouze se na ně zadíval. Většinou se jednalo o čísla zakončená písmeny *L* nebo *R*, v důsledku čehož Bosch usoudil, že jsou to kombinace zámků.

Zadíval se hlouběji do přihrádky a našel další jmenovky a přístupové karty. Připadalo mu, že zavražděný muž – pokud to byl Stanley Kent – měl povolení ke vstupu prakticky do všech nemocnic v okrese Los Angeles. Zároveň znal téměř ve všech případech kombinace bezpečnostních zámků. Bosche na chvíli napadlo, že jmenovky a karty mohou být padělané a že je oběť mohla používat při nějakém podvodu kolem nemocnic.

Vrátil všechno do přihrádky a zavřel ji. Poté se podíval pod sedadla i mezi ně, ale nenašel nic zajímavého. Vysoukal se z auta a přešel k otevřenému kufru.

Ten byl malý a prázdný. Ve světle baterky si však Bosch všiml čtyř vtačenin v koberečku na dně kufru. Bylo zřejmé, že majitel auta vezl v kufru těžký čtvercový předmět na čtyřech nohách nebo na kolečkách. A protože byl kufr nalezen otevřený, bylo pravděpodobné, že předmět – ať to bylo cokoli – někdo po vraždě odnesl.

„Detektive?“

Bosch se otočil a posvítil baterkou do tváře jednoho policisty. Byl to ten, který si u pásky zapisoval jeho jméno a číslo odznaku. Harry sklopil baterku.

„Copak?“

„Je tu nějaká agentka FBI. Žádá o svolení ke vstupu na místo činu.“

„Kde je?“

Policista ho odvedl zpět ke žluté pásce. Když se Bosch přiblížil, spatřil stát vedle otevřených dveří auta ženu. Byla sama a neusmívala se. Bosch ji poznal a ucítil, jak se mu sevřelo hrdlo.

„Ahoj, Harry,“ řekla žena, když ho uviděla.

„Ahoj, Rachel,“ odpověděl Bosch.

Od chvíle, kdy se se zvláštní agentkou Federálního úřadu vyšetřování Rachel Wallingovou viděl naposledy, uplynulo už téměř šest měsíců. Když se k ní teď Bosch blížil za pásku, byl si naprosto jist, že za celou tu dobu nenastal jediný den, kdy by na ni nemyslel. Nikdy by ho však nenapadlo, že až se spolu znovu sejdou – pokud vůbec –, stane se tak uprostřed noci na místě vraždy. Rachel měla na sobě džínsy, košili s knoflíčky na límci a tmavě modré sako. Tmavé vlasy měla rozčuchané, ale přesto vypadala nádherně. Očividně ji vytáhli z domu stejně jako Bosche. Stále se neusmála, což Boschovi připomnělo, s jakou hořkostí se naposledy rozešli.

„Hele,“ řekl, „vím, že jsem tě ignoroval, ale nemusela ses namáhat a stopovat mě až na místo činu jen proto, abys...“

„Na humor teď vážně není čas,“ přerušila ho Rachel. „Pokud mě v tomhle případě neklame předtucha.“

Naposledy se spolu setkali v souvislosti s případem Echo Park. V té době pracovala Rachel na tajuplném oddělení FBI s názvem Taktické zpravodajství. Nikdy Boschovi nevysvětlila, čím přesně se tento odbor zabývá, a Bosch na odpověď nikdy nenaléhal, jelikož pro vyšetřování případu Echo Park nebyla důležitá. Oslovil ji tehdy, poněvadž se Rachel dříve specializovala na profilování – a také kvůli jejich společné minulosti. Případ se však poněkud zvrtl a spolu s ním i naděje na pokračování jejich milostného vztahu. Když se teď na ni Bosch díval, bylo mu jasné, že Rachel je tu ryze služebně, a zároveň měl pocit, že se už brzy dozví, čím se oddělení taktického zpravodajství ve skutečnosti zabývá.

„A co by to podle tebe mohlo být?“ zeptal se jí.

„To ti povím, až budu moci. Můžu, prosím, vidět místo činu?“

Bosch zdráhavě zvedl pásku a opětoval její nedůtklivý přístup svou obvyklou uštěpačností.

„Tak pojd'te dál, agentko Wallingová,“ řekl. „Doufám, že se tu budete cítit jako doma.“

Rachel prošla pod páskou a zastavila se – alespoň respektovala jeho právo zavést ji na místo činu.

„Možná bych ti tu opravdu mohla být něco platná,“ prohodila. „Pokud to tělo uvidím, možná ti ho budu moci formálně identifikovat.“

Zvedla spis, který s sebou nesla.

„Takže tudy,“ řekl Bosch.

Odvedl ji na mýtinu, kde sterilizující fluorescenční světlo z mobilních jednotek osvětlovalo oběť. Zavražděný muž ležel v oranžové hlíně asi metr a půl od srázu na převisu vyhlídky. Od vodní nádrže pod srázem se odráželo měsíční světlo. Za přehradou se pak rozprostíralo město tvořené miliony světel. Ta se v chladném večerním vzduchu mihotala jako pomíjivé sny.

Na okraji světelného kužele natáhl Bosch ruku a zarazil Wallingovou. Soudní patolog před chvílí obrátil oběť, která nyní ležela obličejem vzhůru. Na tváři a na čele měla odřeniny, ale Bosch byl přesvědčen, že v zavražděném rozpoznává muže, jehož fotografii viděl na nemocničních jmenovkách v přihrádce auta. Stanley Kent. Rozepnutá košile odhalovala jeho bledý hrudník bez ochlupení. Na jednom boku měl ranku, skrz niž mu soudní patolog Joe Felton vsunul do jater teplovní sondu.

„Dobrý večer, Harry,“ řekl Felton. „Nebo bych spíš měl říct dobré ráno. Co to máš za kamarádku? Myslel jsem, že děláš v týmu s Iggym Ferrasem.“

„Dělám s Ferrasem,“ odpověděl Bosch. „Tohle je zvláštní agentka Rachel Wallingová z oddělení taktického zpravodajství FBI.“

„Taktické zpravodajství? Co si tihle lidi vymyslí příště?“

„Myslím, že je to něco na způsob vnitřní bezpečnosti. Znáš to: na nic se neptej, nic neříkej a tak dál. Rachel tvrdí, že nám možná bude schopna potvrdit jeho totožnost.“

Wallingová věnovala Boschovi pohled, jímž mu dávala najevo, že se chová nezrale.

„Nevadí, když se na to tělo mrknem, doktore?“

„Jasně že ne, Harry, my už jsme tady víceméně hotovi.“

Bosch vyrazil dopředu, ale Wallingová ho hbitě předběhla a vkrácela do ostrého světla. Bez váhání se postavila nad tělo, otevřela spis a vytáhla z něj barevnou fotografii zachycující mužský obličej. Sklonila

se a přidržela portrét vedle tváře mrtvého muže. Bosch se postavil vedle ní, aby si udělal vlastní představu.

„Je to on,“ řekla Rachel. „Stanley Kent.“

Bosch souhlasně kývl a podal jí ruku, aby mohla překročit tělo. Rachel ho však ignorovala a učinila tak bez jeho pomoci. Bosch pohlédl na Feltona, který dřepěl vedle zavražděného.

„Tak co, doktore, řeknete nám, co tady máme?“

Shýbl se u protější strany těla, aby lépe viděl.

„Máme tu muže, kterého sem někdo přivezl nebo který sem z nějakého důvodu přijel sám a pak byl nucen klečet.“

Felton ukázal na kalhoty oběti. Na obou kolenou měly šmouhy od oranžové hlíny.

„Poté ho někdo dvakrát střelil do týla a on se skácel obličejem k zemi. Ta poranění obličeje, která vidíte, pocházejí od pádu na zem. V tom okamžiku už byl mrtvý.“

Bosch přikývl.

„Na druhé straně hlavy jsem žádné průstřely neobjevil,“ dodal Felton. „Pachatel tedy zřejmě použil něco malého, například dvaadvacítku, takže se kulky odrážely oběti uvnitř lebky. Velmi účinné.“

Bosch si uvědomil, že poručík Gandle mluvil obrazně, když se zmiňoval, že oběti na vyhlídce někdo vystřelil mozek z hlavy. Zapsal si do paměti, že Gandle má sklon věci zveličovat.

„Doba úmrtí?“ dotázal se Feltona.

„Podle teploty jater bych řekl, že oběť je mrtvá čtyři až pět hodin,“ odpověděl soudní patolog. „Takže plus minus od osmi večer.“

Poslední informace Bosche znepokojila. Věděl, že v osm hodin už byla tma a všichni milovníci západu slunce dávno odjeli. Dva výstřely se však musely z vyhlídky rozlehnout do domů na okolních svazích. Přesto nikdo nezavolał policii a tělo nalezla až policejní hlídka, která tudy o tři hodiny později náhodou projížděla.

„Vím, nač teď myslíš,“ řekl Felton. „Co ten zvuk? Existuje pro to možné vysvětlení. Hoši, překulíme ho zpátky na břicho.“

Bosch vstal a poodstoupil, zatímco Felton s jedním ze svých asistentů obrátil tělo. Bosch pohlédl na Wallingovou a jejich oči se na chvíli zaklesly do sebe – Rachel pak znovu upřela pohled na tělo.

Po jeho obrácení se v mužově týlu objevily dva průstřely, jimiž do mozku pronikly kulky. Černé vlasy oběti byly spleené krví a zadní část košile potřísněna jemnou sprškou hnědé látky, která okamžitě upoutala Boschovu pozornost. Harry už v životě navštívil tolik míst činu, že by si jen sotva dokázal na všechna vzpomenout nebo je spočítat. Byl proto přesvědčen, že kapalinou zaschlou na košili oběti není krev.

„To není krev, že ne?“

„Ne, není,“ odvětil Felton. „Podle mého nám laboratorní testy ukáží, že je to stará koka-kola. Stejnou sedlinu můžete najít na dně prázdné lahve nebo plechovky od koly.“

Než stačil Bosch odpovědět, učinila to za něj Wallingová.

„Takže pachatel použil ke ztišení výstřelů improvizovaný tlumič,“ řekla. „Nasadil na hlaveň prázdnou litrovou PET-láhev od koly, a podstatně tím ztlumil hlasitost výstřelu, poněvadž zvukové vlny se pak nešíří do prostoru, ale zůstávají v lahvi. A jestli byly v té lahvi zbytky od koly, tak se tekutina při výstřelu rozprskla i na oběť.“

Felton pohlédl na Bosche a souhlasně přikývl.

„Kdes k ní přišel, Harry? Má formát.“

Bosch pohlédl na Wallingovou. Také on byl ohromen.

„Našla jsem to na internetu,“ prohodila Rachel.

Bosch kývl, ale nevěřil jí.

„A je tu ještě jedna věc, které byste si měli všimnout,“ řekl Felton a obrátil pozornost zpátky k tělu.

Bosch se znovu sklonil. Felton se natáhl přes tělo a ukázal na ruku na Boschově straně.

„Na obou rukou má tohle.“

Oběť měla na prostředníčku červený plastový prsten. Bosch si ho prohlédl a pak se zadíval na druhou ruku oběti. Také na druhém prostředníčku měla navlečen stejný červený prsten. Na vnitřní straně měly oba prsteny bílý lem, který vypadal jako páska.

„Co to je?“ zeptal se Bosch.

„To ještě nevím,“ řekl Felton. „Ale myslím...“

„Já to vím,“ skočila mu do řeči Wallingová.

Bosch se na ni zahleděl a pak kývl. Samozřejmě že to Rachel věděla.

„Říká se tomu TLD kroužky,“ řekla. „TLD znamená ‚teplotní luminiscenční dozimetrie‘. Mají člověka včas varovat. Ty kroužky měří radiaci.“

Ostatní přítomní reagovali na tuto informaci zaraženým mlčením. Wallingová tedy pokračovala.

„A dám vám další tip,“ řekla. „Když jsou obrácené takhle dovnitř, takže indikátor TLD směřuje do dlaně, obvykle to znamená, že jejich nositel přímo manipuluje s radioaktivními materiály.“

Bosch se postavil.

„Takže teď všichni odstoupí od těla,“ nařídil. „Všichni odstoupit.“

Technici ohledávající místo činu, lidé ze soudní patologie i sám Bosch začali couvat. Jediná Wallingová se ani nepohnula. Místo toho zvedla ruce, jako by žádala věřící v kostele o klid.

„Počkejte, počkejte,“ řekla. „Nikdo nemusí ustupovat. To je v pořádku, v pořádku. Nic vám nehrozí.“

Všichni se zastavili, ale nikdo se už nevrátil na původní místo.

„Kdyby existovalo radiační ohrožení, byly by TLD indikátory na kroužcích černé,“ vysvětlila Rachel. „V tom spočívá to včasné varování. Protože však indikátory nezčernaly, nikomu nic nehrozí. A kromě toho tu mám tohle.“

Odhrnula si sako a odhalila malou černou krabičku připnutou k opasku jako pager.

„To je radiační monitor,“ řekla. „Kdybychom měli problém, věřte mi, že tahle věcička by vrískala jako blázen a já bych byla první, kdo by odtud vzal kramle. Jenže žádný problém nemáme. Všechno je v pohodě, jasné?“

Lidé na místě činu se váhavě začali vracet na původní pozice. Harry Bosch se k Wallingové naklonil a chytil ji za loket.

„Můžeme si na minutku promluvit?“

Odešli z mýtiny ke krajnici Mulholland Drive. Bosch měl pocit, že se na místě činu mění rovnováha sil, ale snažil se to nedat najevo. Byl rozrušený. Nechtěl ztratit kontrolu nad ohledáváním, avšak podobné informace hrozily právě tím.

„Co tu vlastně děláš, Rachel?“ dotázal se. „Co se děje?“

„Stejně jako tebe mě uprostřed noci probudili a řekli, že mám odjet sem.“

„To není žádné vysvětlení.“

„Ujišťuji tě, že jsem vám sem přijela pomoci.“

„V tom případě začni tím, že mi přesně řekneš, co tady děláš a kdo tě poslal. To by mi strašně pomohlo.“

Wallingová se rozhlédla kolem sebe a pak upřela pohled zpátky na Bosche. Ukázala za žlutou pásku.

„Můžeme?“

Bosch natáhl ruku a naznačil jí, že má jít první. Prolezli pod páskou a ocitli se u silnice. Jakmile Harry usoudil, že už je z místa činu nemůže nikdo slyšet, zastavil se a pohlédl na ni.

„Dobrá, teď už jsme dost daleko,“ řekl. „Takže co se tu děje? Kdo tě sem povolal?“

Rachel se do něj opět zavrtila očima.

„Poslyš, to, co ti teď řeknu, musí zůstat mezi námi,“ začala. „Prozatím.“

„Podívej, Rachel, já nemám čas na to, abych...“

„Stanley Kent figuruje na jistém seznamu. A když jsi ty nebo některý tvůj kolega zadal dnes v noci jeho jméno do Národního počítače pro indexaci trestných činů, ve Washingtonu se rozsvítila kontrolka a hned mi odtamtud volali na taktické.“

„Takže on byl terorista?“

„Ne, byl to lékařský fyzik. A pokud je mi známo, spořádaný občan.“

„Ale co si mám v tom případě myslet o těch radiačních kroužcích a o tom, že se tu uprostřed noci objevila FBI? Na jakém seznamu Stanley Kent figuroval?“

Wallingová jeho otázku ignorovala.

„Na něco se tě zeptám, Harry. Zaměřil se někdo na dům nebo manželku oběti?“

„Zatím ne. Nejprve jsme ohledávali místo činu. Hodlám to...“

„V tom případě si myslím, že bychom to měli okamžitě udělat,“ prohlásila Rachel naléhavým tónem. „Vyptávat se mě můžeš cestou. Vezmi si jeho klíče pro případ, že bychom museli jít dovnitř. A já zatím dojdu pro auto.“

Vyrazila pryč, ale Bosch ji chytil za paži.

„Pojedeme mým,“ řekl, ukázal na svého mustanga, nechal Rachel stát u silnice a zamířil k hlídkovému vozu, na jehož kapotě stále ležely

rozprostřené důkazní sáčky. Litoval, že poslal Edgara z místa činu pryč.

Kývl na seržanta a přivolal ho k sobě.

„Poslyšte, musím teď odtud odjet a podívat se na dům oběti. Neměl bych být pryč dlouho a každou minutou by měl navíc dorazit detektiv Ferras. Takže hlídejte místo činu, než se tu někdo z nás objeví.“

„Rozumím.“

Bosch vytáhl mobilní telefon a zavolal parťákovi.

„Kde jsi?“

„Zrovna jsem vyrazil z Parker Center. Za dvacet minut jsem tam.“

Bosch mu vysvětlil, že odjíždí z místa činu a že sebou má Ferras hodit. Ukončil hovor, sebral z kapoty policejního vozu důkazní sáček obsahující klíčenku a strčil si ho do kapsy kabátu.

Když dorazil ke svému autu, všiml si, že Wallingová už sedí na sedadle spolujezdce. Právě ukončovala hovor a za-klapovala mobilní telefon.

„Kdo to byl?“ zeptal se Bosch, když nasedl do auta. „Prezident?“

„Můj parťák,“ odvětila. „Řekla jsem mu, ať mě čeká u domu. Kde máš parťáka ty?“

„Už jede.“

Bosch nastartoval, a sotva vyrazil od krajnice, zahrnul Rachel otázkami.

„Jestli Stanley Kent nebyl terorista, na jakém seznamu figuroval?“

„Jako lékařský fyzik měl přímý přístup k radioaktivním látkám. A tím se dostal na seznam.“

Bosch si vzpomněl na hromadu nemocničních jmenovek, které našel v přihrádce mužova porsche.

„Kam měl přístup? Do nemocnic?“

„Přesně tak. Tam se ty látky přechovávají. Používají se převážně k léčbě rakoviny.“

Bosch přikývl. Začínal být v obraze, ale stále neměl dostatek informací.

„Jasně, a co mi tu ještě uniká, Rachel? Vysvětli mi to.“

„Stanley Kent měl přímý přístup k látkám, k nimž by se rádi dostali někteří lidé z různých koutů světa. K látkám, které by pro tyto lidi mohly být velmi, velmi cenné. Ovšem ne při léčbě rakoviny.“

„Teroristé.“

„Přesně tak.“

„Chceš říct, že ten člověk mohl jednoduše nakráčat do nemocnice a ty látky si obstarat? Copak na to neexistují předpisy?“

Wallingová přikývla.

„Předpisy existují vždycky, Harry. Ale pouhé předpisy nemusí vždycky stačit. Stereotyp, rutina – to jsou potenciální mezery v jakémkoliv bezpečnostním systému. Kdysi jsme u komerčních leteckých linek nechávali dveře kokpitu odemčené. Teď už to neděláme. K tomu, abychom změnili procedury a posílili bezpečnostní opatření, je zapotřebí převratné události, která nám změní životy. Chápeš, co tím chci říct?“

Bosch si vzpomněl na poznámky na zadních stranách některých identifikačních průkazů v automobilu oběti. Mohl Stanley Kent přistupovat k zabezpečení zmíněných látek tak nedbale, že si dokonce psal na zadní strany identifikačních průkazů přístupové kódy? Instinkty Boschovi říkaly, že zřejmě ano.

„Chápu to,“ řekl Wallingové.

„Takže kdybys chtěl nějak obejít stávající bezpečnostní systém – bez ohledu na to, jak je silný nebo slabý –, na koho by ses obrátil?“ zeptala se Rachel.

Bosch přikývl.

„Na někoho, kdo ten bezpečnostní systém důvěrně zná.“

„Přesně tak.“

Bosch odbočil na Arrowhead Drive a začal se dívat na čísla popisná na plotech.

„A ty tvrdíš, že tohle by mohla být ona převratná událost, která nám změní životy?“

„Ne, to netvrdím. Zatím ne.“

„Znalas toho Kenta?“

Bosch se během otázky na Wallingovou zadíval a viděl, že ji překvapila. Byla to rána od boku, ale Harrymu šlo spíše o Rachelinu reakci než o samotnou odpověď. Wallingová se od něj před odpovědí odvrátila a pohlédla z okna. Bosch tuto reakci znal. Byl to klasický úhybný manévr. Věděl, že mu teď Rachel bude lhát.

„Ne, nikdy jsem se s tím člověkem nesetkala.“

U následující příjezdové cesty Bosch odbočil a zastavil.

„Co to děláš?“ zeptala se Rachel.

„Jsme na místě. Tohle je Kentův dům.“

Stáli před domem, kde se uvnitř ani venku nesvítilo. Vypadalo to, že tu nikdo nebydlí.

„Ne, není,“ namítla Wallingová. „Jeho dům je ještě o blok dala...“

Zarazila se, neboť si uvědomila, že ji Bosch přelstil. Harry se na ni v přítomnosti auta dlouze zadíval a teprve poté promluvil.

„Chceš se mnou hrát na rovinu, anebo si chceš vystoupit?“

„Podívej, Harry, už jsem ti to řekla. Jsou jisté věci, o kterých nemůžu...“

„Vystup si z auta, agentko Wallingová. Poradím si sám.“

„Hele, musíš pocho...“

„Tohle je vražda. *Moje* vražda. Vystup si z auta.“

Rachel se ani nehнула.

„Stačí mi jediný telefonát a odvolají tě z vyšetřování dřív, než se vrátíš na místo činu,“ prohlásila.

„Tak to udělej. Radši se nechám hnedka vykopnout na dlažbu, než abych dělal federálům tajtrlíka. Na místní jedince nakydát kravince. Copak se tímhle heslem neřídíte? Jenže já si to líbit nenechám – u svých případů ne.“

Natáhl se přes její klín, aby jí otevřel dveře. Wallingová ho odstrčila zpátky a rezignovaně zvedla ruce.

„Dobrá, dobrá,“ řekla. „Takže co chceš vědět?“

„Tentokrát chci slyšet pravdu. A celou.“

Bosch se vytočil na sedadle tak, aby se na Wallingovou mohl dívat zpříma. Nehodlal s autem vyjet, dokud Rachel nezačne mluvit.

„Evidentně jsi věděla, kdo Stanley Kent byl a kde bydlel,“ řekl. „Lhala jsi mi. Takže byl to terorista, nebo ne?“

„Řekla jsem ti, že ne, a je to pravda. Byl to spořádaný občan. Fyzik. Na seznamu se ocitl proto, že manipuloval se zdroji radioaktivity, které by se daly zneužít ke škodě veřejnosti, pokud by se dostaly do nepravých rukou.“

„O čem to mluvíš? Jak by se to mohlo stát?“

„Prostřednictvím ozáření. A to by mohlo mít řadu různých podob. Útoky na jednotlivce – vzpomínáš na toho Rusa, který dostal loni na Den díkůvzdání v Londýně smrtelnou dávku polonia? To byl konkrétní cíl útoku, i když se to neobešlo bez vedlejších obětí. Látky, k nimž měl přístup Kent, by se daly využít v širším měřítku – v nákupním centru, v metru, kdekoliv. Všechno závisí na množství a samozřejmě i na způsobu jejich rozšíření.“

„Na způsobu rozšíření? To mluvíš o bombě? Takže z látek, se kterými manipuloval, mohl někdo vyrobit špinavou bombu?“

„Z některých ano.“

„Myslel jsem, že je to jen taková pověra – že žádná špinavá bomba ve skutečnosti nikdy neexistovala.“

„Oficiálně se jim říká IED neboli improvizovaná výbušná zařízení. A pověra to bude jen do okamžiku, než bude první takové zařízení odpáleno.“

Bosch kývl a vrátil se do reality. Ukázal na dům před nimi.

„Jak jsi věděla, že tohle není Kentův dům?“

Wallingová si otřela čelo, jako by ji Boschovy otravné otázky unavovaly tak, že ji z nich rozbolela hlava.

„Protože už jsem v jeho domě byla. Chápeš? Počátkem loňského roku jsme za ním s parťákem zajeli a probrali s ním a s jeho manželkou potenciální rizika jeho profese. Provedli jsme bezpečnostní pro-

hlídku jeho domu a řekli jim, ať přijmou preventivní opatření. Požádalo nás o to ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Stačí?“

„Jo, stačí. A tohle byl pro oddělení taktického zpravodajství a ministerstvo vnitřní bezpečnosti běžný postup, anebo mu něco hrozilo?“

„Ne, jemu konkrétně nic nehrozilo. Hele, marníme tady...“

„A komu ano? Komu něco hrozilo?“

Wallingová si poposedla a rozhořčeně vyfoukla z plic vzduch.

„Nikomu nic konkrétního nehrozilo. Prostě jsme dělali prevenci. Před šestnácti měsíci někdo vnikl na onkologickou kliniku v Greensboro v Severní Karolíně, obelstil všechna důmyslná bezpečnostní opatření a odnesl si dvacet dva malých tub s radioizotopem zvaným cesium sto třicet sedm. Tato látka se na té klinice legálně používala k léčbě rakoviny ženských orgánů. Nevíme, kdo nebo proč se tam vloupal, ale tu látku si každopádně odnesl. Když se zpráva o krádeži rozšířila, napadlo někoho ze spojeného antiteroristického krizového týmu tady v Los Angeles, že by nebylo špatné vyhodnotit zabezpečení podobných látek ve zdejších nemocnicích a varovat ty, kdo k nim mají přístup a manipulují s nimi, aby podnikli preventivní opatření a měli se na pozoru. Můžeme už teď, *prosím tě*, jet?“

„A tys to dostala za úkol.“

„Ano. Správně. Byla to praktická ukázka federálního přenášení zodpovědnosti. Já a můj parťák jsme měli vyrazit do terénu a hovořit s lidmi, jako byl Stanley Kent. Sešli jsme se s ním a s jeho manželkou v jejich domě, abychom tam mohli provést bezpečnostní prohlídku a zároveň mu sdělit, že by si měl hlídat záda. A ze stejného důvodu mi dnes zavolali, když jeho jméno vyskočilo v počítači.“

Bosch zařadil zpátečku a rychle vyjel z příjezdové cesty.

„Proč jsi mi to prostě neřekla rovnou?“

Auto sebou škublo, když Bosch na ulici opět zařadil rychlost.

„Protože v Greensboro nikoho nezabili,“ odpověděla Wallingová vzdorovitě. „Celá tahle záležitost s tím možná vůbec nesouvisí. Řekli mi, abych k případu přistupovala obezřetně a diskrétně. Mrzí mě, že jsem ti lhala.“

„Na to je trochu pozdě, Rachel. Našli vaši lidi to cesium z Greensboro?“

Wallingová neodpověděla.

„Rachel?“

„Ne, zatím ne. Proslýchá se, že ho zloděj prodal na černém trhu. Ta látka je sama o sobě docela drahá, i když se používá k legitimním lékařským účelům. Tím pádem nevíme jistě, s čím tu máme co do činění. Proto mě sem poslali.“

Po deseti vteřinách se ocitli u správného bloku Arrowhead Drive a Bosch se znovu začal dívat na čísla domů. Wallingová ho však navedla.

„Myslím, že je to ten dům nalevo. Ten s těmi černými okenicemi. Ve tmě ho tak dobře nepoznám.“

Bosch zajel k obrubníku, a ještě než auto stačilo zastavit, zařadil parkovací režim. Vyskočil z vozu a vyrazil k hlavnímu vchodu. Dům byl potměšilý. Nesvítilo ani světlo nad dveřmi. Když se Bosch přiblížil ke vchodu, zjistil, že dveře zůstaly pootevřené.

„Je otevřeno,“ ohlásil.

Oba detektivové vytasili zbraně. Bosch položil ruku na dveře a pomalu do nich strčil. S napřaženými zbraněmi pak oba vstoupili do tmavého a tichého domu a Bosch začal rychle šmátrat po stěně, až našel vypínač.

Světla se rozsvítila a odhalila obývací pokoj, který byl úhledný, ale prázdný. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tu něco nebylo v pořádku.

„Paní Kentová?“ zvolala Wallingová a poté Boschovi tlumeným hlasem vysvětlila: „Bydlel tu jen s manželkou, děti neměli.“

Zavolala ještě jednou, ale v domě bylo stále ticho. Napravo se táhla chodba a Bosch k ní zamířil. Nalezl další vypínač a osvětlil předsíň se čtyřmi zavřenými dveřmi a výklenkem.

Ve výklenku se nacházela domácí pracovna, která byla prázdná. Bosch si všiml, že se v okenním skle odráží modré světlo počítačového monitoru. Prošli kolem pracovny a postupně zajistili všechny místnosti za dveřmi: jedna z nich vypadala jako pokoj pro hosty, ve druhé byla domácí tělocvična se sporttestery a žíněnkami zavěšenými na stěně. Třetí dveře vedly do koupelny pro hosty, která byla rovněž prázdná, zatímco za čtvrtými dveřmi se nacházela ložnice.

Vstoupili dovnitř a Bosch znovu rozsvítil světlo. Na posteli našli paní Kentovou.

Ležela tam nahá, ruce a nohy měla spoutané za zády a v ústech roubík. Oči měla zavřené. Wallingová vyrazila k posteli, aby zjistila, zda žije, zatímco Bosch přeběhl přes ložnici, aby zajistil přílehlou koupelnu a šatnu. Nikdo tam nebyl.

Když se vrátil k posteli, viděl, že Wallingová již vytáhla ženě roubík a přerezala kapesním nožem černé plastové svorky, jimiž útočník připoutal zápěstí a kotníky paní Kentové za jejími zády k sobě. Momentálně Rachel zakrývala nehybné nahé ženské tělo prostěradlem. V místnosti se vznášel výrazný zápach moči.

„Žije?“ zeptal se Bosch.

„Žije. Myslím, že jen omdlela. Nechali ji tu takhle.“

Wallingová začala ženě masírovat zápěstí a dlaně – kvůli špatnému prokrvení je měla paní Kentová tmavé, téměř fialové.

„Sežeň pomoc,“ sykla Rachel na Bosche.

Ten si v duchu vynadal, že ho to nenapadlo hned, vytáhl telefon, vyšel na chodbu, zavolal na centrální dispečink a objednal do domu záchranku.

„Za deset minut jsou tu,“ oznámil, když zavěsil a vrátil se do ložnice.

Cítil, jak jím projíždí vlna vzrušení. Měli živého svědka. Žena na posteli jim bude schopna alespoň částečně popsat, co se stalo. Bosch věděl, že bude životně důležité přivést ji k řeči co nejdříve.

Ozvalo se hlasité zasténání, když žena začala přicházet k sobě.

„Všechno je v pořádku, paní Kentová,“ ubezpečila ji Rachel. „Všechno je v pořádku. Už jste v bezpečí.“

Žena ztuhla a oči se jí rozšířily, když před sebou spatřila dva cizí lidi. Wallingová jí ukázala legitimaci.

„FBI, paní Kentová. Vzpomínáte si na mě?“

„Co? Co to – kde je můj manžel?“

Začala vstávat, ale pak si uvědomila, že je pod prostěradlem nahá, a pokusila se do něj co nejtěsněji zabalit. Prsty však měla zjevně stále zkrhlé a nedokázala jimi prostěradlo uchopit. Wallingová jí s ním pomohla.

„Kde je Stanley?“

Wallingová si klekla k posteli, aby měla hlavu ve stejné úrovni jako žena. Pohlédla na Bosche, jako by hledala radu, jak na ženinu otázku odpovědět.

„Váš manžel tady není, paní Kentová,“ řekl Bosch. „Já jsem detektiv Bosch z losangeleské policie a toto je agentka Wallingová z FBI. Snažíme se zjistit, co se vašemu muži stalo.“

Žena pohlédla na Bosche a poté na Wallingovou. Na federální agentce spočinul její pohled déle.

„Na vás si pamatuju,“ řekla. „Vy jste nás jednou přijela varovat. O tohle tady běží? Drží Stanleyho ti muži, kteří tu byli?“

Rachel se k ní naklonila a nasadila uklidňující tón.

„Paní Kentová, my... Vy jste Alicia, že? Alicia, potřebujeme, abyste se trochu uklidnila, ať si můžeme promluvit a případně vám pomoci. Nechcete se obléct?“

Alicia Kentová přikývla.

„Dobrá, necháme vás tu o samotě,“ řekla Wallingová. „Oblečte se a my zatím počkáme v obývacím pokoji. Ale nejdřív mi povězte, jestli nemáte nějaké zranění.“

Žena zavrtěla hlavou.

„Víte to jis...?“

Wallingová otázku nedořekla, jako by ji samotnou vystrašila. Bosche ovšem nikoliv. Věděl, že potřebují přesně vědět, co se tady dělo.

„Paní Kentová, stala jste se zde dnes v noci obětí sexuálního násilí?“

Žena znovu zavrtěla hlavou.

„Přinutili mě, abych se svlékla. Ale pak mě nechali na pokoji.“

Bosch zkoumal její oči v naději, že v nich dokáže číst a posoudit, jestli jim žena lže.

„Dobrá,“ přerušila Wallingová napjaté ticho. „Takže vás opustíme, abyste se mohla obléct. Nicméně až dorazí sanitka, budeme přesto chtít, abyste se podrobila vyšetření.“

„To bude v pořádku,“ odpověděla Alicia Kentová. „Co se stalo s mým mužem?“

„Nevíme jistě, co se stalo,“ řekl Bosch. „Oblečte se a přijďte do obývacího pokoje. Tam vám řekneme, co zatím víme.“

Žena nemotorně vstala z postele, přičemž se dál halila do prostěradla. Bosch spatřil na matraci skvrnu a bylo mu jasné, že Alicia Kentová byla během útoku tak vyděšená, až se pomočila, případně že čekání na záchranu bylo příliš dlouhé.

Alicia učinila krok směrem k šatně a zdálo se, že upadne. Bosch k ní přiskočil a zachytil ji, než se stačila skácet.

„Opravdu jste v pořádku?“

„Ano. Myslím, že mám jen trochu závrat'. Kolik je hodin?“

Bosch se podíval na digitální hodiny na pravém nočním stolku, ale displej byl potemnělý. Hodiny byly vypnuté nebo vytažené ze zásuvky. Aniž ženu pustil, obrátil pravé zápěstí a podíval se na hodinky.

„Za chvíli bude jedna ráno.“

Její tělo jako by v jeho sevření ztuhlo.

„Proboha!“ vykřikla. „Vždyť už je to hezkých pár hodin – kde je Stanley?“

Bosch jí položil ruce na ramena a pomohl jí stát zpříma.

„Oblečte se a promluvíme si o tom,“ řekl.

Alicia Kentová nejistě dokráčela do šatny a otevřela dveře. Po celé délce jejich vnitřní strany se táhlo zrcadlo. Když Alicia dveře otvírala, spatřil v nich Bosch vlastní odraz a náhle měl dojem, že ve svých očích objevil něco nového. Něco, co v nich nebylo, když se před odjezdem z domu naposledy díval do zrcadla. Jakýsi výraz nepohody, možná dokonce i strachu z neznáma. Usoudil, že je to pochopitelné. Za svou kariéru vyšetřil možná tisíc vražd, ale žádná z nich ho nevyšlala směrem, jímž se nyní ubíral. Strach byl možná na místě.

Alicia Kentová sundala z háčku na stěně v šatně bílý froté župan a odnesla si ho do koupelny. Dveře šatny přitom nechala otevřené a Bosch se musel přinutit, aby odtrhl oči od svého odrazu v zrcadle.

Wallingová vyšla z ložnice a Bosch ji následoval.

„Tak co říkáš?“ zeptala se agentka, když kráčeli chodbou.

„Podle mě je štěstí, že máme svědka,“ odpověděl Bosch. „Dokáže nám říct, co se stalo.“

„Doufejme.“

Bosch se rozhodl, že se během čekání, než se Alicia Kentová obleče, ještě jednou porozhlédne po domě. Tentokrát se zaměřil na zahradu za domem a na garáž, načež ještě jednou zkontroloval všechny

místnosti. Nenašel nic podezřelého, přestože mu neuniklo, že dvojgaráž je prázdná. Pokud měli Kentovi kromě porsche ještě druhý vůz, pak v tomto objektu nebyl.

Po prohlídce vyšel Bosch na zahradu, zadíval se na nápis „Hollywood“ ve svahu a znovu zavolal na centrální dispečink, aby požádal o vyslání kriminalistického týmu do domu Rentových. Ještě jednou se zeptal na předpokládaný příjezd sanitky a bylo mu řečeno, že do pěti minut by měla být na místě. Bylo to deset minut poté, co mu řekli, že sanitka dorazí za deset minut.

Poté zatelefonoval poručíkovi Gandleovi, kterého probudil v jeho domě. Poručík si v tichosti vyslechl Boschovy nové zprávy. Zapojení federálních orgánů a rýsující se možnost teroristického podtextu Boschova nadřízeného očividně zarazily.

„No...“ řekl, jakmile Bosch domluvil. „Vypadá to, že budu muset probudit nějaké lidi.“

Čímž měl na mysli, že bude muset poslat informace o případu a jeho stále rozsáhlejších potenciálních důsledcích do vyšších pater policejního žebříčku. Tím posledním, co si kterýkoliv poručík z OLV přál a co potřeboval, bylo ranní předvolání na oddělení vnitřního vyšetřování a dotazy, proč závčas neuvědomil vedení o případu a jeho rostoucích dopadech. Bosch věděl, že Gandle teď začne jednat ze dvou důvodů: aby si kryl záda a aby se mohl řídit pokyny shora. Byla to očekávaná reakce, která Boschovi nevadila. Zároveň v něm však vyvolala zděšení. Losangeleská policie měla vlastní oddělení vnitřní bezpečnosti. Potíž tkvěla v tom, že v jeho čele stál člověk pokládáný většinou policistů za neřízenou střelu, která je pro tuto funkci nezpůsobilá a nevhodná.

„Budete tenhle budíček adresovat i kapitánu Hadleymu?“ dotázal se Bosch.

Kapitán Don Hadley byl dvojčetem Jamese Hadleyho, jenž byl shodou okolností členem policejní komise, politického orgánu pověřeného dohledem nad losangeleskou policií a vybaveného pravomocí jmenovat a potvrzovat ve funkci policejního náčelníka. Necelý jeden rok poté, co starosta jmenoval Jamese Hadleyho do komise a městská rada jeho rozhodnutí schválila, povýšilo jeho dvojče ze zástupce velitele dopravního inspektorátu ve Valley na velitele nově vytvořeného oddě-

lení vnitřní bezpečnosti. V té době se to považovalo za politický tah tehdejšího policejního náčelníka, který se zoufale snažil udržet ve funkci. Nevyšlo to. Náčelníka vyhodili a na jeho místo byl jmenován nový. Hadley si však při této výměně strážil dokázal funkci šéfa OVB udržet.

Náplní OVB byla spolupráce s federálními orgány a zajišťování toku zpravodajských dat. V posledních šesti letech se stalo Los Angeles nejméně ve dvou doložených případech terčem útoku teroristů. Losangeleská policie se v obou případech dozvěděla o možné hrozbě až poté, co plánované útoky překazili federálové. Pro oddělení to byla trapná situace, neboť OVB bylo založeno právě proto, aby se i losangeleská policie mohla věnovat zpravodajské činnosti a věděla o dění na svém území přinejmenším to, co o něm věděla federální vláda.

Postupem času začalo nicméně panovat téměř všeobecné přesvědčení, že federální orgány stavějí losangeleskou policii na vedlejší kolej. Aby kapitán Hadley toto fiasko zamaskoval a ospravedlnil existenci své jednotky i své funkce, začal pořádat okázalé tiskové konference a předvádět své černě oděné agenty na jakémkoliv místě činu, kde existovala alespoň vzdálená možnost teroristického podtextu. Agenti OVB se tak v plné síle slétli k převrácené cisterně na Hollywood Freeway, než se zjistilo, že cisterna převážela mléko. Se stejnou reakcí se setkalo i zastřelení rabína v synagoze ve Westwoodu, dokud se nepřišlo na to, že příčinou střelby byl milostný trojúhelník.

A tak to šlo dál a dál. Zhruba při čtvrtém přehmatu si řadový policistě velitele OVB překřtili a z kapitána Dona

Hadleyho se stal kapitán „Don Trdlo“. Díky jemné politické roušce, která obestírala jeho jmenování, však ve funkci setrval. Naposledy o něm Bosch slyšel v souvislosti s nezaručenými zprávami, podle nichž poslal všechny své lidi zpátky na akademii, aby se proškolili v taktice útoku ve městě.

„S Hadleym si nejsem jistý,“ odpověděl Gandle Boschovi. „Zřejmě se v tom bude angažovat taky. Začnu u svého kapitána a on ať rozhodne, kdo se o tom dozví. Ty si s tím ale nemusíš lámat hlavu, Harry. Dělej svoji práci a o Hadleyho se nestarej. Tím, před kým si hlavně musíš krýt záda, jsou federálové.“

„Jasně.“

„Pamatuj, že u federálů se musíš neustále strachovat, kdy ti začnou říkat jen to, co chceš slyšet.“

Bosch přikývl. Tato rada byla v souladu s odvěkou tradicí losangeleské policie nikdy nevěřit FBI. A FBI samozřejmě dodržovala neméně odvěkou tradici oplácet nedůvěru ze strany LAPD stejnou nedůvěrou. Právě z toho důvodu OVB vůbec vzniklo.

Když se Bosch vrátil do domu, Wallingová právě telefonovala ze svého mobilu a v obývacím pokoji stál muž, kterého Bosch nikdy předtím neviděl. Byl to vysoký pětáctýřicátník sršící nezaměnitelnou sebedůvěrou, kterou Bosch nesčíslněkrát zažil u agentů FBI.

„Vy jste určitě detektiv Bosch,“ řekl muž a natáhl ruku. „Jack Brenner. Rachel je moje parťáčka.“

Bosch mu podal pravici. Způsob, jímž Brenner označil Rachel za parťáčku, byl pouhým detailem, který však Boschovi mnohé napověděl. V Brennerově formulaci bylo cosi pánovitého. Agent mu sděloval, že se k případu právě dostavil významnější z obou parťáků – bez ohledu na to, zda Rachel tento názor sdílela.

„Takže se už znáte,“ ozvalo se za nimi.

Bosch se otočil. Wallingová právě dotelefonovala.

„Pardon,“ řekla. „Informovala jsem vedoucího zvláštního agenta. Rozhodl, že do vyšetřování zapojí celé taktické oddělení. Tři týmy vysílá do nemocnic, aby zjistily, jestli dnes Kent navštívil nějaké horké laboratoře.“

„Horké laboratoře jsou ty, ve kterých se přechovávají radioaktivní látky?“ zeptal se Bosch.

„Ano. Kent měl přístup prakticky do všech laboratoří v tomto okrese. Musíme zjistit, jestli dnes v některé z nich pobýval.“

Bosch věděl, že by mohl zúžit pátrání na jednu jedinou nemocnici: na Ženskou kliniku svaté Agáty. Kent měl v době zavraždění na sobě jmenovku právě z této nemocnice. Wallingová s Brennerem to nevěděli, ale Bosch se nakonec rozhodl, že jim to zatím neřekne. Cítil, že se mu vyšetřování vzdaluje, a chtěl si uchovat veškeré exkluzivní informace, jimiž dosud disponoval.

„A co losangeleská policie?“ zeptal se místo toho.

„Losangeleská policie?“ zopakoval Brenner ve snaze ujmout se odpovědi rychleji než Wallingová. „Ptáte se, co bude s vámi, Boschi? Tohle byste chtěl vědět?“

„Jo, přesně tak. Jaká bude moje role ve vyšetřování?“

Brenner rozpráhl ruce na znamení otevřenosti.

„Žádný strach, jste ve hře. Na všem budete spolupracovat s námi.“

Federální agent pokýval hlavou, jako by to byla pravda pravdoucí.

„Dobře,“ řekl Bosch. „Přesně to jsem chtěl slyšet.“

Pohlédl na Wallingovou, aby se o slovech jejího partáka ujistil. Agentka se však zadívala jinam.

4

Když Alicia Kentová konečně vyšla z ložnice, měla učesané vlasy a umytý obličej, ale na sobě měla pouze bílý župan. Bosch si teprve teď všiml, jak je atraktivní. Měla drobnou postavu, opálenou kůži a zvláště exotický výraz. Bosch tušil, že přijetím manželova jména zakryla Alicia vlastní kořeny sahající někam hodně daleko. V jejích černých vlasech se zračilo cosi zářivého a její olivový obličej byl nádherný a současně zarmoucený.

Zaregistrovala v pokoji Brennera, který kývl a představil se. Alicia Kentová byla posledními událostmi zřejmě tak ohromená, že ačkoliv se na Wallingovou před chvílí rozpomněla, v agentově případě nedala

nijak najevo, že ho z dřívějška zná. Brenner ji dovedl k pohovce a vyzval ji, aby se posadila.

„Kde je můj manžel?“ zeptala se Alicia hlasem, který byl silnější a klidnější než dříve. „Chci vědět, co se děje.“

Rachel usedla vedle ní a připravila se ji v případě potřeby utěšit. Brenner si vybral křeslo u krbu, zatímco Bosch zůstal stát. Když někomu sděloval podobnou zprávu, nikdy si nechtěl sedat a dělat si pohodlí.

„Paní Kentová,“ řekl v majetnické snaze udržet si nad případem kontrolu. „Jsem vyšetřovatel vražd. Jsem zde proto, že jsme dnes v noci našli tělo muže, o němž se domníváme, že je to váš manžel. Moc mě mrzí, že vám musím sdělovat takovou zprávu.“

Když se to Alicia doslechla, bezděky svěsila hlavu. Její ruce vzápětí vystřelily vzhůru a zakryly jí obličej. Celé její tělo se roztřásl a za dlaněmi se ozvalo bezmocné zasténání. Nakonec se rozplakala v sérii hlubokých vzlyků, které jí otřásaly rameny tak silně, že musela spustit ruce a přidržet si župan, aby se jí nerozhalil. Wallingová se k ní přisunula a položila jí dlaň na zátylek.

Brenner se nabídl, že jí přinese sklenici vody, a Alicia přikývla. Zatímco byl pryč, Bosch si ženu zkoumavě prohlížel a sledoval slzy, které jí kanuly po tvářích. Sdělovat někomu, že jeho milovaný přišel o život, byla špinavá práce. Bosch absolvoval několik set podobných sdělení, ale na tuto část policejní práce si člověk jednoduše nemohl zvyknout ani se v ní zdokonalit. A sám už byl v životě příjemcem podobné zprávy. Když mu před více než čtyřiceti lety zavraždili matku, sdělil mu to policista ve chvíli, kdy v dětském domově vylezl z bazény. Reagoval tehdy tak, že skočil zpátky do vody a snažil se z ní už nikdy nevyplavat.

Brenner přinesl minerálku a čerstvá vdova vypila polovinu sklenice. Než se stačil kdokoliv na cokoliv zeptat, ozvalo se zaklepání. Bosch zamířil ke dveřím a vpustil do domu dva zdravotníky s velkými lékařskými brašnami. Postavil se stranou, zatímco muži začali hodnotit fyzický stav Alicie Kentové. Po chvíli Bosch pokynul Wallingové s Brennerem, aby ho následovali do kuchyně, kde se budou moci šeptem poradit. Uvědomil si, že tuto záležitost měli probrat už dříve.

„Jaký k ní chcete zvolit přístup?“ zeptal se.

Brenner znovu široce rozpřáhl ruce, jako by byl otevřený návrhům. Zdálo se, že je to jeho typické gesto.

„Myslím, že byste mohl dál vést rozhovor vy,“ řekl. „My do něj zasáhneme jen ve chvíli, kdy to bude zapotřebí. Jestli s tím nesouhlasíte, mohli bychom...“

„Ne, to je v pořádku. Povedu ho dál.“

Bosch pohlédl na Wallingovou v očekávání námitek, ale Rachel zjevně žádné neměla. Otočil se tedy a vyrazil z kuchyně. Brenner ho však zastavil.

„Boschi, chci s vámi hrát na rovinu,“ řekl.

Bosch se otočil zpátky.

„To znamená co?“

„To znamená, že jsem si vás prověřil. Proslýchá se, že jste...“

„Jak to myslíte, že jste si mě prověřil? Vypτάval jste se na mě?“

„Potřeboval jsem vědět, s kým pracujeme. Před tímhle případem jsem o vás věděl jen to, co jsem se doslechl v souvislosti s Echo Parkem. A chtěl jsem...“

„Jestli máte nějaké dotazy, můžete mi je položit.“

Brenner zvedl dlaně.

„Dobrá.“

Bosch se přesunul z kuchyně do obývacího pokoje, kde se postavil a čekal, až zdravotníci skončí s Alicíí Kentovou. Jeden z nich jí mazal odřeniny na zápěstích a kotnících jakýmsi krémem, zatímco druhý jí měřil krevní tlak. Bosch spatřil obvazy na jejím krku a jednom zápěstí – zřejmě zakrývaly jizvy, kterých si předtím nevšiml.

V tu chvíli mu začal zvonit telefon, a tak se vrátil do kuchyně, aby vyřídil hovor. Neuniklo mu, že Wallingová s Brennerem tu už nejsou – podle všeho se vytratili do jiné části domu. V Boschovi to vyvolalo úzkost. Netušil, co hledají nebo co mají za lubem.

Přijal hovor a uslyšel hlas svého parťáka. Ferras konečně dorazil na místo činu.

„Je tam to tělo ještě?“ zeptal se ho Bosch.

„Ne, soudní patolog právě místo činu zpřístupnil,“ odpověděl Ferras. „A myslím, že technici už taky končí.“

Bosch ho informoval o dosavadním směru vyšetřování, o zapojení federálních orgánů a o potenciálně nebezpečných látkách, k nimž měl

Stanley Kent přístup. Poté mu nařídil, aby začal obcházet okolní domy a hledat svědky, kteří viděli nebo slyšeli něco, co mohlo s vraždou Stanleyho Kenta souviset – přestože věděl, že tato činnost má mizivou naději na úspěch, jelikož nikdo nevolal po střelbě policii.

„A to mám dělat teď, Harry? Je nejhlubší noc a lidi...“

„Ano, Ignacio, to máš dělat teď.“

Bosche netrápilo, že jeho parták bude muset budit lidi. Bylo docela dobře možné, že generátor napájející reflektory na místě činu tak jako tak lidi v okolí probudil. Výslech sousedů se každopádně musel absolvovat a vždy bylo lepší nalézt očitě svědky dříve než později.

Když Bosch vyšel z kuchyně, zdravotníci už byli sbalení a na odchodu. Sdělili Boschovi, že Alicia Kentová je fyzicky v dobrém stavu a utrpěla jen drobné rány a oděrky kůže. Zároveň Harryho informovali, že jí dali prášek na uklidnění a tubu s krémem, kterým si má mazat šrámy na zápěstích a kotnících.

Wallingová už opět seděla na gauči vedle Alicie a Brenner si hověl v křesle u krbu.

Bosch se posadil do křesla přímo naproti skleněnému konferenčnímu stolku a současně i přímo naproti Alicii Kentové.

„Paní Kentová,“ začal, „je nám velice líto, jakou ztrátu jste utrpěla a jaké trauma jste prožila. Je však naléhavě nutné, abychom se mohli rychle posunout ve vyšetřování. V dokonalém světě bychom počkali, až budete připravena s námi hovořit. Tento svět však není dokonalý. To teď víte lépe než my. Potřebujeme vám položit několik otázek o tom, co se tu dnes večer stalo.“

Alicia zkrřížila ruce na prsou a kývla, že rozumí.

„V tom případě začneme,“ pokračoval Bosch. „Můžete nám říct, co se stalo?“

„Dva muži,“ odpověděla Alicia uplakaně. „Vůbec jsem je neviděla. Myslím jejich obličej. Vůbec jsem jim neviděla do tváře. Ozvalo se zaklepání na dveře a já otevřela. Nikdo tam nebyl. Jenže když jsem pak začala dveře zavírat, najednou byli tam. Vyskočili odněkud. Byli maskovaní a měli kapuce – takové ty mikiny s kapuci. Vpadli dovnitř a přemohli mě. Měli nůž a jeden z nich mě popadl a přiložil mi ho na hrdlo. Řekl, že jestli neudělám přesně to, co mi přikáže, podřeže mě.“

Alicia se zlehka dotkla obvazu na krku.

„Vzpomínáte si, v kolik hodin to bylo?“ zeptal se Bosch.

„Bylo to krátce před šestou,“ odvětila vdova. „Venku už byla nějakou dobu tma a já se chystala začít vařit večeri. Stanley se většinou vrací domů v sedm. Tedy pokud nepracuje dole v Jižním okrese nebo nahore v poušti.“

Připomínka manželových návyků vyvolala v očích Alicie Kentové novou záplavu slz. Bosch se pokusil udržet její soustředění tím, že přešel k další otázce. Zdálo se mu, že už zaregistroval jisté zpomalení jejího slovního projevu. Tabletky, kterou jí dali zdravotníci, začínala účinkovat.

„A co ti muži udělali, paní Kentová?“ dotázal se.

„Odvedli mě do ložnice. Tam mě přinutili posadit se na postel a svléknout si všechny šaty. A potom mi jeden z nich začal klást otázky. Byla jsem vyděšená. Asi jsem dostala hysterický záchvat, protože mě zfackoval a křičel ha mě. Řekl mi, ať se uklidním a odpovím mu.“

„A nač se vás ptal?“

„Na všechno si nevzpomenu. Byla jsem strašně vyděšená.“

„Zkuste to, paní Kentová. Je to důležité. Pomůže nám to najít vrahy vašeho muže.“

„Ptal se mě, jestli máme zbraň, a ptal se mě, kde...“

„Počkejte, paní Kentová,“ skočil jí do řeči Bosch. „Vezměme to hezky popořádku. Ptal se vás, jestli máte zbraň. Co jste mu odpověděla?“

„Byla jsem vyděšená. Řekla jsem, že ano, že máme zbraň. On se mě zeptal, kde je, a já mu řekla, že leží v zásuvce nočního stolku na manželově straně postele. Byla to pistole, kterou jsme si obstarali, když jste nás varovali před riziky spojenými se Stanovou prací.“

Při poslední větě se Alicia upřeně zadívala na Wallingovou.

„To jste se nebála, že vás s ní zabijí?“ vyzvídala Bosch. „Proč jste jim řekla, kde tu zbraň najdou?“

Alicia Kentová pohlédla na své ruce.

„Seděla jsem tam nahá. V tu chvíli jsem si byla jistá, že mě znásilní a zabijí. Asi jsem si říkala, že už na tom nesejde.“

Bosch chápavě přikývl.

„A nač se vás ještě ptali, paní Kentová?“

„Chtěli vědět, kde jsou klíče od auta. Řekla jsem jim to. Řekla jsem jim všechno, co chtěli vědět.“

„To mluvili o vašem autě?“

„Ano, o mém autě. V garáži. Klíčky vždycky nechávám na kuchyňské lince.“

„Do té garáže jsem se díval. Je prázdná.“

„Když odešli, slyšela jsem garážová vrata. Museli si to auto vzít.“

Brenner se rázně postavil.

„Tohle musíme ohlásit,“ vložil se do hovoru. „Můžete nám říct, co je to za auto a jaké má registrační číslo?“

„Je to Chrysler tři sta. Na číslo si nevzpomínám. Ale mohla bych ho vyhledat v pojistné smlouvě.“

Brenner zvedl ruce, aby zabránil Alicii vstát.

„To není nutné. Dokážu si ho obstarat jinak. Okamžitě to jdu ohlásit.“

Vstal a odešel do kuchyně, aby svým telefonátem nerušil pokračující výslech. Bosch se vrátil k otázkám.

„Nač se vás ještě ptali, paní Kentová?“

„Chtěli náš foťák. Takový ten, který se dá připojit k manžellovu počítači. Řekla jsem jim, že Stanley ho má podle mě v pracovním stole. Kdykoliv jsem jim odpověděla na otázku, jeden z nich – ten, který mi je kladl – přeložil moji odpověď druhému. A po téhle odpovědi odešel ten druhý z ložnice. Asi šel pro ten foťák.“

Tentokrát vstala Wallingová a zamířila na chodbu vedoucí do ložnice.

„Ničeho se nedotýkej, Rachel,“ upozornil ji Bosch. „Ohledávací tým je na cestě.“

Wallingová mávla rukou a zmizela na chodbě. Vzápětí se do pokoje vrátil Brenner a kývl na Bosche.

„Háčko je venku,“ prohlásil.

Alicia Kentová se zeptala, co je to háčko.

„Háčko znamená hlášení,“ vysvětlil Bosch. „Všichni policisté teď budou hledat vaše auto. Co udělali ti dva muži pak, paní Kentová?“

Alicia se během odpovědi znovu rozeštkala.

„Oni..., ošklivě mě svázali a do pusy mi strčili jednu z manželských vázanek. Ten druhý se pak vrátil s foťákem do ložnice a ten první mě s ním takhle vyfotil.“

Bosch zaznamenal v jejím výrazu palčivé ponížení.

„On vás fotografoval?“

„Ano, ale nic víc. Oba pak z ložnice odešli. Ten, který mluvil anglicky, se ke mně sklonil a zašeptal mi, že mě manžel přijde zachránit. A potom odešel.“

Nastalo dlouhé ticho, než Bosch konečně pokračoval.

„A jakmile vyšli z ložnice, opustili okamžitě dům?“

Vdova zavrtěla hlavou.

„Slyšela jsem, jak se ještě chvíli baví, a pak jsem uslyšela garážová vrata. Rozléhají se v domě jako zemětřesení. Slyšela jsem je dvakrát – při otevírání a při zavírání. A pak jsem nabyla dojmu, že už jsou pryč.“

Brenner se podruhé vložil do hovoru.

„Když jsem byl v kuchyni, myslím, že jsem vás slyšel popisovat, jak jeden z mužů tomu druhému tlumočil. Víte, jakým jazykem hovořili?“

Bosch byl na Brennera za tyto vsuvky naštvaný. Na dorozumívací jazyk útočníků měl samozřejmě v úmyslu zeptat se sám, ale snažil se všechna témata výslechu vyčerpávat postupně. Z předchozích případů věděl, že u traumatizovaných osob je to nejlepší metoda.

„Jistě to nevím. Ten, který mluvil anglicky, měl nějaký přízvuk, ale netuším, odkud mohl pocházet. Snad odněkud z Blízkého východu. Řekla bych, že se mezi sebou bavili arabsky nebo tak nějak. Byl to velmi hrdelní cizí jazyk. Ale já se v řečech moc nevyznám.“

Brenner pokýval hlavou, jako by mu Aliciina odpověď něco potvrdila.

„Vzpomenete si ještě na něco, co po vás ti muži chtěli vědět nebo co anglicky říkali?“ dotázal se Bosch.

„Ne, to je všechno.“

„Uvedla jste, že byli maskovaní. Jaké masky měli?“

Vdova se před odpovědí na okamžik zamyslela.

„Takové ty přetahovací. Jaké si nasazují lupiči ve filmech nebo jaké si lidé berou na lyžování.“

„Takže vlněné kukly.“

Alicia kývla.

„Ano, přesně tak.“

„A byly to kukly s jedním otvorem pro obě oči, anebo měly pro každé oko oddělenou díрку?“

„Eh, myslím, že byly oddělené. Ano, oddělené.“

„Byl v nich otvor i pro ústa?“

„Eh..., ano, byl. Vzpomínám si, že jsem se tomu muži dívala na pus, když mluvil tou cizí řečí. Snažila jsem se mu porozumět.“

„To je dobré, paní Kentová. Jste nám velice nápomocna. Nač jsem se vás ještě nezeptal?“

„Nerozumím vám.“

„Vybavujete si ještě nějaký detail, na který jsem se vás nezeptal?“

Alicia se nad touto otázkou zamyslela a pak zavrtěla hlavou.

„Nevím. Myslím, že už jsem vám řekla všechno, nač si dokážu vzpomenout.“

Bosch o tom nebyl přesvědčen. Začal s ní znovu procházet celou výpověď a snažil se přistupovat ke stejným informacím z nových úhlů pohledu. Byla to osvědčená vyšetřovací metoda vedená s cílem získat od vyšetřovaného nové detaily – a ani tentokrát Bosche nezklamala. Nejzajímavější informací získanou při druhém líčení událostí byla skutečnost, že muž, který hovořil anglicky, se ptal Alicie také na heslo k její e-mailové adrese.

„K čemu je chtěl znát?“ zeptal se Bosch.

„Já nevím,“ odpověděla Alicia Kentová. „Neptala jsem se. Prostě jsem jim řekla, co chtěli slyšet.“

Krátce před koncem druhé výpovědi dorazil do domu ohledávací tým a Bosch vyhlásil přestávku ve výslechu. Alicia Kentová zůstala sedět na gauči a Harry odvedl techniky do ložnice, kde měli začít. Nato se postavil do rohu a zavolal svému parťákovi. Ferras mu oznámil, že zatím nenarazil na nikoho, kdo na vyhlídce něco viděl nebo slyšel. Bosch mu na to řekl, že až si bude chtít oddechnout od klepání na dveře, mohl by prověřit, zda Stanley Kent legálně držel zbraň a jakou. Potřebovali zjistit značku a model. Vše nasvědčovalo tomu, že Kent byl zavražděn svou vlastní zbraní.

Sotva Bosch zaklapl telefon, zavolala na něj z pracovny Wallingová. Harry zamířil do výklenku a našel Rachel stát vedle Brennera nad pracovním stolem. Oba agenti hleděli na počítačovou obrazovku.

„Koukej na tohle,“ řekla Wallingová.

„Říkal jsem ti, že se zatím nemáš ničeho dotýkat,“ odpověděl jí Bosch.

„Už si nemůžeme dovolit mrhat časem,“ namítl Brenner. „Podívejte se na tohle.“

Bosch obešel stůl a zadíval se na monitor.

„Její e-mailový účet zůstal otevřený,“ vysvětlila Wallingová. „A tak jsem se jí podívala do odeslané pošty. A tohle bylo včera v osmnáct dvacet jedna odesláno na e-mail jejího muže.“

Klikla na příslušnou položku a otevřela zprávu odeslanou z e-mailové adresy Alicie Kentové na adresu jejího muže. V okénku pro předmět zprávy stálo:

NALÉHAVÁ SITUACE DOMA: OKAMŽITĚ ČTI!

Příloha e-mailu obsahovala fotografii nahé a spoutané Alicie Kentové na posteli. Důsledky tohoto snímku musely být zřejmé každému, nejen choti dotyčné ženy.

Pod fotografií se černal vzkaz:

Máme tvoji ženu. Obstarej pro nás veškeré zdroje cesia dostupné tobě. V osm hodin večer je vezmi v bezpečné zásilce na vyhlídku u Mulholland kousek od tvého domu. Budeme tě sledovat. Jestli někomu něco řekneš nebo někam zavoláš, dozvíme se to. Výsledkem bude, že tvoje žena bude znásilněna, bude umučena a bude rozsekána na tolik kusů, že to ani nedokážeš zpočítat. Při manipulaci se zdroji dodržuj veškerá bezpečnostní opatření. Neopozdi se, nebo jinak ji zabijeme.

Bosch si vzkaz dvakrát přečetl a měl dojem, že cítí stejnou hrůzu, jakou musel zakusit i Stanley Kent.

„Bude znásilněna, bude umučena a bude rozsekána...,“ četla Wallingová nahlas. „Žádné zkracování. Slovo ‚zpočítat‘ je napsáno chybně.“

ně a v několika případech nemá věta správnou skladbu. Myslím, že ten vzkaz napsal někdo, jehož rodným jazykem není angličtina.“

Bosch si během její řeči těchto věcí všiml a bylo mu jasné, že Rachel má pravdu.

„Odeslali tu zprávu přímo odtud,“ konstatoval Brenner. „Takže manželovi přišla do kanceláře nebo na PDA – měl PDA?“

Bosch nebyl v této oblasti kovaný. Zaváhal.

„To je personální digitální asistent,“ vysvětlila mu Wallingová. „Chápeš, něco jako Palm Pilot nebo telefon se všemi možnými serepetičkami.“

Bosch přikývl.

„Myslím, že ano,“ řekl. „Našel se u něj handheld Black-Berry. Takový telefon, který vypadal, že má v sobě zabudovanou miniklávesnici.“

„To je ono,“ opáčil Brenner. „Takže ať byl kdekoliv, takový vzkaz ho zastihl a pravděpodobně si mohl prohlédnout i tu fotku.“

Všichni tři se odmlčeli a snažili se docenit veškeré důsledky odeslaného e-mailu. Nakonec promluvil Bosch, který teď cítil výčitky svědomí ze zatajené informace.

„Na něco jsem si vzpomněl. Zavražděný měl na sobě jmenovku. Z kliniky svaté Agáty nahoře ve Valley.“

Brenner zostřil pohled.

„Vy jste si až teď vzpomněl na takto klíčovou informaci?“ zeptal se vztekle.

„Přesně tak. Měl jsem...“

„Na tom teď nezáleží,“ přerušila ho Wallingová. „Ve svaté Agátě se léčí rakovina ženských orgánů. A cesium se používá téměř výhradně k léčbě rakoviny děložního hrdla a dělohy.“

Bosch přikývl. „Tak to abysme vyrazili.“

Ženská klinika svaté Agáty se nacházela v Sylmaru na severním konci San Fernando Valley. Protože byla hluboká noc, zvládli přesun po dálnici 170 v dobrém čase. Bosch seděl za volantem svého mustangu a jedním okem sledoval ukazatel stavu paliva. Věděl, že než se vrátí do města, bude potřebovat benzin. Brenner seděl v autě vedle něj. Rozhodli se totiž – lépe řečeno Brenner rozhodl –, že Wallingová by měla zůstat s Alicíí Kentovou, aby ji vyslýchala a zároveň uklidňovala. Zdálo se, že Wallingové nejde tento úkol pod nos, avšak Brenner uplatnil své postavení služebně staršího a nedal jí prostor k debatám.

Po většinu jízdy vyřizoval Brenner obousměrné telefonáty se svými nadřízenými a jinými agenty. Boschovi bylo z jeho řeči jasné, že se velká federální mašinérie připravuje k boji. Jako by někdo spustil o stupeň hlasitější alarm. E-mail zaslaný Stanleyemu Kentovi posloužil k vyjasnění situace a původní zvědavost federálních orgánů nyní přerostla v plnokrevné angažmá.

Když Brenner konečně zaklapl telefon a zastrčil si ho zpátky do kapsy saka, lehce se vytočil na sedadle a podíval se na Bosche.

„Poslal jsem do svaté Agáty tým RAUT,“ prohlásil. „Ten se vydá do materiálového sejfu a prověří to.“

„Tým RAUT?“

„Radiologický útok.“

„A kdy tam dorazí?“

„Na to jsem se neptal, ale mohli by nás předběhnout. Mají vrtulník.“

Na Bosche to udělalo dojem. Znamenalo to, že FBI má k dispozici tým rychlé reakce, který je uprostřed noci v pohotovosti. Vzpomněl si, jak dnes v noci místo spánku čekal, až mu zavolají. Členové týmu pro radiologický útok musí také čekat na telefonát, avšak na rozdíl od něj doufají, že nikdy nepřijde. Bosch si také vzpomněl na jednotku OVB losangeleské policie, která se prý cvičí v taktice útoku ve městě. Kladl si otázku, zda i kapitán Hadley disponuje týmem RAUT.

„Vlínou do toho po hlavě,“ dodal Brenner. „Z Washingtonu dohlíží na případ ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Dnes v devět ráno proběh-

nou na obou pobřežích Ameriky jednání, na kterých budou do akce zapojeni i všichni ostatní.“

„Kdo je to ,všichni ostatní‘?“

„Existuje takový protokol. Zapojíme ministerstvo, JTTF, všechny. Bude to přehlídka zkratk. NRC, DOE, RAP... a kdo ví, než tuhle situaci zvládneme, možná přispěje svou troškou do mlýna i FEMA. Bude to federální mišmaš.“

Bosch nevěděl, co všechny zkratky znamenají, a ani to vědět nepotřeboval. Zpoza všech na něj jukalo slovo *federálové*.

„A kdo bude tuhle show řídit?“

Brenner se na Bosche zadíval.

„Všichni a nikdo. Jak říkám, mišmaš. Jestli ve svaté Agátě otevřeme sejf, to cesium bude pryč a my ho budeme chtít vypátrat a zase vrátit zpátky, tak by bylo nejlepší udělat to dřív, než se v devět strhne peklo a Washington nás ukibicuje k smrti.“

Bosch přikývl. Napadlo ho, že se možná v Brennerovi pletl. Zdálo se, že agent má zájem jednat, ne se rochnit v byrokratickém bahništi.

„A kde bude v tomhle velerozsáhlém vyšetřování místo pro losangeleskou policii?“

„Už jsem vám říkal, že LAPD zůstává ve hře. V tom se nic nemění. I vy zůstáváte ve hře, Harry. Tipl bych si, že mezi našimi a vašimi lidmi se už teď stavějí mosty. Víím, že LAPD má vlastní oddělení vnitřní bezpečnosti. A jsem si jist, že do případu bude zapojeno i ono. Je zřejmé, že budeme potřebovat všechny síly.“

Bosch se na něj podíval. Brenner se tvářil vážně.

„Už jste někdy s naším OVB pracoval?“ zeptal se Harry.

„Příležitostně. V pár případech jsme si vyměňovali zpravodajské informace.“

Bosch přikývl, ale měl pocit, že Brenner je buďto naivní, anebo na-prosto neznalý propasti mezi místními policisty a federály. Zároveň však Harrymu neuniklo, že ho agent oslovil křestním jménem, a kladl si otázku, zda právě toto nemá být příklad budování mostů.

„Říkal jste, že jste si mě proklepl. S kým jste o mně mluvil?“

„Harry, zatím spolupracujeme dobře, tak proč do toho šťourat? Jestli jsem udělal chybu, tak se omlouvám.“

„Nevadí. S kým jste o mně mluvil?“

„Podívejte, řeknu vám jen tolik, že jsem se zeptal agent-ky Wallingové, kdo na tom dělá za LAPD, a ona mi sdělila vaše jméno. A tak jsem během jízdy do domu zavolal na pár míst. Bylo mi řečeno, že jste velmi schopný detektiv. Prý tuhle práci děláte přes třicet let, před pár lety jste odešel do výslužby, tam se vám moc nelíbilo, a tak jste se vrátil do sboru a začal dělat na vychladlých případech. V Echo Parku se to trochu zvrtilo – leccos jste tehdy nadrobil i agentce Wallingové. Pár měsíců jste strávil mimo službu, než se to – eh – vyžehlilo, ale pak jste se vrátil a momentálně působíte na speciálním oddělení vražd.“

„A co dál?“

„Harr...“

„Co dál?“

„Dobrá. Říká se o vás, že je s vámi těžké vyjít – zvláště pokud jde o spolupráci s federálními orgány. Ale musím říct, že u vás zatím nic takového nevidím.“

Bosch si domyslel, že většina těchto informací pochází od Rachel – vzpomněl si, jak někomu telefonovala a poté mu řekla, že to byl její parťák. Zklamalo ho, že o něm Rachel řekla takové věci. A bylo mu jasné, že většinu nepříznivých poznámek si Brenner pravděpodobně nechává pro sebe. Faktem nicméně bylo, že Bosch měl v minulosti tolik roztržek s federály – které začaly dávno předtím, než se seznámil s Rachel Wallingovou –, že o něm FBI pravděpodobně vedla spis tlustý jako kniha.

Zhruba po minutě mlčení se Bosch rozhodl změnit téma a opět promluvil.

„Povězte mi něco o tom cesiu,“ řekl.

„Co vám sdělila agentka Wallingová?“

„Moc toho nebylo.“

„Je to vedlejší produkt. Vzniká při štěpení uranu a plutonia. Když vybuchl Černobyl, rozptýlilo se cesium do vzduchu. Má podobu prášku nebo stříbrošedého kovu. Když v jižním Pacifiku prováděli jaderné zkoušky...“

„Já nemyslím vědecké informace. Na vědu kašlu. Povězte mi, s čím tady máme co do činění.“

Brenner se na okamžik zamyslel.

„Dobrá,“ řekl. „Bavíme se o látce, která má podobu kousků velkých zhruba jako školní guma. Ty se vkládají do neprodyšně uzavřených tub z nerezové oceli, jejichž velikost se dá přirovnat k zásobníku od pětacítyřicítky. Při léčbě rakoviny ženských orgánů se tyto kousky vkládají na předem vypočítanou dobu do ženského těla – konkrétně do dělohy –, kde ozařují cílovou oblast. Předpokládá se, že při rychlých dávkách je tato léčba velmi účinná. A úkolem lidí, jako byl Stanley Kent, je provádět zmíněné výpočty – vzít si na starost fyzikální stránku věci a stanovit optimální délku ozáření. Poté jde takový člověk do nemocničního sejfu, vytáhne z něj cesium a osobně ho doručí onkologovi na operační sál. Systém je nastaven tak, aby lékař stanovující léčbu manipuloval s látkou co nejkratší možnou dobu. Jelikož chirurg nemůže mít při zákroku na sobě žádné ochranné pomůcky, je nutné omezit jeho ozáření na minimum, jestli mi rozumíte.“

Bosch přikývl.

„Chrání ty tuby toho, kdo s nimi manipuluje?“

„Ne, jediným materiálem, který pohlcuje gama záření cesia, je olovo. Sejf, ve kterém ty tuby přechovávají, je opláštěný olovem. A z olova je i zařízení, v němž se tuby přepravují.“

„Dobrá. A kolik škody tahle látka napáchá, pokud se dostane do světa?“

Brenner se před odpovědí krátce zamyslel.

„Pokud se dostane do světa, pak záleží především na množství, způsobu dopravy a místě,“ řekl. „Tyhle věci jsou proměnlivé. Cesium má poločas rozpadu třicet let. A za bezpečnou hranici se obecně pokládá deset poločasů rozpadu.“

„Teď jsem se ztratil. V čem je podstata?“

„Podstata je v tom, že radiační nebezpečí se každých třicet let sníží na polovinu. Takže pokud umístíte slušné množství této látky v izolovaném prostředí – například ve stanici metra nebo v kancelářské budově –, pak se toto místo může na příštích tři sta let uzavřít.“

Bosch nevycházel z úžasu.

„A co lidé?“ zeptal se.

„To závisí na koncentraci a uzavřenosti okolí. Ozáření vysoké intenzity vás může za pár hodin zabít. Pokud se však látka rozptýlí v metru prostřednictvím improvizovaného výbušného zařízení, pak bez-

prostřední počet obětí bude podle mého názoru velmi malý. O počet mrtvých však v tomto případě nejde. Pro tyto lidi je důležitý především faktor strachu. Vypustíte do světa něco podobného a celou zemi se prožene vlna děsu. Město jako Los Angeles už by pak nikdy nebylo jako dřív.“

Bosch pouze přikývl. K tomu nebylo co dodat.

6

Na Ženské klinice svaté Agáty prošli hlavním vestibulem a požádali recepční, aby jim sehnala šéfa ostrahy. Bylo jim řečeno, že šéf pracuje jen na denních směnách, ale že recepční vyhledá vedoucího noční směny. Během čekání zaslechli oba policisté zvuk vrtulníku přistávajícího na dlouhém trávníku před klinikou a zanedlouho do vestibulu vstoupil čtyřčlenný radiologický tým v protiradiačních kombinézách a s obličejovými kryty na hlavách. Vedoucí skupiny – na jeho jmenovce stálo KYLE REID – nesl ruční radiační monitor.

Bosch s Brennerem museli recepční dvakrát popohnat, než je ve vestibulu konečně přivítal muž, který vypadal, že ho vyrušili ze spánku ve volném pokoji pro pacienty. Představil se jako Ed Romo a zdálo se, že nemůže odtrhnout oči od ochranných kombinéz, které na sobě měli členové laboratorního týmu. Brenner ukázal Rómovi odznak a ujal se vedení. Bosch proti tomu nic nenamítal. Věděl, že v tomto pro-

středí je federální agent nejvhodnější osobou k vedení vyšetřování a k udržení jeho maximálního tempa.

„Potřebujeme zajít do laboratoře a zkontrolovat zásoby radioaktivních látek,“ řekl Brenner. „Dále potřebujeme vidět veškeré záznamy nebo údaje ze čtecího zařízení, které nám ukážou, kdo se v laboratoři v posledních čtyřiaadvaceti hodinách pohyboval.“

Romo se ani nehnul. Zaraženě stál, jako by se snažil pochopit, co se před ním odehrává.

„O co se jedná?“ zeptal se nakonec.

Brenner udělal krok jeho směrem a vstoupil do jeho osobní zóny.

„Právě jsem vám řekl, o co se jedná,“ odtušil. „Potřebujeme se dostat do horké laboratoře na onkologii. Pokud nás tam nemůžete zavést vy, sežeňte někoho, kdo může. Ihned.“

„Nejdřív musím někam zavolat,“ řekl Romo.

„Fajn. Tak tam zavolejte. Dám vám dvě minuty a pak vás odklidíme z cesty.“

Při této výhrůžce se Brenner usmíval a pokyvoval hlavou.

Romo vytáhl mobilní telefon a odstoupil od policistů, aby si mohl v klidu zavolat. Brenner mu dopřál soukromí. Zvedl oči a s jízlivým úsměvem pohlédl na Bosche.

„Loni jsem tu prováděl bezpečnostní kontrolu. Laboratoř i sejf měli zajištěné zámekem na klíč a ničím jiným. Od té doby se trochu modernizovali. Jenže když postavíte lepší past na myši, začnou být myši chytřejší.“

Bosch přikývl.

O deset minut později vystoupili Bosch, Brenner, Romo a zbytek radiologického týmu z výtahu v přízemí ženské kliniky. Rómův nadřízený už byl na cestě sem, ale Brenner na něj nečekal. Romo protáhl čtečkou kartu a vstoupil do onkologické laboratoře.

Objekt byl prázdný. Brenner našel na stole u vstupních dveří záznamy o stavu zásob a návštěvách a dal se do čtení. Na stole stál malý videomonitor zachycující sejf.

„Byl tady,“ ohlásil Brenner.

„Kdy?“ zeptal se Bosch.

„Podle tohohle v sedm ráno.“

Reid ukázal na monitor.

„Má to i záznam?“ zeptal se Róma. „Můžeme si prohlédnout, co Kent během zdejšího pobytu dělal?“

Romo se podíval na monitor, jako by ho viděl poprvé.

„Ehm, ne, to je jen monitor,“ řekl nakonec. „Ten, kdo sedí za stolem, má sledovat všechno, co se ze sejfu odnáší.“

Ukázal na protější konec laboratoře, kde byly velké ocelové dveře. V úrovni očí visel stylizovaný symbol trojlístku varující před přítomností radioaktivních látek, pod nímž se táhl nápis:

POZOR!

RIZIKO OZÁŘENÍ

VSTUP POUZE

V OCHRANNÉM VYBAVENÍ

CIUDADO!

PELIGRO DE RADIACIÓN

SE DEBE USAR

EQUIPO DE PROTECCIÓN

Bosch si všiml, že dveře jsou opatřeny kombinačním zámekem a také čtečkou magnetických karet.

„Tady se píše, že si vzal jeden zdroj cesia,“ konstatoval Brenner a dál pročítal záznamy. „Jednu tubu. V přepravním obalu. Vezl tento zdroj k zákroku do léčebného centra v Burbanku. Stojí tu i jméno pacientky – nějaká Hanoverová. Podle záznamu zůstalo v laboratoři třicet jedna kousků cesia.“

„Takže to je všechno, co potřebujete?“ zeptal se Romo.

„Ne,“ odpověděl Brenner. „Musíme fyzicky prohlédnout stav zásob. Budeme muset vstoupit do místnosti se sejfem a ten poté otevřít. Jaká je kombinace?“

„Já ji neznám,“ řekl Romo.

„A kdo ji zná?“

„Lékaři. Šéf laboratoře. A šéf ostrahy.“

„A kde je šéf ostrahy?“

„Už jsem vám to říkal. Je na cestě.“

„Dejte mi ho na odposlech.“

Brenner ukázal na telefon na stole. Romo se posadil, přepnul přístroj na hlasitý odposlech a z paměti vyťukal číslo. Volaný se ozval okamžitě.

„Tady Richard Romo.“

Ed Romo se naklonil k telefonu. Zdálo se, že ho toto odhalení evidentní protekce uvedlo do rozpaků.

„Jo, ahoj, táti, tady Ed. Ten chlap z FB...“

„Pane Romo?“ vložil se do hovoru Brenner. „Tady je zvláštní agent John Brenner z FBI. Myslím, že jsme se už před rokem setkali a bavili se spolu o bezpečnostních otázkách. Jak daleko jste od nemocnice, pane?“

„Dvacet až pětadvacet minut. Vzpomínám si, že...“

„To je příliš daleko, pane. Musíme okamžitě otevřít sejf v horké laboratoři a vyhodnotit jeho obsah.“

„Bez souhlasu nemocnice se sejf otevírat nesmí. Je mi jedno, kdo...“

„Pane Romo, máme důvod se domnívat, že obsah sejfu byl vydán lidem, kterým nezáleží na zájmech ani bezpečí amerického lidu. Potřebujeme otevřít sejf, abychom přesně věděli, co v něm je a co schází. A nemůžeme s tím čekat dvacet až pětadvacet minut. Řádně jsem se legitimoval vašemu synovi a v laboratoři je teď se mnou radiologický tým. Musíme okamžitě jednat, pane. Takže jak ten sejf otevřeme?“

Z reproduktoru se několik okamžiků linulo jen ticho. Nakonec Richard Romo ustoupil.

„Ede, předpokládám, že voláš od stolu v laboratoři.“

„Jo.“

„Dobrá, tak ho odemkni a otevři dolní zásuvku vlevo.“

Ed Romo se odsunul na židli a prohlédl si pracovní stůl. Horní zásuvka nalevo byla opatřena zámkem, jímž se zřejmě otvíraly všechny tři zásuvky.

„Který je to klíč?“ zeptal se.

„Vydrž.“

V reproduktoru se ozvalo cinkání kroužku s klíči.

„Zkus Čtrnáct čtrnáctku.“

Ed Romo si sundal z opasku svazek klíčů a začal je prohledávat, až našel klíč opatřený číslicí 1414. Vsunul ho do zámku v horní zásuvce a otočil jím. Spodní zásuvka teď byla odemčená a Romo ji otevřel.

„Mám to.“

„Uvnitř té zásuvky je pořadač. Otevři ho a najdi stránku se seznamy kombinací k místnosti se sejfem. Z týdne na týden se mění.“

Romo sebral pořadač a začal ho otvírat v takovém úhlu, že dovnitř viděl pouze on. Brenner se natáhl přes stůl a hrubě mu pořadač vytrhl. Otevřel ho na stole a začal listovat stránkami s bezpečnostními protokoly.

„Kde to je?“ řekl netrpělivě do telefonu.

„Mělo by to být v poslední části. Kombinace do horké laboratoře budou zřetelně označeny. Má to ale háček. Používáme kombinaci z předchozího týdne. Kombinace pro tento týden je nesprávná. Použijte kombinaci z minulého týdne.“

Brenner našel příslušnou stránku a přejížděl prstem po seznamu tak dlouho, až našel kombinaci pro minulý týden.

„Dobrá, mám ji. A co sejf uvnitř?“

Richard Romo mu to začal z auta vysvětlovat.

„Znovu použijete kartu a zadáte další kombinaci. Tuhle znám z paměti. Nemění se. Je to šest šest šest.“

„Nápadité.“

Brenner natáhl ruku k Edu Rómovi.

„Dejte mi svou kartu.“

Romo uposlechl a Brenner předal kartu Reidovi.

„Dobrá, Kyle, běž,“ poručil mu. „Kombinace u dveří je pět-šest-jedna-osm-čtyři a zbytek jsi slyšel.“

Reid se otočil a ukázal na jednoho ze členů týmu v ochranných oblecích.

„Bude tam těсно. Půjde se mnou jen Miller.“

Šéf týmu a jím pověřený agent si nasadili obličejové kryty, vložili kartu do čtečky, zadali kód a otevřeli dveře do místnosti. Miller nesl radiační monitor. Jeden za druhým vstoupili dovnitř a zavřeli za sebou dveře.

„Totiž, do té místnosti chodí spousta lidí, a nemají na sobě skafandry,“ namítl Ed Romo.

„To jim přeju,“ opáčil Brenner. „Ale tohle je trochu jiná situace, nemyslíte? Nevíme, co mohl pachatel v té místnosti rozptýlit.“

„No vždyť já jenom říkám...,“ hájil se Romo.

„Bud'te tak hodný a raději neříkejte nic, hochu. A nechtě nás dělat naši práci.“

Bosch sledoval dění v místnosti na monitoru a zanedlouho spatřil v bezpečnostním systému zádrhel. Kamera byla umístěna nad úrovní hlavy, ale jakmile se Reid sklonil, aby zadal do sejfu s nebezpečnými látkami kombinaci, zakryl hlavou výhled na to, co u sejfu dělá. Boschovi bylo jasné, že i kdyby Kenta včera v sedm hodin večer u sejfu někdo sledoval, mohl radiolog před kamerou snadno ukrýt, co odtamtud bere.

Necelou minutu po vstupu do místnosti se sejfem oba muži v ochranných oblecích opět vyšli ven. Brenner se postavil. Muži si sňali obličejové kryty, Reid pohlédl na Brennera a zavrtěl hlavou.

„Sejf je prázdný,“ řekl.

Brenner vytáhl z kapsy telefon. Než však stačil vyťukat číslo, Reid k němu přistoupil a podal mu kus papíru vytržený z bloku s kroužkovou vazbou.

„Tohle je jediné, co tam zůstalo,“ dodal.

Bosch se podíval Brennerovi přes rameno na lístek. Vzkaz byl načmáraný inkoustem a dal se jen těžko rozluštit. Brenner ho začal číst nahlas.

„Sledují mě. Když to neudělám, zabijí mi manželku. Třicet dva zdrojů cesia. Bůh mi odpusť. Nemám na vybranou.“

Bosch a federální agenti stáli jako opáření. V onkologické laboratoři se vznášela téměř hmatatelná atmosféra hrůzy. Právě se utvrdili v tom, že Stanley Kent sebral ze sejfu kliniky svaté Agáty třicet dva tub s cesiem a s největší pravděpodobností je poté předal neznámým lidem. A tito neznámí lidé ho posléze na vyhlídce u Mulholland Drive odpravili.

„Dvaatřicet tub cesia,“ poznamenal Bosch. „Jaké škody může takové množství napáchat?“

Brenner se na něj zasmušile podíval.

„Museli bychom se zeptat vědců, ale tipl bych si, že pro účely pacientů by to stačilo,“ prohlásil. „Pokud si někdo přeje vyslat společnosti vzkaz, tak tenhle by byl slyšet široko daleko.“

Bosche náhle napadlo něco, co odporovalo dosud známým skutečnostem.

„Počkejte,“ řekl. „Radiální kroužky na rukou Stanleyho Kenta nevykazovaly žádné ozáření. Jak mohl sebrat ze zdejšího sejfu všechno cesium a nerozsvítit přitom ty měřiče jako vánoční stromeček?“

Brenner zdráhavě zavrtěl hlavou.

„Očividně použil prasátko.“

„Co že použil?“

„Takhle se říká zařízení pro převoz. V podstatě vypadá jako olověný kbelík na kolečkách. Samozřejmě s neprodyšně uzavřeným víkem. Je těžké a dno má nízko u země – jako prase. Takže se mu říká prasátko.“

„A to mohl jednoduše přijet a zase odjet s něčím takhle objemným?“

Brenner ukázal na blok na stole.

„Mezinemocniční transfery radioaktivních zdrojů nejsou u léčby rakoviny neobvyklé,“ vysvětlil. „Napsal, že si odváží jeden zdroj, ale ve skutečnosti je sebral všechny. Tohle už neobvyklé bylo, ale kdo by otevíral prasátko a kontroloval obsah?“

Bosch si vzpomněl na rýhy vytlačené do podlahy kufru Kentova porsche. Radiolog v autě převážel něco těžkého, co později zmizelo. Bosch nyní věděl, co to bylo, a chápal to jako další potvrzení nejhoršího možného scénáře.

Zavrtěl hlavou a Brenner si to vyložil jako projev nelibosti nad zabezpečením zdejší laboratoře.

„Něco vám povím,“ řekl. „Než jsme sem loni naběhli a od základů změnili jejich ostrahu, mohl sem vkráčet každý, kdo měl na sobě lékařský plášť, a odnést si ze sejfu, co chtěl. Bezpečnost tu byla nulová.“

„Já nechtěl komentovat zdejší bezpečnost. Jen jsem...“

„Musím si zavolat,“ přerušil ho Brenner, poodstoupil od ostatních a vytáhl mobilní telefon.

Bosch se rozhodl, že si zavolá také. Vytáhl aparát, našel si nerušený koutek a zavolal parťákovi.

„Ignacio, to jsem já. Jen zjišťuju, co je nového.“

„Říkej mi Iggy, Harry. Co máš ty?“

„Nic dobrého. Kent vyprázdnil celý sejf. Veškeré cesium je pryč.“

„Děláš si srandu? To je ta látka, o které jsi říkal, že by se dala použít k výrobě špinavé bomby?“

„Je to přesně ona a navíc to vypadá, že jí sebral dost na to, aby se z ní ta bomba dala vyrobit. Jsi ještě na místě činu?“

„Jo, a poslouvej mě: mám tady kluka, ze kterého by se mohl vyklubat svědek.“

„Jak to myslíš, že by se z něj ‚mohl vyklubat‘ svědek? Kdo je to, soused?“

„Ne, je to taková praštěná historka. Víš, jak stojí ten dům, co prý patří Madonně?“

„Jo.“

„Tak ona ho kdysi opravdu vlastnila, ale už jí nepatří. Přišel jsem tam, zaklepal jsem na dveře a chlap, který tam teď bydlí, mi řekl, že nic neviděl ani neslyšel – stejnou odpověď jsem ostatně dostal u všech dveří, na které jsem klepal. Už jsem byl na odchodu, když vtom jsem si všiml kluka, který se schovával za velkými stromy v květináčích na zahradě. Vytáhl jsem na něj pistoli a přivolał zálohy, protože mě napadlo, že je to třeba náš střelec z vyhlídky. Jenže to bylo jinak. Vyklu-

bal se z něj asi dvacetiletý mladík, který právě přijel autobusem z Kanady a myslel si, že v tom domě pořád bydlí Madonna. Měl u sebe mapu s adresami hvězd, kde u jejího jména pořád ještě uváděli tenhle dům, a on se ji tam snažil zahlídnout – byl to nějaký šmírák nebo něco takového. Přelezl zeď a pronikl do zahrady.“

„Viděl tu střelbu?“

„Tvrdí, že nic neviděl ani neslyšel, ale já nevím, Harry. Podle mě zrovna šmíroval ten bývalý Madonnin dům, když vtom se na vyhlídce strhla střelba. Takže se ukryl a chtěl počkat, až se ten humbuk přežene. Jenže já ho tam vyhmátl.“

Boschovi něco na téhle historce unikalo.

„Ale proč by se skrýval? Proč odtamtud jednoduše nevzal roha? Vždyť jsme to tělo našli až tři hodiny po střelbě.“

„Jo, já vím. Tohle mi taky nedává smysl. Možná byl prostě vyděšený nebo si myslel, že když si ho někdo poblíž těla všimne, mohl by se do toho namočit jako podezřelý nebo tak něco.“

Bosch přikývl. Tohle se nedalo vyloučit.

„Zadržels ho za vstup na cizí pozemek?“ zeptal se.

„Jo. Mluvil jsem s člověkem, který ten dům od Madonny koupil, a je ochoten s námi spolupracovat. Když budeme potřebovat, podá na něj trestní oznámení. Takže neboj, můžeme ho zadržovat a dělat na něm.“

„Dobře. Odvez ho do centra, šoupni ho do vyšetřovny a absolvuj s ním zahřívací kolo.“

„Jasně, Harry.“

„Jo, a Ignacio: o tom cesiu nikomu neříkej.“

„To se rozumí. Neřeknu.“

Bosch zaklapl telefon dříve, než ho Ferras stačil znovu vyzvat, ať mu říká Iggy, a vyslechl si závěr Brennerova telefonátu. Bylo zřejmé, že agent nehovoří s Wallingovou. Z jeho chování a tónu čísla uctivost. Očividně hovořil s nějakým šéfem.

„Podle zdejších záznamů v sedm hodin,“ řekl. „To znamená, že k předání na vyhlídce došlo někdy kolem osmé, takže momentálně mají náskok nějakých šest a půl hodiny.“

Brenner chvíli poslouchal a pak chtěl několikrát něco říct, jenže člověk na druhém konci linky mu opakovaně skákal do řeči.

„Ano, pane,“ řekl nakonec. „Ano, pane. Už vyrazíme zpátky.“

Zaklapl telefon a pohlédl na Bosche.

„Já se vracím vrtulníkem. Musím vést informační telekonferenci s Washingtonem. Vzal bych vás s sebou, ale myslím, že bude lepší, když zůstanete na zemi a začnete ten případ řešit. Pro svoje auto pak někoho pošlu.“

„Žádný problém.“

„Slyšel jsem dobře, že váš parták objevil svědka?“

Bosch si musel klást otázku, jak se Brennerovi podařilo tuto informaci pochytit, když sám telefonoval.

„Možná, ale zatím to není vůbec jisté. Zajedu do centra a zjistím, co a jak.“

Brenner vážně pokýval hlavou a podal Boschovi vizitku.

„Jestli cokoliv zjistíte, zavolejte mi. Na vizitce o mně máte veškeré informace. Kdyby se cokoliv vyskytlo, volejte.“

Bosch převzal vizitku a strčil si ji do kapsy. Odešel s agenty z laboratoře a o pár minut později už sledoval, jak federální vrtulník stoupá k černé obloze. Nasedl do auta a vyrazil z parkoviště před klinikou na jih. Než dojel na dálnici, stačil ještě na San Fernando Road natankovat.

Provoz do centra byl mírný a Bosch absolvoval trasu solidní stotřicítkou. Zapnul přehrávač a vytáhl z přihrádky mezi sedadly cedéčko, aniž se podíval na titul. Po pěti tónech první skladby poznal, že je to japonská verze alba jazzového basisty Rona Cartera. Byla to vhodná hudba k řízení a Bosch zesílil zvuk.

Hudba mu pomohla utřídit si myšlenky. Uvědomil si, že se těžiště případu poněkud posunulo. Federálové nyní nepátrali po vrazích, nýbrž po ztraceném cesiu. Byl v tom jistý rozdíl, který Bosch pokládal za důležitý. Věděl, že se musí dál soustředit na vyhlídku a v žádném případě neztratit ze zřetele skutečnost, že vyšetřuje vraždu.

„Najdi vrahy a najdeš i cesium,“ řekl nahlas.

Po příjezdu do centra sjel z dálnice na Los Angeles Street a zastavil na parkovišti před policejním ústředím. V tuto denní dobu bylo každému jedno, že není VIP ani člen policejního vedení.

Parker Center mlelo z posledního. Výstavba nového policejního ústředí byla schválena už téměř deset let, ale kvůli opakovaným roz-

počtovým a politickým zdržením se projekt sunul k realizaci hlemýžďím tempem. Současně se nedělalo prakticky nic pro to, aby se stávající ústředí postupně nezměnilo v trosky. Nedávno byla sice konečně zahájena výstavba nové budovy, ale její dokončení se odhadovalo až za čtyři roky. Mnozí z těch, kdo v Parker Center pracovali, si kladli otázku, zda stará budova tak dlouho vydrží.

Když Bosch dorazil do druhého patra, kde sídlilo oddělení loupeží a vražd, byla místnost detektivů prázdná. Vytáhl mobilní telefon a zavolal parťákovi.

„Kde jsi?“

„Nazdar, Harry. Jsem na vědecké vyšetřovačce. Snažím se zjistit, co se dá, abych mohl začít sepsovat vyšetřovací spis. Ty už jsi v kanceláři?“

„Zrovna jsem dorazil. Kam jsi šoupl svědka?“

„Dusím ho na dvojce. Chceš s ním začít sám?“

„Možná by bylo dobré pověsit na něj někoho, koho ještě neviděl. Někoho staršího.“

Byl to ožehavý návrh. Potenciálního svědka ulovil Ferras. Bosch by ho nikdy neoslovil bez parťákova přinejmenším tichého souhlasu. V dané situaci však bylo vhodnější, aby tak důležitý rozhovor se svědkem vedl člověk s Boschovými zkušenostmi.

„Klidně se do něj pusť, Harry. Až se vrátím, budu vás pozorovat z nahrávací místnosti. Když mě budeš potřebovat u sebe, dej mi prostě signál.“

„Dobře.“

„Jestli chceš, uvařil jsem v kapitánově kanceláři kávu.“

„Fajn. Už ji potřebuju. Ale nejdřív mi řekni něco o tom svědkovi.“

„Jmenuje se Jesse Mitford a pochází z Halifaxu. V podstatě je to tulák. Řekl mi, že sem přijel stopem a od té doby se zdržuje v útulcích, a když je dost teplo, tak i ve zdejších kopcích. A to je zhruba tak všechno.“

Byly to velmi chatrné informace, ale pro začátek stačily.

„Možná se chystal u Madonny na zahradě přespát. Proto nevzal kramle.“

„To mě nenapadlo, Harry. Možná máš pravdu.“

„Rozhodně se ho na to zeptám.“

Bosch ukončil hovor, vytáhl ze zásuvky svého stolu hrníček na kávu a zamířil ke kanceláři kapitána OLV. Vcházelo se do ní přes předpokoj, v němž stál stůl sekretářky a také druhý stůl s kávovarem. Když Bosch vstoupil do předpokoje, udeřila ho do nosu vůně čerstvě uvařené kávy, která mu téměř sama o sobě dodala vytouženou kofeinovou vzpruhu. Bosch si nalil šálek, vhodil do košíku dolar a zamířil zpět ke svému stolu.

V místnosti detektivů stálo několik dlouhých řad pracovních stolů obrácených proti sobě, aby na sebe partáci při práci viděli. Toto uspořádání neskýtalo žádné osobní ani profesionální soukromí. Většina ostatních místností detektivů ve městě byla rozdělena na kóje se zvukotěsnými přepážkami, avšak v Parker Center se vzhledem k blížící se demolici neinvestovaly žádné peníze do zlepšování interiéru.

A protože Bosch s Ferrasem byli na oddělení služebně nejmladší, stály jejich stoly až na konci řady, ve špatně větraném koutě bez oken, odkud to bylo v případě nepředvídané události typu zemětřesení nejdále k východu.

Boschův pracovní stůl byl ve stejně čistém a upraveném stavu, v jakém ho Harry opouštěl. Na partákově stole naproti němu si Bosch všiml batůžku a igelitového důkazního sáčku. Natáhl se přes stůl a vzal nejprve batůžek. Otevřel ho a viděl, že obsahuje svršky a osobní věci potenciálního svědka. Byla zde mimo jiné kniha Stephena Kinga s názvem *Svědectví* nebo taštička se zubní pastou a kartáčkem – nuzné osobní předměty svědčící o nuzné existenci.

Bosch vrátil batůžek na místo a natáhl se pro důkazní sáček. Ten obsahoval malé množství amerických dolarů, svazek klíčů, tenkou náprsní tašku a kanadský pas. Kromě toho se v něm nacházela složená mapka s názvem „Domovy hvězd“, jaké se prodávají na nárožích po celém Hollywoodu. Bosch ji rozložil a našel vyhlídku u Mulholland Drive nad jezerem Hollywood. Kousek nalevo od tohoto místa se skvěla černá hvězdička s číslicí 23 uvnitř. Někdo ji zakroužkoval černým plnicím perem. Bosch se podíval do rejstříku a u čísla 23 našel legendu: *Madonnin hollywoodský domov*.

Mapa očividně neobsahovala aktuální informace o Madonnině pohybu a Bosch pojal podezření, že jen málokterá označená adresa s

uvedením hvězdného majitele bude přesná. Vysvětlovalo to, proč Jesse Mitford šmíroval dům, v němž už Madonna nebydlí.

Bosch složil mapu, vrátil všechny věci do důkazního sáčku a ten položil zpátky na parťákův stůl. Nato vytáhl ze zásuvky zápisník a formulář, v němž se vyšetřovaný zříká práva nevypovídat, vstal a vyrazil do vyšetřovny číslo dvě, která se nacházela na chodbě u zadní části místnosti detektivů.

Jesse Mitford vypadal mladší. Měl kudrnaté tmavé vlasy a slonoví nově bílou kůži. Na bradě mu rašilo chmýří, které vypadalo, jako by si je musel nechal růst celý život. Jednu nosní díрку a jedno obočí měl propíchnuté stříbrným kroužkem. Působil ostražitě a vyplašeně. Seděl za malým stolem v malé vyšetřovně, která silně páchla jeho potem. Bosch cestou sem zkontroloval na chodbě termostat. Ferras nastavil teplotu ve vyšetřovně na 28 stupňů.

„Jak se vede, Jesse?“ zeptal se Bosch a usedl na prázdnou židli naproti zadrženému.

„Eh, moc dobře ne. Je tady horko.“

„Opravdu?“

„Vy jste můj právník?“

„Ne, Jesse, já jsem tvůj detektiv. Jmenuju se Harry Bosch. Jsem vyšetřovatel vražd a pracuju na tom případu z vyhlídky.“

Harry si položil na stůl zápisník a hrnek s kávou. Přitom si všiml, že Mitford má stále na ruku pouta. Od Ferrase bylo chytré, že nechal mladíka o samotě – zmateného, vyděšeného a ztrápeného.

„Řekl jsem tomu mexickému detektivovi, že už nechci vypovídat. Chci právníka.“

Bosch přikývl.

„On je Američan kubánského původu, Jesse,“ řekl. „A žádného právníka nedostaneš. Právníci jsou jen pro americké občany.“

Byla to lež, ale Bosch sázel na to, že dvacetiletý kluk se v těchhle věcech nevyzná.

„Dostal ses do průšvihů, hochu,“ pokračoval. „Šmírovat bývalou milenku nebo milence je jedna věc. Ale u celebrity je to něco jiného. Tohle je město celebrit uprostřed země celebrit, Jesse, a my si svoje celebrity hýčkáme. Nevím, jak je to u vás v Kanadě, ale tady jsou za to, cos dneska v noci provedl, docela tvrdé tresty.“

Mitford zavrtěl hlavou, jako by tím mohl všechny své problémy se-
třást.

„Ale mně řekli, že ona už tam stejně nebydlí. Myslím Madonna. Takže jsem ji vlastně nesmiřoval. Byl by to jen vstup na cizí poze-
mek.“

Tentokrát zavrtěl hlavou Bosch.

„Ale rozhodující je tady úmysl, Jesse. Myslel sis, že by tam mohla
být. Měls u sebe mapu, ve které stálo, že tam Madonna bydlí. Dokon-
ce sis to místo zakroužkoval. Takže podle zákona se to kvalifikuje
jako šmírování celebrity.“

„Tak proč se teda prodávají mapy s adresama hvězd?“

„A proč jsou před bary parkoviště, když se pod vlivem alkoholu ne-
smí řídit? Tuhle hru hrát nebudeme, Jesse. Ani v té mapě se neříká nic
o tom, že je správné přeskočit zeď a vstoupit na cizí pozemek, a o to
tady kráčí. Je to jasné?“

Mitford sklopil oči ke svým spoutaným zápěstím a smutně přikývl.

„Ale já ti něco povím,“ pokračoval Bosch. „Nemusíš si zoufat, pro-
tože situace není tak zlá, jak vypadá. Máš sice na krku šmírování a
vstup na cizí pozemek, ale myslím, že by se tohle všechno nejspíš dalo
vyžehlit a spláchnout, pokud se mnou budeš ochoten spolupracovat.“

Mitford se předklonil.

„Ale já už řekl tomu mexi..., tomu kubánskému detektivovi, že
jsem nic neviděl.“

Bosch si dal s odpovědí velmi načas.

„Mně je jedno, cos mu řekl. Ted se bavíš se mnou, chlapče. A já
mám pocit, že mi něco tajíš.“

„Ne, netajím. Přísahám.“

V prosebném gestu roztáhl Mitford ruce tak daleko od sebe, jak mu
pouta umožňovala. Bosch mu to však nezbaštil. Ten kluk byl příliš
mladý, než aby jeho lhaní mohlo Bosche přesvědčit. Rozhodl se, že to
na něj vybalí rovnou.

„Tak já ti něco povím, Jesse. Můj parťák je dobrý a na tomhle oddě-
lení to dotáhne daleko. O tom není pochyb. Ale prozatím je to ještě
děcko. Detektivem je zhruba tak dlouho, jak dlouho tobě roste na bra-
dě to chmýříčko. Zatímco já už tuhle práci dělám nějaký ten pátek a za
tu dobu jsem poznal spoustu lhářů. Někdy mám dojem, že se v nikom

jiném než ve lhářích nevyznám. A rozhodně mám na ně čuch, Jesse. Ty mi lžeš – a mně nikdo lhát nebude.“

„Ne! Já...“

„Takže ti teď dávám nějakých třicet vteřin na to, abys se mnou začal mluvit, jinak tě odvedu dolů a šoupnu tě do okresní basy. Určitě už tam čeká někdo, kdo jinocha, jako jsi ty, donutí ještě před svítáním zpívat *O Canada!* Tohle jsem měl na mysli, když jsem mluvil o přísných trestech za šmírování.“

Mitford znovu sklopil oči ke svým dlaním na stole. Bosch nechal uplynout dlouhých dvacet vteřin. Nakonec se postavil.

„Tak dobrá, Jesse, vztyk. Jdeme.“

„Počkejte, počkejte, počkejte!“

„Na koho? Povídám vztyk! Jdeme. Tohle je vyšetřování vraždy a já nebudu ztrácet čas s...“

„Dobrá, dobrá, povím vám to. Celý jsem to viděl. Úplně všechno.“

Bosch se na něj zkoumavě zadíval.

„To mluvíš o té vyhlídce?“ zeptal se. „Tys viděl tu střelbu na vyhlídce?“

„Povídám, že jsem viděl všechno.“

Bosch si odtáhl židli a znovu se posadil.

Bosch nenechal Jesseho Mitforda mluvit, dokud zadržený podpisem nestvrdil, že se zříká práva nevypovídat. Skutečnost, že Mitford byl od nynějška pokládán za svědka vraždy na vyhlídce u Mulholland Drive, teď nehrála roli. Ať už se stal svědkem čehokoliv, viděl to jen díky tomu, že právě sám páchal trestný čin – neoprávněný vstup na cizí pozemek plus slídění. Bosch musel mít jistotu, že v případě nezanechá sebemenší skuliny. Žádné zpochybňování výpovědi na základě nezákonného zadržení svědka. Žádná nepříjemná překvapení. V sázce bylo mnoho a federálové byli klasičtí sebezpochybňovači, takže Bosch věděl, že musí jednat striktně podle regulí.

„Dobrá, Jesse,“ řekl, když zadržený mladík podepsal formulář. „Ty mi teď povíš, cos na té vyhlídce viděl a slyšel. A pokud budeš pravdomluvný a ochotný, stáhnou veškerá obvinění a nechám tě odtud odejít jako svobodného občana.“

Technicky vzato Bosch svou roli zveličoval. Neměl pravomoc stahovat obvinění nebo uzavírat s podezřelými osobami dohody. V tomto případě to však bylo jedno, poněvadž Mitford zatím nebyl z ničeho formálně obviněn. Boschovi tato situace posloužila jako páka – na slovíčkaření neměl čas. V podstatě Mitfordovi nabízel, že výměnou za upřímnou spolupráci neučiní žádné kroky směrem k jeho obvinění.

„Rozumím,“ řekl mladý Kanadan.

„Ale pamatuj si, že chci slyšet jen pravdu. Jen to, cos viděl a slyšel. Nic jiného.“

„Rozumím.“

„Zvedni ruce.“

Mitford zvedl zápěstí a Bosch mu vlastním klíčem odemkl partákovou pouta. Mitford si okamžitě začal třít otlaky, aby v rukou rozproudil krev. Boschovi to připomnělo, jak dnes Rachel třela zápěstí Alicie Kentové.

„Je to lepší?“ zeptal se.

„Jo, dobrý,“ odpověděl Mitford.

„Dobrá, takže začneme od začátku. Řekni mi, odkud jsi přišel, kam jsi šel a co přesně jsi na té vyhlídce viděl.“

Mitford přikývl a zahájil dvacetiminutové vyprávění, které začínalo nákupem mapy s adresami hvězd u pouličního prodavače na Hollywood Boulevard a dlouhou pěší túrou z města do kopců. Cesta Mitfordovi trvala téměř tři hodiny a právě ona se nejspíš zasloužila o většinu jeho tělesných pachů. Když Kanadan dorazil na Mulholland Drive, začínalo se smrákat a on byl unavený. V domě, ve kterém podle mapky bydlela Madonna, se nesvítilo. Zdálo se, že nikdo není doma. Zklamaný Mitford se rozhodl, že si po dlouhé cestě odpočine a počká, jestli se popova zpěvačka, se kterou se chtěl setkat, náhodou nevrátí domů později. Našel si místo za keři, kde se mohl opřít o vnější stranu zdi obklopující dům jeho kořisti – tenhle výraz Mitchell nepoužil –, a čekal. Poté prý usnul a spal až do chvíle, kdy ho něco probudilo.

„Co tě probudilo?“ zeptal se Bosch.

„Hlasy. Slyšel jsem hlasy.“

„Co říkaly?“

„Já nevím. Akorát že mě probudily.“

„Jak daleko jsi byl od vyhlídky?“

„Taky nevím. Řek bych, že nějakých padesát metrů. Byl jsem docela daleko.“

„A co ty hlasy říkaly, když už ses probudil a mohl jsi je slyšet?“

„Nic. Přestaly mluvit.“

„No dobrá, a cos tedy viděl, když ses probudil?“

„Viděl jsem tři auta zaparkovaná u mýtiny. Jedno bylo porsche a druhá dvě o něco větší. Značku jsem nepoznal, ale obě byla stejná.“

„Viděl jsi ty lidi na vyhlídce?“

„Ne, nikoho jsem neviděl. Byla tam tma. Pak jsem ale zase uslyšel nějaký hlas, který vycházel odtamtud. Ze tmy. Bylo to spíš takové zaječení. A zrovna ve chvíli, kdy jsem se tam podíval, jsem uviděl dva rychlé záblesky a uslyšel dva výstřely. Jakoby tlumené rány. V tom záblesku jsem uviděl na mýtině někoho klečet. Ale bylo to tak rychlé, že nic jiného jsem neviděl.“

Bosch přikývl.

„To je dobré, Jesse. Vedeš si dobře. Ale zkusme si tuhle pasáž projít ještě jednou, abychom v tom měli jasno. Takže jsi spal, pak tě probu-

dily hlasy, ty ses podíval na vyhlídku a uviděl tam tři auta. Říkám to správně?“

„Ano.“

„Prima, fajn. Pak jsi zase uslyšel nějaký hlas a podíval ses k vyhlídce. V tu chvíli se ozvaly rány. Takhle to bylo?“

„Jo.“

Bosch znovu pokýval hlavou. Věděl však, že mu Mitford možná říká jen to, co chce slyšet. Musel si toho kluka proklepnout, aby měl jistotu, že tomu tak není.

„Říkals, že jsi v tom záblesku zahlédl, jak oběť padá na kolena, je to tak?“

„Ne, to není úplně přesně.“

„V tom případě mi řekni, co přesně jsi viděl.“

„Myslím, že on už na kolenu byl. Bylo to tak rychlé, že jsem ho neviděl padat na kolena, jak jste říkal. Myslím, že klečel už předtím.“

Bosch přikývl. Prvním testem Mitford prošel.

„Prima, dobrá poznámka. A teď se pobavme o tom, co jsi slyšel. Říkals, že jsi slyšel, jak někdo před těmi výstřely křičí, je to tak?“

„Jo.“

„Dobrá, a co ten člověk křičel?“

Mladý Kanadán se na chvíli zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

„Nejsem si tím jistý.“

„Oukej, to nevádí. Nikdo nechce říkat něco, čím si není jistý. Takže zkusíme takové cvičení a uvidíme, jestli to pomůže. Zavři oči.“

„Cože?“

„Prostě zavři oči,“ řekl Bosch. „A přemýšlej o tom, cos viděl. Pokus se zapojit vizuální paměť a zvuky se dostaví samy. Díváš se na tři auta a pak se ozve hlas, který upoutá tvou pozornost na vyhlídku. Co ten hlas říkal?“

Bosch hovořil klidně a konejšivě. Mitford jeho instrukce uposlechl a zavřel oči. Bosch čekal.

„Nejsem si jistý,“ prohlásil mladík nakonec. „Nedokážu si to vybavit všechno. Myslím, že říkal něco o Alláhovi a pak toho chlápka zastřelil.“

Bosch na chvíli dokonale znehybněl a teprve poté zareagoval.

„O Alláhovi? Myslíš arabské slovo *Alláh*?“

„Nejsem si jistý. Ale myslím, že jo.“

„A co dalšího jsi slyšel?“

„Dalšího už nic. Ty výstřely to přehlušily, chápete? Začal ječet něco o Alláhovi a zbytek se utopil ve výstřelech.“

„Myslíš něco jako *Alláh akbar*? Mohl ječet tohle?“

„To nevím. Já slyšel jen toho Alláha.“

„Poznal jsi, jestli měl nějaký přízvuk?“

„Přízvuk? To jsem nepoznal. Slyšel jsem jen tu jednu věc.“

„Třeba britský? Nebo arabský?“

„To fakt nedokážu říct. Byl jsem moc daleko a slyšel jsem jen jedno slovo.“

Bosch se nad tím na pár okamžiků zamyslel. Vzpomněl si, co četl o záznamech z kabiny letadel při útocích z 11. září. Teroristé v posledním okamžiku volali *Alláh akbar* – „Bůh je veliký“. Učinil snad některý z Kentových vrahů totéž?

I v tomto případě věděl, že musí postupovat opatrně, ale důkladně. Na jediném slovu, které Mitford podle svého tvrzení slyšel na vyhlídce, mohla záviset velká část vyšetřování.

„Jesse, co ti o případu sdělil detektiv Ferras, než tě posadil do téhle místnosti?“

Svědék pokrčil rameny.

„On se mnou prakticky nemluvil.“

„Neřekl ti, s čím máme podle našeho názoru co do činění nebo jakým směrem by se vyšetřování mohlo ubírat?“

„Ne, vůbec ne.“

Bosch se na něj dlouze zadíval.

„Dobrá, Jesse,“ řekl nakonec. „Co se stalo pak?“

„Po těch výstřelech někdo vyběhl z mýtiny k autům. Svítila tam pouliční lampa, takže jsem ho viděl. Nasedl do jednoho auta a zacouval s ním blízko k tomu porsche. Pak odjistil kufr a vystoupil. Kufr toho porsche už byl otevřený.“

„Kde byl druhý muž, když to ten první prováděl?“

Mitford se zatvářil zmateně.

„Myslím, že byl mrtvý.“

„Ne, já myslím toho druhého pachatele. Byli tam dva pachatelé a jedna oběť, Jesse. Tri auta, pamatuješ?“

Bosch zvedl pro názornost tři prsty.

„Já viděl jen jednoho pachatele,“ namítl Mitford. „Toho střelce. Někdo další seděl v autě, které stálo za porsche. Ale nevystoupil z něj.“

„Takže on celou dobu zůstával ve druhém autě?“

„Přesně tak. Hned po střelbě se tohle auto otočilo a odjelo pryč.“

„A řidič z něj nevylezl po celou dobu, co to auto stálo na vyhlídce?“

„Co jsem já viděl, tak ne.“

Bosch se nad tím na okamžik zamyslel. Mitfordova výpověď nanačovala, že oba podezřelí měli přesně rozdělenou práci. Odpovídalo to popisu událostí ze strany Alicie Kentové: jeden muž ji vyslýchal, tlumočil její odpovědi druhému a dával mu rozkazy. Bosch předpokládal, že v automobilu na vyhlídce setrval právě onen anglicky hovořící pachatel.

„Dobrá,“ řekl nakonec, „vraťme se k té historce, Jesse. Říkals, že krátce po střelbě jeden pachatel odjel pryč, zatímco druhý zacouval blíže k porsche a odjistil kufr. Co se dělo pak?“

„Pak vystoupil, vytáhl něco z porsche a strčil to do kufru druhého auta. Bylo to fakt těžký a on měl co dělat, aby to unesl. Podle toho, jak to držel, to mělo na bocích rukojeti.“

Bosch věděl, že Jesse popisuje prasátko, které se používá k přepravě radioaktivních látek.

„A dál?“

„Pak zase nasedl do auta a odjel. Kufr toho porsche nechal otevřený.“

„A nikoho dalšího jsi neviděl?“

„Nikoho dalšího. Přísahám.“

„Popiš mi muže, kterého jsi viděl.“

„Já ho popsat nedovedu. Měl na sobě mikinu s nasazenou kapucí. Vůbec jsem mu neviděl do obličeje. Navíc si myslím, že měl pod tou kapucí ještě i kuklu.“

„Proč si to myslíš?“

Mitford opět pokrčil rameny.

„Já nevím. Prostě mně to tak připadalo. Ale mohl jsem se plést.“

„Byl velký, nebo malý?“

„Myslím, že střední velikosti. Možná jen malinko menší.“

„Jak vypadal?“

Bosch to musel zkusit znovu. Bylo to důležité. Mitford však zavrtěl hlavou.

„Neviděl jsem ho,“ trval na svém. „Jsem si docela jistý, že měl kuklu.“

Bosch to stále nevzdával.

„Černoch, běloch, Arab?“

„To nedokážu říct. Měl kapuci a tu kuklu a já byl strašně daleko.“

„Zkus si vzpomenout na jeho ruce, Jesse. Říkals, že na předmětu, který překládal z jednoho auta do druhého, byly rukojeti. Neviděls jeho ruce? Jakou měly barvu?“

Mitford se na chvíli zamyslel a jeho oči se rozjasnily.

„Ne, měl na nich rukavice. Vzpomínám si na ně, protože byly strašně velké – jako ty, které nosí v Halifaxu valčíři. Mohutné rukavice s velkými manžetami, aby se nepopálili.“

Bosch přikývl. Páčil z Jesseho jednu věc a dozvěděl se druhou. Ochranné rukavice. Přemýšlel, zda byly speciálně určeny k manipulaci s radioaktivním materiálem. Uvědomil si, že se zapomněl Alicie Kentové zeptat, zda měli rukavice i muži, kteří se vloupali do jejího domu. Doufal, že když s ní Rachel Wallingová osaměla, ještě jednou s ní prošla všechny detaily.

Bosch se nyní odmlčel. Někdy je ticho pro svědka nejsvízelnějším okamžikem. A začne sám tíživou prázdnotu vyplňovat.

Mitford však neřekl nic, a tak Bosch po drahné chvíli pokračoval.

„Dobrá, takže u toho porsche stála dvě auta. Popiš mi to, které k němu couvalo.“

„To vážně nedokážu. Víím, jak vypadá porsche, ale o těch dvou ostatních vám nic říct neumím. Obě byla mnohem větší, čtyřdveřová.“

„Pobavme se o tom, které stálo před porsche. Byl to sedan?“

„Já se ve značkách nevyznám.“

„Ne, sedan není značka, ale typ auta. Čtyři dveře plus kufr – jako policejní auto.“

„Jo, takové.“

Bosch si vzpomněl na popis ztraceného automobilu Alicie Kentové.

„Víš, jak vypadá Chrysler tři sta?“

„Ne.“

„Jakou barvu mělo to auto, které jsi viděl?“

„Jistě to nevím, ale bylo tmavé. Černé nebo tmavě modré.“

„A co to druhé auto? To, které stálo za porsche?“

„To bylo stejné. Tmavý sedan. Bylo jiné než to auto vepředu – možná o něco málo menší, eh –, ale o značce vám nic neřeknu. Pardon.“

Mladík se zamračil, jako by bylo jeho osobním selháním, že nedokáže rozeznat typy a značky automobilů.

„To nevádí, Jesse, vedeš si dobře,“ řekl Bosch. „Moc nám pomáháš. Myslíš, že kdybych ti ukázal fotky různých sedanů, že bys ta auta dokázal poznat?“

„Ne, neviděl jsem je dost dobře. Silnice byla špatně osvětlená a já se nacházel příliš daleko.“

Bosch přikývl, ale byl zklamaný. Na chvíli se zamyslel. Mitfordovo svědectví odpovídalo informacím, které jim poskytla Alicia Kentová. Dva vetřelci z domu Kentových museli mít nějaký dopravní prostředek, aby se dostali na určené místo. Jeden z nich odjel na vyhlídku původním vozem, zatímco druhý si vzal chryslera Alicie Kentové, do něhož naložil cesium. Zdálo se to veskrze logické.

Z jeho myšlenek vykryštovala další otázka pro Mitforda.

„Kterým směrem to druhé auto odjelo?“

„I tohle auto se otočilo o sto osmdesát stupňů a vyrazilo ze svahu dolů.“

„A to bylo všechno?“

„To bylo všechno.“

„A cos pak udělal ty?“

„Já? Nic. Prostě jsem zůstal, kde jsem byl.“

„Proč?“

„Měl jsem nahnáno. Byl jsem si naprosto jistý, že jsem byl zrovna svědkem vraždy toho chláпка.“

„Nešel ses na něj podívat, abys zjistil, jestli žije a nepotřebuje pomoc?“

Mitford sklopil zrak a zavrtěl hlavou.

„Ne, měl jsem strach. Omlouvám se.“

„To je v pořádku, Jesse. S tím si nemusíš lámat hlavu. On už byl stejně mrtvý. Zemřel dříve, než se stačil skácet na zem. Ale docela by

mě zajímalo, proč jsi setrval tak dlouho v úkrytu. Proč jsi z toho kopce neslezl dolů? Proč jsi nezavolal policii?“

Mitford zvedl ruce a spustil je na stůl.

„Já nevím. Asi jsem se bál. Nahoru jsem šel podle té mapy, takže jsem jinou cestu zpátky neznal. Musel bych projít přímo kolem toho místa, ale bál jsem se, že zrovna když tam budu, přijedou policajti. Že by mi to mohli hodit na krk. A taky mě napadlo, že jestli to bylo nějaké mafiánské vyřizování účtů a mafie zjistí, že jsem to všechno viděl, tak mě můžou zabít.“

Bosch přikývl.

„Myslím, že se tam nahoře v Kanadě moc díváš na americkou televizi. Nemusíš se bát. My se o tebe postaráme. Kolik ti je, Jesse?“

„Dvacet.“

„A cos vlastně dělal u toho Madonnina domu? Není na tebe trochu moc stará?“

„Ne, tak to vůbec nebylo. Byl jsem tam kvůli mámě.“

„Tys ji šmíroval kvůli své mámě?“

„Já nejsem žádný šmírák. Chtěl jsem jen obstarat mámě její podpis nebo ji poprosit, jestli by mi nedala svou fotku nebo tak něco. Chtěl jsem něco poslat domů mámě, ale nic nemám. Chápete, abych ji ujistil, že jsem v pořádku. A tak mě napadlo, že kdybych jí řekl, že jsem se setkal s Madonnou, nemusel bych si připadat tak..., rozumíte. Já s Madonnou vyrůstal, protože máma její věci poslouchala. Prostě mě napadlo, že by bylo supr něco jí poslat. Bude mít narozeniny a já pro ni nic neměl.“

„Proč jsi přijel do Los Angeles, Jesse?“

„Já nevím. Prostě mi L. A. připadalo jako nejlepší místo. Doufal jsem, že bych tu mohl sehnat místo v nějaké kapele nebo tak něco. Jenže to vypadá, že většina lidí, kteří sem přijíždějí, už nějakou kapelu má. Já ne.“

Bosch si pomyslel, že se Mitford zřejmě rozhodl hrát roli potulného trubadúra, jenže mezi jeho věcmi v místnosti detektivů nebyla žádná kytara ani jiný přenosný hudební nástroj.

„A ty na něco hraješ, nebo zpíváš?“

„Hraju na kytaru, jenže před pár dny jsem ji musel dát do frcu. Ale dostanu ji zpátky.“

„Kde bydlíš?“

„Momentálně nic stálého nemám. Včera večer jsem se chystal přespat v kopcích. Myslím, že tohle je skutečná odpověď na otázku, proč jsem neodešel, když jsem viděl, co se tomu chlapovi tam nahoře přihodilo. Neměl jsem totiž kam jít.“

Bosch to chápal. Jesse Mitford se nijak nelišil od tisíců dalších lidí, kteří každý měsíc přicestovali do města autobusem nebo stopem. Od těch, kteří mají víc snů než plánů či peněz. Víc naděje než schopností, kvalifikace či inteligence. Ne každý, komu se prorazit nepodaří, šmíruje ty, kteří to dokázali. Všichni však mají společnou jakousi zoufalou zarputilost. A někteří z nich ji nikdy neztratí, i když se jejich jména ocitnou v záři reflektorů a mohou si kupovat domy na svazích.

„Uděláme si pauzu, Jesse,“ rozhodl Bosch. „Potřebuju si vyřídit pár telefonátů a pak to zřejmě budeme muset celé projít ještě jednou. Nevadí ti to? Taky se ti možná poohlídnu po nějakém hotelovém pokoji nebo tak něco.“

Mitford přikývl.

„Přemýšlej o těch autech a o tom chlapovi, kterého jsi viděl, Jesse. Potřebujeme, aby sis vybavil víc detailů.“

„Já se snažím, ale...“

Nedokončil větu a Bosch odešel z místnosti.

Na chodbě zapnul Harry klimatizaci a nastavil ji na osmnáct stupňů. Ve vyšetřovně se mělo za chvíli ochladit tak, že se Mitford přestane potit a začne se třást zimou – i když vzhledem k tomu, že pocházel z Kanady, to nebylo tak úplně jisté. Bosch ho hodlal nechat trochu zchladit, pak se do něj opět pustit a zkusit z něj vypáčit něco nového. Podíval se na hodinky. Bylo téměř pět hodin ráno a do schůzky k případu, kterou organizovali federálové, zbývaly čtyři hodiny. Harry měl spoustu vyřizování, ale i tak mu ještě zbýval čas, aby pracoval na Mitfordovi. První kolo bylo produktivní. Nebyl důvod nevěřit, že také druhé přinese nové informace.

V místnosti detektivů zastihl Bosch Ignacia Ferrase, který seděl za svým stolem a ťukal do notebooku stojícího na výsuvném stolku. Bosch si všiml, že Mitfordovy osobní věci nahradilo na stole několik dalších důkazních sáčků a pořadačů. Byly v nich veškeré podklady z obou míst činu, které se kriminalistům zatím podařilo získat.

„Promiň, Harry, ale nestačil už jsem se za vámi přijít podívat,“ řekl Ferras. „Dozvěděl ses od toho kluka něco nového?“

„Pracujeme na tom. Ted si jen dávám pauzu.“

Ferrasovi bylo třicet let a měl sportovní postavu. Na stole měl pohár za nejlepší výsledky ve fyzických testech z celého ročníku na akademii. Navíc byl docela pohledný – měl kávovou plet', nakrátko ostříhané vlasy a pronikavé zelené oči.

Bosch přistoupil ke svému stolu a zvedl telefon. Chystal se ještě jednou probudit poručíka Gandlea a znovu ho informovat o nejnovějším vývoji událostí.

„Už jsi vypátral zbraň oběti?“ zeptal se Ferrase.

„Jo, našel jsem ji v databázi ATF. Před šesti měsíci si Stanley Kent koupil pistoli ráže dvaadvacet. Smith and Wesson.“

Bosch přikývl.

„Dvaadvacítká souhlasí,“ řekl. „Kulky nevyšly ven.“

„Jó, dvaadvacítku z hlavy jen tak nedostaneš.“

Ferras to pronesl jako hochštapler v televizní reklamě a zasmál se vlastnímu vtipu. Bosch přemýšlel, co se za tímto humorem skrývá. Stanley Kent dostal varování, že je kvůli své profesi možným terčem útoku. Reagoval tak, že si na svou ochranu obstaral zbraň.

Bosch nyní usuzoval, že právě zbraň, kterou si Kent koupil kvůli vlastní ochraně, se mu nakonec stala osudnou – použil ji proti němu terorista, jenž při mačkání spouště zvolal Alláhovo jméno. Co je to za svět, pomyslel si Bosch, v němž člověk může sebrat odvalu ke stisknutí spouště proti jinému člověku tím, že vysloví jméno svého boha?

„Tohle není hezký způsob, jak odejít ze světa,“ poznamenal Ferras.

Bosch na něj pohlédl přes dva stoly.

„Něco ti povím,“ řekl. „Víš, na co při téhle práci přijdeš?“

„Ne, na co?“

„Že žádný hezký způsob neexistuje.“

Bosch odešel do kapitánovy kanceláře, aby si dolil do hrnku kávu. Když si sáhl do kapsy pro další dolar do košíku, vytáhl s ním i Brennerovu vizitku, což mu připomnělo, že Brenner si přál být informován, zda mají svědka. Bosch však před chvílí absolvoval telefonát s poručíkem Gandlem, v němž ho informoval o všem, co mladý Kanaďan na vyhlídce viděl a slyšel, a společně se rozhodli, že si Mitforda prozatím nechají pro sebe. Tedy přinejmenším do schůzky v devět hodin ráno, kdy se uvidí, jak si to vlastně federálové představují. Pokud federální pohlaváři hodlají připustit účast losangeleské policie na vyšetřování, vyjde to na této schůzce najevo a pak to bude „něco za něco“: výměnou za podíl na vyšetřování jim Bosch poskytne Mitfordovu výpověď.

Gandle prohlásil, že do té doby podá svým nadřízeným další hlášení s aktuálními informacemi. Jelikož se ve vyšetřování objevilo slovo *Alláh*, bylo na poručíkovi, aby vedení informoval o rostoucí závažnosti případu.

Když si Bosch dolil hrnek, vrátil se ke stolu a začal procházet důkazy nashromážděné na místě vraždy a v domě, kde byla Alicia Kentová zadržována, zatímco její manžel plnil příkazy pachatelů.

O většině položek, které se na místě vraždy našly, už Harry věděl. Začal tedy vytahovat z důkazních sáček osobní věci Stanleyho Kenta a prohlížet je. Kriminalisté je už v této fázi zpracovali, takže se s nimi smělo manipulovat.

Prvním předmětem byl Kentův handheld. Bosch nebyl ve světě digitální techniky zběhlý a nedělalo mu problém si to přiznat. Svůj mobilní telefon sice zvládl, ale šlo jen o základní model, který spojoval příchozí a odchozí hovory, uchovával v adresáři čísla, ale nic dalšího – tedy alespoň pokud bylo Boschovi známo. Když se tedy Harry snažil manipulovat se zařízením na vyšším vývojovém stupni, byl naprosto ztracen.

„Potřebuješ s tím pomoci, Harry?“

Bosch zvedl hlavu a viděl, jak se na něj Ferras usmívá. Absence technologických znalostí uváděla Bosche do rozpaků, ale zase ne tolik, aby nepřijal pomoc. Tím by se jeho osobní slabina proměnila v něco horšího.

„Ty víš, jak se s tím pracuje?“

„Jasně.“

„Má to i e-mail, že?“

„Mělo by.“

Bosch musel vstát, aby mohl telefon Ferrasovi podat přes oba stoly.

„Včera zhruba v šest hodin večer byl Kentovi z adresy jeho manželky odeslán e-mail s označením ‚naléhavé‘. Obsahoval fotografii, na které byla jeho žena spoutaná na posteli. Chci, abys tu zprávu našel a zjistil, jestli se dá její obsah vytisknout i s tou fotkou. Chci se na ten snímek podívat ještě jednou, ale musí být větší než na té malé obrazovce.“

Bosch ještě nedomluvil a Ferras už na přístroji pracoval.

„Žádný problém,“ řekl. „Můžu ten e-mail jednoduše pře-poslat sem na svoji adresu. Pak ho otevřu a vytisknu.“

Začal ťukat palci do drobné klávesnice telefonu. Boschovi přístroj připadal jako dětská hračka – jako ty, s nimiž si děti hrají v letadlech. Nechápal, proč lidé neustále cosi zběsile datlují do mobilů. Byl si jist, že je to nějaký druh varování, příznak úpadku civilizace či lidstva, ale nedokázal dost dobře vysvětlit, proč to tak cítí. Digitální svět byl vždy označován za obrovský pokrok, ale on si k němu zachovával skeptický postoj.

„Prima, našel jsem to a odeslal,“ prohlásil po chvíli Ferras. „Za pár minut to zřejmě přijde a já to pak vytisknu. Co dál?“

„Ukazuje ten přístroj, komu volal a kdo volal jemu?“

Ferras neodpověděl. Místo toho začal manipulovat s ovládacími prvky telefonu.

„Jak daleko do minulosti chceš jít?“ zeptal se.

„Co kdybys mi zatím zpětně vyhledal všechno zhruba až do včerejšího poledne?“ odpověděl Bosch.

„Dobrá, už to mám na displeji. Chceš, abych ti ukázal, jak se to používá, anebo ti mám prostě diktovat čísla?“

Bosch vstal a obešel řadu stolů, aby se mohl dívat partákovi přes rameno na malý displej telefonu.

„Prozatím mi je jen nadiktuj a kompletní obrázek si udělám později,“ řekl. „Kdyby ses mě to snažil učit, byli bychom tu celou věčnost.“

Ferras přikývl a usmál se.

„No,“ prohlásil, „pokud volal nebo přijímal hovor od někoho, koho měl uloženého v seznamu, pak je u daného hovoru uvedeno jméno spojené s příslušným číslem v seznamu.“

„Rozumím.“

„Je tady spousta telefonátů do kanceláře a z kanceláře, hovory s nejrozumnějšími nemocnicemi a s nejrozumnějšími lidmi ze seznamu – pravděpodobně to budou doktoři, se kterými spolupracoval. Tenhle šrumec trval celé odpoledne. U třech hovorů je uvedeno ‚Barry‘ – předpokládám, že to byl jeho kolega. Vyhledal jsem si na internetu obchodní rejstřík a zjistil jsem, že firmu K and K Medical Physicist vlastní Kent společně s člověkem jménem Barry Kelber.“

Bosch přikývl.

„Jo,“ řekl, „což mi připomíná, že si s tím jeho partákem musíme hned ráno promluvit.“

Natáhl se přes Ferrasův stůl, sebral ze svého stolu zápisník a zapsal si do něj jméno Barry Kelber, zatímco Ferras dál listoval v protokolu hovorů z Kentova telefonu.

„Teď už máme po šesté hodině a on začíná střídavě volat k sobě domů a své manželce na mobil. Mám dojem, že tyhle telefonáty mu nikdo nevzal, protože je tu během tří minut uvedeno deset hovorů. Takže pořád vyzváněl a vyzváněl. Tohle se dělo poté, co z manželčina účtu obdržel ten naléhavý e-mail.“

Bosch měl pocit, že se jim pomalu začíná rýsovat celkový obrázek. Kent měl za sebou běžný pracovní den, během něhož vyřídil řadu telefonátů s lidmi a institucemi, které znal – a pak mu přišel z adresy jeho manželky e-mail. Kent viděl, jaká je k němu připojena fotografie, a začal volat domů. Manželka mu telefon nezvedala, což ho ještě více vylekalo. Nakonec šel a učinil, co po něm pisatelé e-mailu žádali. I přes veškerou snahu a splnění všech rozkazů ho však pachatelé na vyhlídce zabili.

„Takže co se zvirtlo?“ zeptal se Bosch nahlas.

„Jak to myslíš, Harry?“

„Tam nahoře na vyhlídce. Pořád nechápu, proč ho zabili. Udělal přece, co chtěli. Vydal jim tu látku. Tak co se zvirtlo?“

„Já nevím. Možná ho zabili, protože někomu z nich viděl do tváře.“

„Ten svědek tvrdí, že střelec měl na hlavě kuklu.“

„No, možná se nezvirtlo nic. Možná měli celou dobu v plánu ho zabít. Nezapomeň, že si vyrobili ten tlumič. A podle toho, jak ten chlápek zajechel *Alláh*, se taky nezdá, že se něco zvirtlo. Spíš to vypadá, že to byla součást plánu.“

Bosch přikývl.

„Jenže jestli tohle všechno plánovali, proč zabili jeho a ji ne? Proč nechávali svědka?“

„Já nevím, Harry. Nemají třeba tihle muslimští tvrdíáci pravidlo, že se ženám neubližuje? Že by nedosáhli nirvány, nedostali se do nebe nebo tak něco?“

Bosch na otázku neodpověděl, protože se nevyznal v kulturních praktikách, o nichž se jeho parťák tak hrubě zmiňoval. Ferrasova otázka mu však připomněla, jak zoufale v tomto případě tápe. Byl zvyklý pátrat po vražích motivovaných chamtivostí, chtíčem nebo kterýmkoliv ze sedmi smrtelných hříchů. Náboženský extremismus nefiguroval na tomto seznamu často.

Ferras odložil handheld a upřel pozornost zpátky k počítači. Stejně jako mnoho dalších detektivů používal také on raději vlastní notebook, poněvadž erární počítače byly staré a pomalé a většina jich měla víc virů než šlapka z Hollywood Boulevard.

Uložil svou dosavadní práci a otevřel poštovního klienta. E-mail přeposlaný z Kentovy adresy už dorazil. Ferras zprávu otevřel a hvízdal, když spatřil připojenou fotografii, která zachycovala Aliciu Kentovou ležící nahou a spoutanou na posteli.

„Jo, tohle muselo zabrat,“ řekl.

Dal tím najevo, že chápe, proč Kent cesium vydal. On sám byl ženatý necelý rok a čekali s manželkou dítě. Bosch teprve začínal nového parťáka poznávat, ale už věděl, že svou manželku hluboce miluje. Na stole pod sklem měl koláž složenou z fotografií své nevěsty. Bosch tam měl fotky obětí vražd, po jejichž pachatelích stále pátral.

„Vytiskni mi to,“ řekl partákovi. „A jestli to půjde, tak to zvětši. A pak si zkus ještě pohrát s tím telefonem a zjistit z něj, co se dá.“

Vrátil se na svou stranu stolu a posadil se. Ferras e-mail s fotografií zvětšil a vytiskl na barevné tiskárně umístěné v zadní části místnosti detektivů. Nato vstal a přinesl ji Boschovi.

Ten už měl na očích brýle na čtení, ale přesto vytáhl ze zásuvky obdélníkovou lupu, kterou si koupil, když zjistil, že jeho dioptrie už na detailní práci nestačí. Když byla místnost plná detektivů, nikdy lupu nepoužíval. Nechtěl dávat ostatním záminku, aby si ho dobírali – ať už vážně, anebo žertem.

Položil fotografii na stůl a naklonil se nad ni s lupou. Nejprve si prohlédl pouta, která držela ženiny končetiny za trupem. Útočníci použili šest zacvakávacích kroužkových pout, přičemž po dvou nasadili oběti na zápěstí a na kotníky, jedním pak spojili kotníky a posledním přicvakli pouta na zápěstích k poutu spojujícímu kotníky.

Tento způsob spoutání končetin působil přehnaně komplikovaným dojmem. Kdyby se Bosch snažil rychle spoutat ženu, která se dost možná vzpouzela, počínal by si jinak. Použil by méně pout a vše by provedl jednodušeji a rychleji.

Nebyl si jist, co tento detail znamená, pokud vůbec něco. Možná se Alicia Kentová vůbec nevzpouzela a útočníci jí výměnou za spolupráci nasadili další pouta, aby se jí doba, kterou bude muset strávit spoutaná na posteli, snášela o něco lépe. Boschovi se zdálo, že při tomto způsobu spoutání neměla Alicia ruce a nohy natažené dozadu úplně na maximum.

Poté si však vzpomněl na podlitiny na jejích zápěstích a uvědomil si, že ať už to bylo jakkoliv, doba, kterou musela strávit nahá a spoutaná na posteli, pro ni rozhodně nebyla snadná. Jediným závěrem, k němuž po prohlídce snímku s určitostí dospěl, tak bylo zjištění, že si musí s Alicí ještě jednou promluvit a podrobněji s ní probrat, co se v domě vlastně stalo.

Otočil na novou stránku v zápisníku a poznamenal si několik otázek o poutech. Zbytek stránky hodlal využít pro další otázky, které ho během přípravy na další rozhovor s Alicí napadnou.

Ještě jednou si fotografii prohlédl, ale nic dalšího ho nenapadlo. Jakmile skončil, odložil lupu a začal listovat v kriminalistických zprá-

vách z místa činu. Žádná z nich neupoutala jeho pozornost, a tak se Bosch začal věnovat zprávám a důkazům z domu Kentových. Protože odtamtud s Brennerem ve spěchu odjeli do svaté Agáty, nebyl Bosch u toho, když tam technici z vědecké vyšetřovačky následně hledali stopy po pachatelích. A tak se teď nemohl dočkat, až uvidí, co v domě našli.

Byl tu však jen jeden důkazní sáček obsahující černá plastová zacvakovací pouta, jimiž měla Alicia Kentová spoutána zápěstí a kotníky a která jí Rachel Wallingová přerezala, aby ji osvobodila.

„Moment,“ řekl Bosch a zvedl čirý igelitový sáček. „Tohle je jediný důkaz, který v domě Kentových zapytlíkovali?“

Ferras zvedl hlavu.

„Víc sáčků mi nedali. Díval ses do důkazní karty? Mělo by to tam být. Třeba ještě některé věci zpracovávají.“

Bosch začal listovat dokumenty, které Ferras obdržel, až našel záznam o soudních důkazech. Zapisovala se sem každá položka, kterou technici z místa činu odebrali. Pomáhalo to udržovat přehled o jejich pohybu.

Bosch si všiml, že důkazní karta obsahuje několik položek – většinou šlo o drobné vzorky vlasů a vláken. To se dalo očekávat, i když se zatím nedalo říci, zda kterýkoliv z těchto vzorků nějak souvisí s pachateli. Na dokonale čisté místo činu však Bosch za celá léta praxe ještě nikdy nenarazil. Bylo v podstatě přírodním zákonem, že každý trestný čin zanechá nějakou stopu – byť sebemenší – na okolním prostředí. K nějakému přenosu vždy dojde. Jde jen o to tyto stopy najít.

Každé zacvakávací pouto bylo na kartě uvedeno jako samostatná položka. Následoval výčet bezpočtu vzorků vlasů a vláken odebraných z různých míst od koberce v ložnici až po sítko ve výlevce umyvadla v koupelně pro hosty. Na seznamu figurovala také podložka pod myš od počítače v kanceláři nebo víčko na objektiv fotoaparátu Nikon, který se našel v ložnici pod postelí. Poslední položka na seznamu připadala Boschovi nejzajímavější. Byla označena jednoduše jako cigaretový popel.

Bosch nemohl přijít na to, jakou důkazní hodnotu by mohl cigaretový popel mít.

„Je na vědecké vyšetřovačce ještě někdo, kdo ten dům ohledával?“ dotázal se Ferrase.

„Před půl hodinou tam ještě byli,“ odpověděl Ferras. „Buzz Yates a ta ženská z otiskového, jejíž jméno pořád zapomínám.“

Bosch zvedl telefon a zavolal tam.

„Oddělení vědeckého vyšetřování, Yates.“

„Přesně s tebou jsem chtěl mluvit, Buzzi.“

„Kdo je tam?“

„Harry Bosch. Volám ohledně toho ohledání domu Kentových. Po-
věz mi něco o tom cigaretovém popelu, který jste odebrali.“

„Jo, jasně, byla tam cigareta, která shořela úplně na popel. Agentka FBI, co tam byla s námi, mi řekla, ať ho odeberu.“

„Kde byl?“

„Našla ho na nádržce toalety v ložnici pro hosty. Jako by si tam někdo tu cigaretu odložil během močení a pak na ni zapomněl. Kom-
pletně shořela a zhasla.“

„Takže když ji ta agentka našla, zbyl už z ní jen popel?“

„Přesně tak. Šedá housenka. A ona chtěla, abysme ji pro ni odebrali. Jejich laboratoř by z ní prý možná dokázala něco...“

„Počkej, Buzzi. Vy jste jí ten důkaz předali?“

„No, víceméně jo. Ona...“

„Jak to myslíš, víceméně? Bud' jste jí ho dali, anebo ne. Takže pře-
dali jste agentce Wallingové cigaretový popel odebraný na mém místě
činu?“

„Ano,“ připustil Yates. „Ale až po dlouhé diskusi a ujišťování, Har-
ry. Tvrdila, že vědecká laboratoř FBI dokáže analyzovat různé druhy
popela a určovat z nich typ tabáku, což jim pak umožní stanovit zemi
původu. My nic takového nedokážeme, Harry. K tomu se ani neblíží-
me. Říkala, že to bude pro vyšetřování důležité, protože máme možná
co dělat se zahraničními teroristy. A tak jsem se s tím spokojil. Jednou
prý pracovala na případu žhářství, kdy našli kousek popela z cigarety,
která oheň založila. Poznali prý z něj, co to bylo za značku, a vypátrali
podle ní konkrétního podezřelého.“

„A tys jí to věřil?“

„No..., jo, já jí to věřil.“

„A tak jsi jí dal můj důkaz.“

Bosch to pronesl odevzdaným tónem.

„Harry, tohle není *tvůj* důkaz. Všichni spolupracujeme a kopeme za stejný tým, ne?“

„Jo, Buzzi, kopeme.“

Bosch zavěsil a zaklel. Ferras se ho zeptal, co se stalo, ale Bosch jeho otázku odbyl mávnutím ruky.

„Jen typické federální žvásty.“

„Harry, spal jsi vůbec, než tě odvolali k případu?“

Bosch se podíval přes stoly na parťáka. Přesně věděl, kam Ferras tou otázkou míří.

„Ne,“ odpověděl. „Byl jsem vzhůru. Ale nedostatek spánku nijak nesouvisí s mým rozčarováním z FBI. Dělán tuhle práci déle, než ty jsi na světě. Se spánkovou deprivací si umím poradit.“

Zvedl hrnek s kávou.

„Na zdraví,“ řekl.

„Tohle nestačí, parťáku,“ odvětil Ferras. „Za chvíli budeš vláčet zadek po podlaze.“

„Se mnou si nedělej starost.“

„Dobře, Harry.“

Bosch se vrátil k myšlenkám na cigaretový popel.

„A co ty fotky?“ zeptal se Ferrase. „Vyzvedls fotky z Kentova domu?“

„Jo, někde tu jsou.“

Ferras začal prohlížet spisy na svém stole, až narazil na složku obsahující fotografie a poslal ji přes stoly Boschovi. Ten si složku prohlédl a našel tři snímky pořízené v koupelně pro hosty: jeden celkový pohled na místnost, jeden záběr z úhlu na toaletu, na jejíž nádržce byla patrná linie popela, a detailní pohled na šedou housenku, jak to nazval Buzz Yates.

Bosch rozložil trojici fotek na stůl, opět vytáhl lupu a začal snímky zkoumat. Na detailním záběru popela položil fotograf na kryt nádržky patnácticentimetrové pravítko, aby naznačil měřítko. Popel byl pět centimetrů dlouhý – byla to téměř celá cigareta.

„Už něco vidíš, Sherlocku?“ zeptal se Ferras.

Bosch se na něj zahleděl. Jeho parťák se usmíval. Bosch však úsměv neopětoval – dospěl k závěru, že teď už nemůže lupu používat ani před vlastním parťákem, aniž se stane terčem vtipů.

„Ještě ne, Watsone,“ odpověděl.

Napadlo ho, že to by mohlo Ferrase umlčet. Nikdo nechtěl být Watson.

Znovu si prohlédl záběr na toaletu a všiml si, že sedátko je zvednuté. Naznačovalo to, že toaletu naposledy použil muž k močení. Cigaretový popel dále naznačoval, že to byl jeden ze dvou útočníků. Bosch se podíval na stěnu nad toaletou. Visela na ní malá zarámovaná fotografie se zimní krajinkou. Stromy bez listí a ocelově šedá obloha působily na Bosche dojmem New Yorku nebo některého jiného státu na východním pobřeží.

Pohled na snímek vyvolal v Boschovi vzpomínky na jiný případ, který vyřešil před rokem, kdy ještě pracoval na oddělení otevřených nevyřešených případů. Zvedl telefon a znovu zavolal na vědeckou vyšetřovačku. Když se mu Yates ozval, požádal ho Bosch o člověka, který v domě Kentových snímal latentní otisky prstů.

„Vydrž,“ řekl Yates.

Boschův předchozí telefonát ho očividně otrávil, protože si dal velmi načas, než přivedl specialistku na otisky k telefonu. Bosch nakonec čekal zhruba čtyři minuty, během nichž si dál zevrubně prohlížel přes lupu snímky z domu Kentových.

„Tady Wittigová,“ ozvalo se konečně ve sluchátku.

Bosch ji z dřívějších případů znal.

„Andreo, tady Harry Bosch. Chci se tě zeptat na ten dům Kentových.“

„Co potřebuješ?“

„Sjela jsi laserem i koupelnu pro hosty?“

„Samozřejmě. Myslíš tu, kde našli popel a zvednuté prkýnko? Jo, tu jsem projela.“

„A našlas něco?“

„Ne, nic. Otisky byly setřené.“

„A co ta zeď nad toaletou?“

„Jo, tu jsem taky zkontrolovala. Nic tam nebylo.“

„To je všechno, co jsem chtěl vědět. Díky, Andreo.“

„Hezký den.“

Bosch zavěsil a prohlédl si fotografii popela. Něco mu na ní nesesedělo, ale nebyl si jistý co.

„Harry, proč ses ptal na tu zeď nad toaletou?“

Bosch pohlédl na Ferrase. Mladého detektiva s ním spřáhli mimo jiné proto, aby se jako nezkušený vyšetřovatel mohl u svého zkušenějšího kolegy přiučit. Bosch se rozhodl, že zapomene na špičkování kolem Sherlocka Holmesa a odpoví mu.

„Asi před třiceti lety řešili jeden případ ve Wilshire. Ženu a jejího psa našli utopené ve vaně. V celé koupelně byly dokonale setřené otisky, ale na toaletě bylo zvednuté prkýnko. Policie si z toho vyvodila, že má pátrat po muži. Také toaleta byla setřená, ale na stěně nad ní našli otisk dlaně. Pachatel se byl vymočit a přitom se opíral o zeď. Podle výšky dlaně pak dokázali stanovit jeho výšku. A taky poznali, že to byl levák.“

„Jak to?“

„Protože na té zdi byl otisk pravé dlaně. A oni si domysleli, že chlap si drží při močení pind'oura silnější rukou.“

Ferras přikývl.

„Takže ten otisk porovnali s dlaní podezřelého?“

„Jo, ale až po třiceti letech. Loni jsme ten případ uzavřeli na otevřených nevyřešených případech. V databázi tehdy moc otisků dlaní nebylo. Moje partačka a já jsme na tu vraždu narazili a šoupli ten otisk do databáze. A vypadl nám záznam. Pachatele jsme vypátrali v Ten Thousand Palms v poušti a vydali se tam pro něj. Jenže on vytáhl bouchačku a zabil se dřív, než jsme ho stačili zatknout.“

„Fíha.“

„Jo. Dodnes mi to připadá zvláštní.“

„Co? Že se zabil?“

„Ne, to ne. Připadá mi zvláštní, že jsme jeho dlaň vystopovali do Ten Thousand Palms, Deseti tisíc dlaní.“

„Jo, jasně. Paradoxní. Takže jste ani neměli možnost si s ním promluvit?“

„V podstatě ne. Ale byli jsme si jistí, že je to on. Navíc jsem jeho sebevraždu přímo před našimi zraky chápal jako svého druhu přiznání viny.“

„To je jasné. Mě spíš zajímalo, jestli jste s ním nemluvili a nezeptali se ho, proč zabil taky toho psa.“

Bosch se na partáka upřeně zadíval.

„Myslím, že kdybychom s ním tehdy mluvili, víc by nás zajímalo, proč zabil tu ženu.“

„Jo, já vím. Jen jsem si říkal, proč taky toho psa, chápeš?“

„Nejspíš si myslel, že by ho ten pes mohl identifikovat. Že ho třeba znal a reagoval by na jeho přítomnost. A to on nechtěl riskovat.“

Ferras pokýval hlavou, jako že toto vysvětlení přijímá. Bosch si však odpověď právě vymyslel. Otázka psa nepřišla během vyšetřování nikdy na přetřes.

Ferras se vrátil k práci, zatímco Bosch se zaklonil na židli a začal přemýšlet o okolnostech současného případu. Momentálně se mu hlavou honila jen změt' myšlenek a nevyjasněných aspektů. Nejvýrazněji mezi nimi znovu figurovala základní otázka, proč byl vlastně Stanley Kent zavražděn. Alicia Kentová vypověděla, že dvojice mužů, kteří ji drželi v zajetí, měla na obličejích kukly. Také Jesse Mitford vypověděl, že muž, jehož viděl na vyhlídce zavraždit Kenta, měl na tváři kuklu. V Boschovi to vyvolávalo otázky, proč musel být Stanley Kent zastřelen, když by stejně nedokázal pachatele identifikovat, a proč měli pachatelé kukly, když měli celou dobu v plánu ho zabít. Předpokládal, že kukly byly prostředkem, jak Kenta falešně uklidnit a přimět ho ke spolupráci. Così mu však na tomto závěru nesesedělo.

Nakonec znovu odložil otázky stranou, poněvadž usoudil, že ještě nemá dostatek informací, aby si na ně kvalifikovaně odpověděl. Upil trochu kávy a připravil se na další kolo s Jessem Mitfordem ve vyšetřovně. Nejprve však vytáhl mobilní telefon. Od případu Echo Park měl stále v paměti uloženo číslo na Rachel Wallingovou. Byl rozhodnutý, že je nikdy nevymaže.

Stiskl tlačítko, vytočil její číslo a připravil se, že mu Rachel telefon típne. Číslo bylo stále platné, ale když se mu Rachel ozvala, byla to jen nahrávka se sdělením, že má po pípnutí zanechat vzkaz.

„Tady Harry Bosch,“ řekl. „Potřebuju s tebou mluvit o případě a taky chci zpátky svůj cigaretový popel. To místo činu bylo moje.“

Zavěsil. Bylo mu jasné, že ji jeho vzkaz otráví a možná i naštvě. Věděl, že nezadržitelně směřuje ke konfrontaci s Rachel a s FBI, která nebyla nutná a snadno se jí dalo předejít.

Bosch se však nedokázal přimět, aby v sobě toto nutkání potlačil. Ani kvůli Rachel a vzpomínkám na to, co spolu kdysi prožili. Ani

kvůli naději v budoucnost s ní, kterou v sobě stále nosil jako její číslo v srdci svého telefonu.

10

Bosch s Ferrasem vyšli hlavním vchodem z hotelu Mark Twain a rozhlédli se do rána. Oblohou právě začínalo prosakovat světlo. Hustá šedivá mlha od moře zvýrazňovala stíny, takže to v ulicích vypadalo jako ve městě duchů. Boschovi to nevadilo. Odpovídalo to jeho rozpo-
ložení.

„Myslíš, že nevezme roha?“ zeptal se Ferras.

Bosch pokrčil rameny.

„Nemá kam jít,“ řekl.

Právě svědka ubytovali v hotelu pod jménem Stephen King. Jesse Mitford se projevil jako drahocenný úlovek. Byl Boschovým esem v rukávu. Ačkoliv nedokázal poskytnout popis muže, který zastřelil Stanleyho Kenta a sebral cesium, vyšetřovatelé díky němu získali jasnou představu, co se na vyhlídce u Mulholland Drive přihodilo. Zároveň mohl být užitečný v případě, že by vyšetřování vedlo k zatčení a soudu s podezřelými. Jeho vyprávění by pak mohlo posloužit k popisu zločinu. Státní zástupce by díky němu mohl dát před porotou do souvislosti jednotlivé aspekty případu – právě v tom spočívala Mitfordova hodnota bez ohledu na to, zda se mu podaří identifikovat střelce.

Bosch tuto otázku konzultoval s poručíkem Gandlem a dohodli se, že by mladého tuláka neměli ztratit ze zřetele. Gandle proto schválil vystavení poukazu na jeho čtyřdenní pobyt v hotelu Mark Twain. Poté už by mělo být jasnější, kterým směrem se případ ubírá.

Bosch s Ferrasem nasedli do Fordu Crown Victoria, který Ferras vyzvedl z depa, a zamířili po Wilcox Avenue na Sunset Boulevard. Za volantem seděl Bosch. Na semaforech vytáhl mobilní telefon. Rachel Wallingová se mu neozvala, a tak vytočil číslo, které mu dal její parťák. Brenner se mu ozval hned a Bosch začal obezřetně hovořit.

„Jenom se ujišťuju,“ řekl. „Ta schůzka v devět pořád platí?“

Chtěl se ubezpečit, že je stále součástí vyšetřování, než sdělí Brennerovi jakékoliv nové informace.

„Eh, ano..., ano, ta schůzka pořád platí, jen jsme ji trochu odsunuli.“

„Na kdy?“

„Myslím, že zatím na desátou. Dáme vám vědět.“

Jeho odpověď však nepůsobila dojmem, že schůzka s místními policisty je hotovou věcí. Bosch se rozhodl na Brennera zatlačit.

„A kde se bude konat? Na taktickém?“

Z dřívější spolupráce s Wallingovou Bosch věděl, že taktické oddělení sídlí na utajeném místě mimo hlavní budovu. Chtěl zjistit, jestli se Brenner nepodřekne.

„Ne, ve federální budově v centru. Ve třináctém patře. Prostě se zeptáte na schůzku OTZ. Jak užitečný byl ten svědek?“

Bosch se rozhodl, že si bude držet karty blízko u těla, než si udělá lepší obrázek o své situaci.

„Viděl tu střelbu z dálky. A pak byl svědkem překládky cesia. Tvrdí, že to všechno provedl jeden člověk: zavraždil Stanleyho Kenta a pak přeložil prasátko z porsche do zadní části jiného auta. Druhý pachatel čekal ve třetím autě a jen to celé sledoval.“

„Řekl vám čísla značek?“

„Ne, značky ne. K převozu cesia zřejmě použili auto paní Kentové. Díky tomu nezůstaly v jejich autě žádné radioaktivní stopy.“

„A co ten podezřelý, kterého váš svědek viděl?“

„Jak říkám, nedokázal ho identifikovat. Prý měl na hlavě pořád kuklu. Jinak ani tuk.“

Nastala chvíle ticha, než Brenner pokračoval.

„To je špatné,“ řekl. „Co jste s ním provedli?“

„S tím klukem? Zrovna jsme ho vysadili.“

„Kde bydlí?“

„V Halifaxu, v Kanadě.“

„Boschi, vy víte, jak to myslím.“

Bosch si všiml změny v Brennerově tónu. A také oslovení příjmením. Byl přesvědčen, že se Brenner neptá na přesné místo Mitfordova pobytu náhodou.

„Žádné přechodné bydliště tu nemá,“ odpověděl. „Je to vandrák. Právě jsme ho vyhodili v Denny's na Sunset Boulevard. Přál si tam jít. Dali jsme mu dvacku, ať si koupí snídani.“

Během této lži na sobě Bosch cítil Ferrasův upřený pohled.

„Můžete vteřinku vydržet, Harry?“ zeptal se Brenner. „Mám tu další hovor. Možná je to Washington.“

A jsme zpátky u křestních jmen, všiml si Bosch.

„Jasně, Jacku, ale klidně to můžu položit a zavolat pak.“

„Ne, vydržte.“

Bosch slyšel, jak se na lince ozývá hudba, a podíval se na Ferrase. Jeho parták začal hovořit.

„Proč jsi mu řekl, že jsme...“

Bosch si přiložil prst na rty a Ferras zmlkl.

„Počkej vteřinku,“ řekl Bosch.

Uplynula půlminuta. V telefonu začala hrát saxofonová verze skladby „What a Wonderful World“. Bosch odjakživa zbožňoval verš o temné posvěcené noci.

Na semaforu konečně naskočila zelená a Bosch odbočil na Sunset Boulevard. Po chvíli se Brenner vrátil na linku.

„Harry? Omlouvám se. To byl Washington. Jsou z toho celí paf, jak si asi umíte představit.“

Bosch se rozhodl vynést věci na světlo.

„Co nového na vaší straně?“

„Nic moc. Ministerstvo vnitřní bezpečnosti sem posílá letku vrtulníků vybavených přístroji na měření radiační stopy. Začnou na vyhlídce a pokusí se stanovit signál charakteristický pro cesium. Jenže pravda je taková, že se to cesium nejdřív musí dostat z prasátka, než budou

mocht nějaký signál zachytit. Do té doby organizujeme průběžnou schůzku, abychom měli jistotu, že jsou všichni se vším obeznámeni.“

„A víc toho velcí šéfové nevymysleli?“

„No, teprve se organizujeme. Říkal jsem vám, jak to bude vypadat. Přehledka zkratk.“

„Jasně. Nazval jste to federálním mišmašem. V tomhle jsou federálové dobří.“

„Ne, nejsem si jistý, jestli jsem tohle všechno řekl. Ale vždycky se rychle učíme. Myslím, že po schůzce už pojedeme na všechny válce.“

Bosch měl nyní jistotu, že se situace změnila. Podle Brennerovy zdrženlivé odpovědi poznal, že se jejich rozhovor buďto nahrává, nebo ho poslouchá někdo další.

„Do té schůzky ale zbývá ještě několik hodin,“ poznamenal agent. „Co teď budete dělat, Harry?“

Bosch zaváhal, ale ne na moc dlouho.

„Teď se vrátím do toho domu a ještě jednou si promluví s paní Kentovou. Mám nějaké doplňující otázky. A pak pojedeme do jižní věže léčebného centra Cedars-Sinai. Sídlí tam Kentova firma a my se tam potřebujeme podívat a promluvit si s jeho kolegou.“

Brenner dlouho neodpovídal. Bosch se přiblížil k restauraci Denny's na Sunset Boulevard. Odbočil na parkoviště a zaparkoval. Přes okénko viděl, že non-stop restaurace je téměř vyliďněná.

„Jste tam ještě, Jacku?“

„Eh, jo, Harry, jsem tu. Měl bych vám říct, že pravděpodobně nebude nutné, abyste se vracel do domu a pak jel do Kentovy kanceláře.“

Bosch zavrtěl hlavou. Já to věděl, pomyslel si.

„Vy už jste všechny sebrali, že jo?“

„Nezáleželo to na mně. Podle toho, co jsem slyšel, byla jeho kancelář každopádně čistá a Kentova partáka u nás momentálně vyslýcháme. Paní Kentovou jsme k nám převezli spíše z preventivních důvodů. Také s ní ještě stále hovoříme.“

„Nezáleželo to na vás? A na kom to záleželo, na Rachel?“

„Do toho se nebudu pouštět, Harry.“

Bosch vypnul motor a přemýšlel, jak reagovat.

„No, v tom případě bychom měli s partákem zřejmě zajet k vám do centra na taktické,“ řekl nakonec. „Tohle je pořád ještě vyšetřování vraždy. A co jsem naposled slyšel, tak na něm pořád ještě dělám já.“

Nastalo dlouhé tíživé ticho, než Brenner odpověděl.

„Podívejte, detektive, ten případ nabírá větší rozměry. Jste pozván na průběžnou schůzku. Vy i váš partner. Budete tam informován o všem, co pan Kelber vypověděl, a také o několika dalších věcech. Bude-li pan Kelber stále s námi, vynasnažím se, abych vám zprostředkoval rozhovor s ním. A také s paní Kentovou. Abychom si však rozuměli: prioritou teď není ta vražda. Prioritou není zjistit, kdo zavraždil Stanleyho Kenta. Prioritou je najít to cesium a my už máme téměř desetihodinové zpoždění.“

Bosch pokýval hlavou.

„Mám takový pocit, že pokud najdete vraha, najdete i cesium,“ poznamenal.

„To je možná pravda,“ odpověděl Brenner. „Ale zkušenost nás učí, že ta látka velmi rychle putuje z ruky do ruky. Vyšetřování si žádá obrovskou rychlost. A na tom momentálně pracujeme. Na nabrání rychlosti. Nechceme, aby nás něco zpomalovalo.“

„Třeba místní křupani.“

„Vy víte, jak to myslím.“

„Jasně. Uvidíme se v deset, agente Brennere.“

Bosch zaklapl telefon a začal vystupovat. Když s Ferrasem kráčeli přes parkoviště ke dveřím restaurace, zahrnul ho mladý kolega otázkami.

„Proč jsi mu o tom svědkovi lhal, Harry? Co se děje? Co tu děláme?“

Bosch zvedl ruce v uklidňujícím gestu.

„Vydrž, Ignacio. Prostě vydrž. Posadíme se, dáme si kafe a možná i něco k jídlu a já ti povím, co se děje.“

V lokále byli téměř sami. Bosch zamířil do boxu v rohu, odkud měli nerušený výhled na hlavní vchod. Servírka k nim přišla rychle. Byla to stará rachejtla s ocelově šedými vlasy staženými do pevného drdolu. Noční směny v hollywoodské restauraci Denny's jí vytáhly z očí všechen život.

„Harry, už je to pěkně dávno, co jsme se viděli naposled,“ řekla úvodem.

„Ahoj, Peggy. Nejspíš proto, že už je to dávno, co jsem se musel honit za případem v noci.“

„No tak vítej zpátky. Co mám tobě a tvému mnohem mladšímu parťákovi přinést?“

Bosch si její narážky nevšímal. Objednal si kávu, topinku a vejce na hniličku. Ferras si poručil omeletu z vaječného bílku a espresso s mlékem. Když se servírka ušklíbla a sdělila mu, že tady ani jedno nedělají, spokojil se s míchanými vajíčky a normální kávou. Sotva Peggy odešla, odpověděl Bosch Ferrasovi na otázky.

„Vyštípávají nás,“ řekl. „Tohle se děje.“

„Víš to jistě? Jak to můžeš vědět?“

„Protože už sebrali manželku a parťáka naší oběti a ručím ti za to, že nás s nimi nenechají promluvit.“

„Oni to tvrdili, Harry? Oni ti řekli, že s nimi nemůžeme mluvit? Tady je v sázce strašně moc a já myslím, že jsi trochu paranoidní. Děláš předčasně...“

„Vážně? Tak počkej a uvidíš, parťáku. Sleduj a uč se.“

„Ale na tu schůzku v devět snad půjdeme, ne?“

„Údajně jo. Až na to, že ji posunuli na deset. A nejspíš to bude tyjáter zinscenovaný jenom pro nás. Nic nám neřeknou. Namažou nám med kolem huby a odstrčí nás stranou. ‚Mockrát díky, hoši, dál už to vezmeme sami.‘ Jenže na to já jim seru. Tohle je vražda a nikdo – ani FBI – mě nebude odstavovat od případu.“

„Měj přece trochu víry, Harry.“

„Já mám víru v sebe. A tím to končí. Na téhle cestě už jsem byl. Vím, kam vede. Na jedné straně by to možná mohlo být jedno. Ať teda ten případ řeší oni. Jenže na druhé straně to *mně* jedno není. Nevěřím, že ho vyřeší správně. Chtějí jen to cesium. Zatímco já chci ty parchanty, kteří dvě hodiny terorizovali Stanleyho Kenta, pak ho přinutí pokleknout a šoupli mu do týlu dvě kulky.“

„Tohle je otázka národní bezpečnosti, Harry. Je to něco jiného. V sázce jsou širší zájmy. Chápej, zájmy celé společnosti.“

Boschovi připadalo, že Ferras cituje z příručky na akademii nebo z kodexu nějaké tajné společnosti. Bylo mu to jedno. On měl vlastní kodex.

„Zájmy společnosti začínají u toho chlapa ležícího na vyhlídce. Jestli na něj zapomeneme, můžeme zapomenout i na všechno ostatní.“

Debata s partákem Ferrase znervózňela: během řeči sebral ze stolu slánku a pohrával si s ní v ruce tak dlouho, až po stole rozsypal sůl.

„Nikdo na nikoho nezapomíná, Harry. Je to otázka priorit. Jsem si jistý, že až si to na té schůzce vyjasníme, podělí se s námi o veškeré informace o té vraždě.“

Boschovo rozčarování sílilo. Snažil se toho kluka něčemu přiučit, jenže on neposlouchal.

„Tak já ti o sdílení informací s federály něco povím,“ řekl. „V otázce sdílení informací FBI žere jako slon a sere jako myš. Copak to nechápeš? Žádná schůzka nebude. Zorganizovali ji, abychom do devíti – a teď už do desíti – drželi basu a celou dobu si mysleli, že jsme pořád součástí týmu. Jenže oni se tam pak objeví, znovu ji odloží, a pak ji odloží ještě jednou, až nakonec vytáhnou nějakou organizační tabulku, která v nás bude mít vyvolat dojem, že jsme pořád ještě součástí všeho, zatímco ve skutečnosti nejsme součástí ničeho a oni nám dávno utekli zadními dveřmi.“

Ferras přikývl, jako by si bral Boschova slova k srdci. Když ovšem promluvil, bylo to jako z jiné planety.

„Pořád si myslím, že jsme jim o tom svědkovi neměli lhát. Mohl by pro ně být velmi cenný. Něco, co nám řekl, by mohlo nějak zapadat do něčeho, co už vědí oni. Komu ublíží, když jim řekneme, kde je? Možná ho znovu vyslechnou a dostanou z něj něco, co nám neřekl. Kdo ví?“

Bosch rázně zavrtěl hlavou.

„Ani nápad. Ještě ne. Ten svědek je náš a nikomu ho nevydáme. Budto ho vyměníme za přístup k vyšetřování a informace, anebo si ho necháme pro sebe.“

Servírka jim přinesla talíře, podívala se na sůl rozsypanou po stole, pak na Ferrase a nakonec na Bosche.

„Já vím, že je mladej, Harry, ale nemůžeš ho naučit slušnému chování?“

„Snažím se, Peggy. Jenže ta dnešní mládež se nic učit nechce.“

„To mi povídej.“

Servírka odešla a Bosch se okamžitě pustil do jídla – v jedné ruce držel vidličku a ve druhé kus topinky. Měl strašlivý hlad a také pocit, že záhy budou opět v pohybu. Nedalo se posoudit, kdy jim zbude čas na další jídlo.

Když spořádal asi polovinu vajíček, všiml si, že do restaurace vkráčeli čtyři muži v tmavých oblecích, jejichž chůze vykazovala nezaměnitelné rysy federální důležitosti. Beze slova se rozdělili na dvě dvojice a začali procházet restaurací.

V Denny's se momentálně nacházelo sotva deset hostů. Vesměs to byly striptérky a jejich pasáci, kteří se tu zastavili po čtvrté ráno, kdy se zavírají kluby, případně hollywoodští noční ptáci, kteří sem přišli dotankovat, než se uloží ke spánku. Bosch klidně pokračoval v jídle a po očku sledoval, jak se muži v oblecích zastavují u každého stolu, ukazují legitimace a sami legitimují hosty. Ferras si právě pilně stříkal na vajíčka pálivou omáčku, takže si ničeho nevšiml. Bosch si získal jeho pozornost a kývl směrem k agentům.

Většina hostů roztroušených u stolů byla příliš unavená nebo sjetá, než aby se zmohla na cokoliv jiného než na uposlechnutí žádosti o prokázání totožnosti. Jedna dívka s písmenem Z vyholeným na boku do vlasů sice začala dvojici agentů nadávat, jenže to byla žena, zatímco oni hledali muže, takže si jí nevšímali a trpělivě čekali, až se jim legitimuje její přítel s obdobně vyholeným Z.

Nakonec jedna dvojice agentů dorazila až ke stolu v rohu. Podle legitimací to byli agenti FBI Ronald Lundy a John Parkyn. Bosche ignorovali, protože byl příliš starý, a požádali o legitimaci Ferrase.

„Koho hledáte?“ zeptal se Bosch.

„Jde o záležitost vlády, pane. Potřebujeme si jen ověřit pár totožností.“

Ferras otevřel náprsní tašku s odznakem. Na jedné straně byl jeho policejní průkaz s fotografií a na druhé odznak detektiva. Oba agenti zjevně ztuhli.

„To je zvláštní,“ řekl Bosch. „Jestli si ověřujete totožnost, znamená to, že znáte jméno. Jenže já agentu Brennerovi jméno toho svědka

nikdy nesdělil. Jak si to mám vyložit? Nemáte, chlapci z taktického, náhodou v našem počítači nebo v naší místnosti detektivů štěnici?“

Lundy, který podle všeho přepadovému komandu velel, se na Bosche upřeně zahleděl. Oči měl šedé jako šterk.

„A vy jste kdo?“ dotázal se.

„Chcete vidět i moji legitimaci? Za dvacetiletého mě už dlouho nikdo nepokládal, ale budu to brát jako lichotku.“

I on vytáhl náprsní tašku s odznakem a zavřenou ji podal Lundymu. Agent ji otevřel a velmi bedlivě si prohlédl obsah. Dal si opravdu načas.

„Hieronymus Bosch,“ přečetl jméno na průkazu. „Nejmenoval se tak ten úchylnej malíř? Anebo jsem si to popletl s některým z těch břídlů, o kterých čtu v nočních hlášeních?“

Bosch se na něj usmál.

„Někteří lidé pokládají toho malíře za mistra renesance,“ poznamenal.

Lundy upustil náprsní tašku Boschovi do talíře. Bosch ještě nedojedl, ale vajíčka byla našťestí převařená.

„Nevím, co se tu hraje za hru, Boschi. Kde je Jesse Mitford?“

Bosch sebral náprsní tašku a ubrouskem z ní setřel zbytky vajíček. Také on si dal načas. Nakonec náprsní tašku schoval a pohlédl na Lundyho.

„Kdo je Jesse Mitford?“

Lundy se sklonil a položil obě ruce na stůl.

„Ty víš setsakra dobře, kdo to je, a my ho nutně potřebujeme sebrat.“

Bosch přikývl, jako by situaci dokonale chápal.

„O Mitfordovi i o všem ostatním se můžeme pobavit na té schůzce v deset. Ihned potom, co vyslechnu Kentova společníka a Kentovu manželku.“

Lundy nasadil úsměv, který neobsahoval ani špetku přátelskosti či humoru.

„Tak já ti něco povím, kamaráde. Až tohle skončí, budeš renesanci potřebovat ty sám.“

Bosch se znovu usmál.

„Na shledanou na schůzce, agente Lundy. Mimochodem, my tady jíme. Nemohli byste jít obtěžovat někoho jiného?“

Uchopil nůž, nabral z malé krabičky jahodový džem a začal si ho mazat na poslední topinku.

Lundy se napřímil a ukázal prstem na Boschův hrudník.

„Dej si pozor, Boschi.“

Otočil se a vyrazil ke dveřím. Přitom mávl na druhou dvojici agentů a ukázal k východu. Bosch jejich odchod sledoval.

„Díky za upozornění,“ utrousil.

11

Slunce ještě stálo pod hřebeny, ale obloha se už plně rozjasnila úsvitem. Na vyhlídce u Mulholland Drive se již po rozbřesku nedala najít žádná stopa po násilí z uplynulé noci. Dokonce i odpad, který na místě činu obvykle zůstává – gumové rukavice, kelímky od kávy a žlutá páska –, někdo uklidil nebo ho možná odvál vítr. Jako by Stanley Kent vůbec nebyl zastřelen, jako by jeho tělo nikdy neleželo na skalním výběžku s dokonalým výhledem na město pod nohama. Během doby strávené u policie vyšetřoval Bosch stovky vražd. Nikdy však nepřestal žasnout, jak rychle se město dokáže zahojit – alespoň navenek – a pokračovat dál. Chovat se, jako by se nikdy nic nestalo.

Kopl do měkké oranžové hlíny a sledoval, jak jedna hrouda padá ze srázu pod výběžkem. Dospěl k rozhodnutí a zamířil zpátky k autu. Ferras jeho počínání sledoval.

„Co chceš dělat?“ zeptal se ho.

„Jedu tam. Jestli jedeš se mnou, tak si nastup.“

Ferras na chvíli zaváhal a pak vyrazil klusem za Boschem. Nasedli do fordu a sjeli na Arrowhead Drive. Bosch věděl, že Alicii Kentovou drží federálové, ale klíčenku nalezenou v Kentově porsche měl stále u sebe on.

Federální vůz, který před domem Kentových zahlédli, když kolem něj před deseti minutami projížděli, stále parkoval na původním místě. Bosch odbočil na příjezdovou cestu k domu, vystoupil a odhodlaně vyrazil k hlavnímu vchodu. Auta na ulici si nevšímal, a to ani ve chvíli, kdy uslyšel otevření dveří. Podařilo se mu najít správný klíč a zasunout ho do zámku dříve, než se za ním ozval hlas.

„FBI. Zůstaňte, kde jste.“

Bosch položil ruku na kouli dveří.

„Neotevírejte ty dveře.“

Bosch se otočil a pohlédl na muže, který se k němu blížil po chodníčku. Bylo mu jasné, že člověk pověřený hlídáním domu stojí na žebříčku oddělení taktického zpravodajství úplně nejnižší – buďto něco zvorál, anebo s sebou vláčel zátěž. Bosch věděl, že toho bude moci využít.

„LAPD, speciální oddělení vražd,“ řekl. „Jen to tady dokončíme.“

„Ne, nedokončíte,“ odporoval agent. „Vyšetřování případu převzala FBI, která bude od této chvíle všechno zajišťovat.“

„Je mi líto, člověče, ale tu zprávu jsem nedostal,“ pokračoval Bosch. „Takže kdybyste dovolil...“

Otočil se zpátky ke dveřím.

„Neotevírejte ty dveře,“ zopakoval agent. „Tohle vyšetřování je otázkou národní bezpečnosti. Můžete si to ověřit u svého vedení.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Vedení máte možná vy. Já mám nadřízené.“

„To je jedno. Do toho domu nepůjdete.“

„Harry,“ řekl Ferras. „Možná bysme...“

Bosch ho umlčel mávnutím ruky a otočil se zpátky k agentovi.

„Ukažte mi nějakou legitimaci,“ řekl.

Agent nasadil rozhořčený výraz a sáhl do kapsy pro průkaz. Rozevřel ho a natáhl ruku směrem k Boschovi. Ten už na to čekal. Popadl agenta za zápěstí a otočil se. Agentovo tělo vyletělo kolem něj dopředu a Bosch mu předloktím přitiskl obličej na dveře. Ruku, která stále svírala legitimaci, mu přitom zkroutil za zády.

Agent se začal vzpouzet a protestovat, ale bylo pozdě. Bosch se do něj zapřel ramenem a dál ho tiskl ke dveřím. Volnou rukou mu sáhl pod sako, nahmatal pouta, vyškubl je agentovi z opasku a začal mu je nasazovat.

„Harry, co to děláš?“ ječel Ferras.

„Už jsem ti to říkal. Nikdo nás nebude odstavovat.“

Jakmile měl agent ruce spoutané za zády, vytrhl mu Bosch legitimaci, otevřel ji a přečetl si jméno. Clifford Maxwell. Bosch agenta obrátil a napěchoval mu průkaz do boční kapsy saka.

„Máš po kariéře,“ pronesl Maxwell klidně.

„Nepovídej,“ opáčil Bosch.

Maxwell pohlédl na Ferrase.

„Jestli v tom pojeděš s ním, jsi v hajzlu taky,“ upozornil ho. „Tak si to dobře rozmysli.“

„Drž hubu, Cliffe,“ řekl Bosch. „Jediný, kdo bude v hajzlu, jsi ty – až se vrátíš na taktické a řekneš jim, že tě přemohli dva místní křupaři.“

Tato slova agenta umlčela. Bosch otevřel dveře, nechal agenta vejít dovnitř a poté ho hrubě dostrkal do čalouněného křesla v obývacím pokoji.

„Posaď se,“ řekl. „A drž tu posranou klapačku.“

Sklonil se a rozeplnul Maxwellovi sako, aby viděl, kde má služební zbraň – byla zasunutá ve velkém placatém pouzdře pod levou paží. S rukama spoutanýma za zády na ni agent nemohl dosáhnout. Bosch mu ještě propleskal nohy, aby se ujistil, že u sebe nemá záložní zbraň. Nakonec spokojeně odstoupil.

„A teď si odpočiň,“ řekl. „Nepotrvá nám to dlouho.“

Bosch vyrazil do chodby a pokynul partákovvi, aby ho následoval.

„Ty začneš v pracovně a já to vezmu od ložnice,“ poručil mu. „Zajímá nás úplně všechno. Jestli je tu něco užitečného, tak to poznáme,

až na to narazíme. Zkontroluj počítač. Chci vědět o všem neobvyklém.“

„Harry.“

Bosch vyšel na chodbu a pohlédl na Ferrase. Poznal, že jeho mladý parťák má nahnáno. Nechal ho, ať se k celé věci vyjádří, přestože je měl Maxwell stále na doslech.

„Takhle bychom to dělat neměli,“ řekl Ferras.

„A jak bychom to měli dělat, Ignacio? Chceš říct, že bychom měli postupovat oficiální cestou? Říct našemu šéfovi, ať promluví s jeho šéfem, dát si presso a čekat, až nám někdo dovolí dělat naši práci?“

Ferras ukázal přes chodbu k obývacímu.

„Chápu, že je třeba postupovat rychle,“ řekl. „Ale vážně si myslíš, že on to nechá jen tak plavat? Nechá nám sebrat odznaky, Harry. Já svou kariéru klidně obětuju, ale ne kvůli tomu, co jsme právě provedli.“

Bosch na Ferrasovi obdivoval, že použil množné číslo. Díky tomu v sobě našel trpělivost, klidně odstoupil stranou a položil ruku parťákoví na rameno. Ztlumil hlas, aby je Maxwell z obývacího pokoje neslyšel.

„Poslouchej mě, Ignacio: kvůli tomuhle se nám nestane vůbec nic. Vůbec nic, jasný? Dělán tuhle práci o něco déle než ty a vím, jak FBI funguje. Moje bývalá manželka je bývalá agentka. A jestli něco sto procentně vím, tak je to skutečnost, že pro FBI je prioritou číslo jedna nenechat se ztrapnit. Tuhle filozofii jim vštěpují do hlav už v Quantiku, takže nakonec pronikne všem agentům na všech pobočkách ve všech městech až do morku kostí. *Neztrapnit FBI*. Proto si můžeš být jistý, že až to tu doděláme a zase toho chlapa pustíme, nezmíní se nikomu ani slůvkem, co jsme tu dělali nebo že jsme tu vůbec byli. Proč si myslíš, že ho poslali trčet před tenhle barák? Protože je to F-B-Einstein? Kdepak. Ten je tu za trest, poněvadž někoho ztrapnil – buďto sebe, anebo agenturu. A neudělá ani neřekne nic, co by pro něj zavánělo ještě větším průšvihem.“

Bosch se odmlčel, aby umožnil Ferrasovi reagovat. Nestalo se.

„Takže to tady rychle prohlédněme,“ pokračoval Bosch. „Když jsem tu dneska ráno byl, věnoval jsem se jen té vdově a pak jsme museli nakvap odjet do svaté Agáty. Chci si dát načas, ale zároveň postupovat rychle, jestli mi rozumíš. Chci si ten dům prohlédnout za denní-

ho světla a trochu s tím případem pohnout. Tenhle styl práce mám rád. Byl bys překvapen, co člověk někdy objeví. Důležité je mít na paměti, že vždy dojde k nějakému přenosu stop. Ti dva zabijáci po sobě někde v tomto domě zanechali stopu a já jsem přesvědčen, že si jí nevšimla vědecká vyšetřovačka ani nikdo jiný. K nějakému přenosu určitě došlo. Pojd'me ho najít.“

Ferras přikývl.

„Dobře, Harry.“

Bosch ho poplácával po rameně.

„Fajn. Já začnu v ložnici. Ty si vezmi pracovní.“

Bosch vyrazil přes chodbu a právě stál na prahu ložnice, když na něj Ferras znovu zavolal. Harry se otočil a vrátil se chodbou k výklenku s pracovní. Jeho parťák stál za stolem.

„Kde je počítač?“ zeptal se.

Bosch rozčarovane zavrtěl hlavou.

„Byl na stole. Oni ho odvezli.“

„FBI?“

„Kdo jiný? V záznamech vědecké vyšetřovačky nefiguroval – tam byla jen podložka pod myš. Tak se tu aspoň rozhlédni a zaměř se na ten stůl. Uvidíš, nač ještě přijdeš. Nic si odtud nebudeme odvážet – jen se díváme.“

Bosch se vrátil chodbou do ložnice. Zdálo se, že se tu od jeho poslední návštěvy mnoho nezměnilo. Ve vzduchu se stále vznášel lehký zápach moči z promočené matrace.

Harry zamířil k nočnímu stolku nalevo od postele. Na úchytkách dvou zásuvek i na rovných plochách spatřil černý daktyloskopický prášek. Na stolku stála lampa a zarámovaná fotografie Stanleyho a Alicie Kentových. Bosch snímek zvedl a prohlédl si ho. Manželský pár stál vedle plně rozkvetlého růžového keře. Alicia měla obličej umazaný od hlíny, ale ze široka se usmívala, jako by hrdě stála vedle vlastního dítěte. Bosch poznal, že růžový keř patří jí, a v pozadí si všiml dalších podobných keřů. O něco výše ve svahu byla vidět první tři písmena nápisu Hollywood a on si uvědomil, že snímek byl pravděpodobně pořízen na zahradě za domem. Více podobných snímků šťastného páru už nikdy nevznikne.

Bosch odložil fotografii a začal postupně otevírat zásuvky nočního stolku. Byly plné osobních věcí Stanleyho Kenta: nejrůznějších brýlí na čtení, knih a ampulek s léky. Spodní zásuvka byla prázdná a Bosch si vzpomněl, že v ní Stanley přechovával zbraň.

Zavřel zásuvky a zamířil do rohu na druhé straně stolku. Hledal nějakou novou perspektivu, nový pohled na události v domě. Uvědomil si, že potřebuje fotky z místa činu a že je nechal ve spisu v autě.

Vyrazil tedy přes chodbu zpět k hlavnímu vchodu. Když procházel kolem obývacího pokoje, uviděl Maxwella ležet na podlaze před křeslem, do něhož ho usadil. Agentovi se podařilo stáhnout si spoutaná zápěstí přes kyčle až pod kolena. Ta měl nyní ohnutá a zápěstí spoutaná za nimi.

„Jsem zaseknutej,“ řekl. „Pomoz mi.“

Bosch se téměř rozesmál.

„Za minutku.“

Vyšel hlavním vchodem ven a vyrazil k autu, z něhož vzal spisy obsahující zprávu vědecké vyšetřovačky s fotografiemi z místa činu. V místnosti detektivů do ní zastrčil také e-mail s fotografií Alicie Kentové.

Když se vrátil do domu a zamířil chodbou do zadních pokojů, Maxwell na něj opět zavolal.

„No tak, pomoz mi, člověče.“

Bosch ho ignoroval. Prošel chodbou a cestou nakoukl do pracovny. Ferras právě prohledával zásuvky stolu a pokládal na něj věci, na které se chtěl později podívat zevrubněji.

V ložnici vytáhl Bosch fotografii z e-mailu a položil spisy na postel. Zvedl snímek, aby ho mohl porovnat s místností. Nato se přesunul k zrcadlovým dveřím šatny a otevřel je v úhlu, který odpovídal snímku. Všiml si, že na fotografii je mimo jiné vidět bílý froté župan přehozený přes křesílko v rohu. Vstoupil do šatny, našel župan a přehodil ho přes křesílko do stejné polohy jako na fotce.

Poté zamířil na místo v ložnici, odkud pachatel podle jeho odhadu fotografii pořídil, a znovu si prohlédl místnost v naději, že ho něco trkne a osloví. Všiml si zhasnutého elektrického budíku na nočním stolku a porovnal ho se snímkem. Také na fotce byl budík zhasnutý.

Přešel ke stolku, přikrčil se a podíval se za budík. Kabel byl vytažený ze zásuvky. Bosch natáhl ruku za stolek a opět budík zapojil. Na digitálním displeji začaly blikat červené číslice 12.00. Hodiny fungovaly. Stačilo je nastavit.

Bosch se nad tím zamyslel a bylo mu jasné, že se na to bude muset Alicie Kentové zeptat. Předpokládal, že budík odpojili muži, kteří ji přepadli v domě. Otázka zněla proč. Možná nechtěli, aby Alicia Kentová věděla, jak mnoho nebo jak málo času uplynulo od chvíle, kdy ji na posteli spoutali.

Bosch pustil budík z hlavy a přesunul se k posteli, kde otevřel jeden spis a vytáhl z něj fotografie z místa činu. Začal si je prohlížet a přitom si všiml, že dveře od šatny jsou na nich otevřeny v nepatrně jiném úhlu než na snímku z e-mailu a že na nich navíc chybí župan – zřejmě proto, že si ho po příchodu zachránců Alicia Kentová oblékla. Přistoupil k šatně, porovnal úhel dveří s úhlem na fotografii z místa činu, vrátil se zpátky a ještě jednou si prohlédl pokoj.

Nic ho netrklo. Přenos stop mu stále unikal. Bosch pocítil rozmrzelost. Měl dojem, že něco přehlédl. Něco, co je s ním přímo v tomto pokoji.

Nezdar vyvolává tlak. Bosch se podíval na hodinky a viděl, že schůzka s federály – pokud se nějaká vůbec bude konat – má začít za necelé tři hodiny.

Vyšel z ložnice a začal se vracet chodbou směrem ke kuchyni, přičemž se v každém pokoji zastavil a prohlédl si skříně a zásuvky. Nenašel však nic podezřelého ani nepřípadného. V domácí tělocvičně otevřel dveře jedné skříně a zjistil, že v ní visí ramínka se zatuchlými svršky do zimy. Kentovi se do Los Angeles evidentně přistěhovali z chladnějšího podnebného pásu. A podobně jako většina lidí pocházejících odjinud se i oni odmítali se zimním vybavením rozloučit. Nikdo nevěděl jistě, kolik toho v Los Angeles snese. Nebylo od věci být připraven na okamžitý útěk.

Bosch nechal obsah skříně netknutý a zavřel dveře. Než vyšel z místnosti, všiml si ještě vybledlého obdélníku na stěně vedle háků, kde visely gumové žíněnky. Drobné stopy po lepicí pásce naznačovaly, že tu kdysi visel plakát nebo možná velký kalendář.

Když dorazil do obývacího pokoje, Maxwell stále ležel na podlaze, celý brunátný a zpocený z boje s pouty. Podařilo se mu provléknout jednu nohu smyčkou tvořenou jeho spoutanými zápěstími, ale druhou stále nedokázal ohnout dost na to, aby dostal ruce před tělo. A tak se teď válel na dlažbě s rukama spoutanýma mezi nohama. Boschovi připomínal pětileté děcko držící se v rozkroku ve snaze ovládnout močový měchýř.

„Za chvíli vypadneme, agente Maxwelli,“ poznamenal Bosch. Maxwell neodpověděl.

V kuchyni zamířil Bosch k protějším dveřím a vyšel na zadní terasu se zahradou. Pohled na zahradu za denního světla změnil jeho perspektivu. Pozemek se rozkládal ve svahu a Bosch na něm napočítal čtyři řady růžových keřů stoupajících od kuchyně k plotu. Některé kvetly, jiné ne. Několik se jich opíralo o tyčky opatřené lístečky, jež měly označovat různé druhy růží. Bosch vyrazil do svahu, prohlédl si pár keřů a opět se vrátil do domu.

Zamkl za sebou, přešel přes kuchyni a otevřel další dveře, o nichž věděl, že vedou do dvojgaráže. Podél zadní zdi garáže se táhla řada skříněk. Bosch jednu po druhé otevíral a kontroloval obsah. Vesměs obsahovaly nářadí pro zahradnické a domácí práce plus pár pytlů s hnojivem a živinami pro pěstování růží.

V garáži stála také popelnice na kolečkách. Bosch ji otevřel a spatřil v ní jeden igelitový pytel s odpadky. Vytáhl ho, odmotal motouz a zjistil, že pytel neobsahuje nic jiného než běžný kuchyňský odpad. Hned nahoře ležel chomáč papírových ubrousků zbarvených do fialova. Jako by jimi někdo stíral z podlahy rozlitou tekutinu. Bosch jeden zvedl, přičichl k němu a ucítil grapefruitový džus.

Vrátil pytel do popelnice a vyšel z garáže zpět do kuchyně, kde narazil na svého parťáka.

„Snaží se vyprostit,“ upozornil ho Ferras na Maxwella.

„Jen ať se snaží. Už jsi s tou pracovním hotov?“

„Víceméně jo. Chtěl jsem vědět, kde jsi ty.“

„Tak to tam dodělej a padáme odsud.“

Když Ferras odešel, Bosch zkontroloval skřínky v kuchyňské lince i přilehlou komoru a prohlédl si veškeré potraviny a další zásoby uložené na policích. Poté se odebral do koupelny pro hosty na chodbě a

podíval se na místo, z něhož vědecká vyšetřovačka odebrala cigareto-vý popel. Na bílé porcelánové nádržce toalety se táhla hnědá šmouha v délce zhruba poloviny cigarety.

Bosch se na podivnou stopu upřeně zadíval. Přestal kouřit už před sedmi lety, ale nevzpomínal si, že by někdy nechal takhle shořet cigaretu. Kdyby už ji dokouřil, byl by ji hodil do záchodu a spláchl. Bylo zřejmé, že na tuto cigaretu někdo zapomněl.

Když byl s prohlídkou hotov, vrátil se do obývacího pokoje a zavolal na parťáka.

„Jsi připraven, Ignacio? Odjíždíme.“

Maxwell stále ležel na podlaze, ale zdálo se, že ho zápolení s pouty unavilo, takže na svůj úděl rezignoval.

„Tak dělej, sakra!“ vykřikl nakonec. „Sundej mi ty pouta!“

Bosch k němu přistoupil blíže.

„Kde máš klíč?“ zeptal se.

„V kapse od saka. Na levé straně.“

Bosch se sklonil a vsunul ruku do kapsy agentova saka. Vytáhl svazek klíčů a začal ho prohledávat, až našel klíček od pout. Uchopil řetízek mezi oběma pouty a zatahl za něj, aby mohl zastrčit klíč do zámku. Nepočínal si přitom jemně.

„Pustím tě, ale budeš hodný,“ řekl.

„Hodný? Rozkopu ti tu tvou posranou prdel.“

Bosch pustil řetízek a Maxwellova zápěstí dopadla na podlahu.

„Co to děláš?“ zaječel agent. „Odemkni mě!“

„Dám ti jeden tip, Cliffe. Až mi příště budeš vyhrožovat rozkopáním zadku, počkej nejdřív, až ti uvolním ruce.“

Bosch se napřímil a hodil klíče na podlahu na protější straně pokoje.

„Sundej si je sám.“

Vyrazil ke vchodovým dveřím. Ferras už jimi vycházel ven. Když je Bosch za sebou zavíral, ohlédl se za Maxwelllem, který stále ležel rozplácnutý na podlaze. Tvář měl rudou jako světlo na semaforu, když vyprskl Boschovým směrem poslední výhrůžku.

„Tímhle to neskončilo, hajzle.“

„Jasně.“

Bosch zavřel dveře. Když dorazil k autu, podíval se přes střechu na parťáka. Ferras vypadal stejně zmrtvěle jako někteří podezřelí během převozu na zadním sedadle.

„Vzmuž se,“ řekl Harry.

Když nasedal do auta, představil si, jak se agent FBI plazí ve svém hezkém obleku přes podlahu obývacího pokoje za klíči.

Usmál se.

12

Cestou ze svahu na dálnici Ferras mlčel a Boschovi bylo jasné, že teď přemýšlí o tom, v jak velkém ohrožení se jeho krátká a slibná kariéra ocitla kvůli počínání starého a bezohledného parťáka. Pokusil se ho z podobných myšlenek vytrhnout.

„To jsme to teda projeli,“ utrousil. „Já nenašel ani t'uk. Tys něco v té pracovně objevil?“

„Nic moc. Ten počítač byl pryč, jak jsem ti ukazoval.“

Jeho hlas zněl rozmrzele.

„A co stůl?“ zeptal se Bosch.

„Ten byl skoro prázdný. V jedné zásuvce ležela daňová přiznání a podobné věci. V další měl kopii svěřenské smlouvy. Dům, investiční pozemek v Laguně, pojistky a veškeré věci tohoto typu vložili do svěřenského fondu. Ve stole byly i jejich pasy.“

„Rozumím. Kolik ten chlap loni vydělal?“

„Čtvrt milionu čistá ruka. A taky mu patří padesát procent firmy.“

„Manželka něco vydělává?“

„Ta je bez příjmu. Nepracuje.“

Bosch se odmlčel a přemýšlel. Když sjeli ze svahu, rozhodl se, že nepojede po dálnici. Místo toho to vzal přes Cahuenga Pass na Franklin Avenue a odbočil na východ. Ferras se díval z okna na straně spolujezdce a hned si zajížděky všiml.

„Co se děje? Myslel jsem, že jedeme do centra.“

„Nejdřív se zastavíme v Los Feliz.“

„A co je v Los Feliz?“

„Na Vermont Avenue stojí lokál s názvem Donut Hole.“

„Vždyť jsme před hodinou jedli.“

Bosch se podíval na hodinky. Bylo téměř osm a on doufal, že ještě není příliš pozdě.

„Já tam nejedu na koblihy.“

Ferras zaklel a zavrtěl hlavou.

„Ty si chceš jet promluvit s Nejvyšším?“ zeptal se. „To si snad děláš srandu.“

„Ledaže bychom ho už nezastihli. Jestli s tím máš problém, můžeš zůstat v autě.“

„Přeskakuješ asi pět stupňů velení. Poručík Gandle nám za to rozkope hadry.“

„*Mně* rozkope hadry. Ty zůstaneš v autě. Bude to, jako bys tam nikdy nebyl.“

„Až na to, že když něco provede jeden parták, druhý to slízne stejným dílem. To přece víš. Takhle to chodí. Proto se nám říká *partáci*, Harry.“

„Hele, já to vyřídím. Na předepsané postupy teď není čas. Náčelník by měl vědět, co a jak, a já mu to řeknu. Nejspíš nám nakonec poděkuje, že jsme mu dali echo.“

„No jo, ale poručík Gandle nám nepoděkuje.“

„V tom případě to sfouknu i s ním.“

Zbytek cesty jeli oba partáci mlčky.

Losangeleské policejní oddělení bylo jednou z nejzpozdilejších institucí na světě. Přežilo více než století, aniž kdy hledalo nápady, odpovědi či vůdce v okolním světě. Když městská rada před pár lety

rozhodla, že kvůli neutuchajícím skandálům a pobouření veřejnosti musí nastoupit nové vedení, které nepochází z řad policie, bylo to v dlouhých dějinách LAPD teprve podruhé, co funkci policejního náčelníka nevykonával člověk dosazený zdola. Na nově zvoleného náčelníka se v důsledku toho pohlíželo s nesmírnou zvědavostí a také s pesimismem. Jeho počínání a zvyklosti se dokumentovaly a veškeré údaje se pouštěly do neformální policejní sítě, která propojovala deset tisíc losangeleských policistů jako vlasečnice v zaťaté pěsti. Informace se předávaly při přebírání služeb, v šatnách, textovými zprávami odesílanými z počítačů v hlídkových vozech, e-maily, telefonáty, ale i při setkáních v policajtských barech nebo při opékání masa na zahradě. Pochůzkáři v jižním Los Angeles například věděli, kterou hollywoodskou premiéru náčelník předchozího večera navštívil, policisté z mravnostního ve Valley věděli, kde si nechává žehlit uniformy, a specialisté na boj proti organizovanému zločinu ve Venice věděli, ve kterém supermarketu jeho manželka ráda nakupuje.

Detektivu Harrymu Boschovi a jeho parťákovi Ignaci Ferrasovi bylo díky této informační síti známo, ve kterém bistru se náčelník každé ráno cestou do Parker Center zastavuje na kávu.

Přesně v osm hodin zajel Bosch na parkoviště před Donut Hole, ale náčelníkův neoznačený služební vůz nikde neviděl. Zdejší lokál dělal čest svému názvu: byla to díra zastrčená v údolí pod svahy Los Feliz. Bosch vypnul motor a pohlédl na parťáka.

„Zůstáváš tu?“

Ferras se díval přímo před sebe. Pokýval hlavou, aniž na Bosche pohlédl.

„Jak je libo,“ řekl Bosch.

„Poslyš, Harry, nechci tě urazit, ale tohle nefunguje. Ty nepotřebuješ parťáka. Ty potřebuješ podržtašku, která nebude zpochybňovat nic z toho, co děláš. Myslím, že zajdu za poručíkem a požádám ho, ať mě dá dohromady s někým jiným.“

Bosch se na něj podíval a srovnal si myšlenky.

„Ignacio, tohle je náš první společný případ. Nemáš pocit, že bys tomu měl dopřát trochu času? Od Gandlea nic jiného neuslyšíš. Řekne ti, že přece nechceš začínat na OLV s pověstí chlápka, který utíká parťákovi.“

„Já nikomu neutíkám. Ale tohle prostě nefunguje.“

„Děláš chybu, Ignacio.“

„Ne, myslím, že to tak bude nejlepší. Pro nás oba.“

Bosch se na něj dlouze zadíval a pak se otočil ke dveřím.

„Už jsem řekl: jak je libo.“

Vystoupil z auta a zamířil do bistra. Ferrasova reakce i rozhodnutí ho zklamaly, ale zároveň věděl, že by na něj měl brát trochu ohled. Mladý detektiv čekal s manželkou dítě a musel myslet na vlastní bezpečnost. Bosch naopak nikdy na vlastní bezpečnost nemyslel a v minulosti kvůli tomu přišel o víc než jen o jednoho parťáka. Předsevzal si, že až se tenhle případ trochu zklidní, pokusí se Ferrase přemluvit, aby si to rozmyslel.

V bistru se Bosch postavil za dva čekající hosty, a když přišel na řadu, objednal si u Asiata za pultem černou kávu.

„Bez koblíhy?“

„Ano, jen kávu.“

„Cappuccino?“

„Ne, černou kávu.“

Asiat byl ze skrovné objednávky viditelně zklamaný. Otočil se ke kávovaru u zadní stěny a nalil do šálku kávu. Když se obrátil zpátky, měl již Bosch vytažený odznak.

„Náčelník už tu byl?“

Muž zaváhal. O vnitropolicijní zpravodajské síti nic netušil, takže si nebyl jist, jak má odpovědět. Věděl, že kdyby řekl něco nepatřičného, mohl by přijít o důležitého zákazníka.

„To je v pořádku,“ ubezpečil ho Bosch. „Mám se tu s ním setkat. Jenže jsem přijel pozdě.“

Pokusil se nasadit ztrápený úsměv. Nevyšel mu však, a tak toho nechal.

„On tady ještě ne,“ řekl muž za pultem.

Bosch pocítil úlevu, že se s náčelníkem nemínul. Zaplatil kávu, drobné hodil do sklenice na spropitné a zamířil k prázdnému stolu v rohu. V tuto ranní dobu si většina lidí brala jídlo s sebou – doplňovali si cestou do práce palivo. Harry deset minut sledoval, jak k pultu postupně přistupuje pestrý vzorek losangeleské společnosti. Navzdory rozdílům spojovala všechny tyto lidi závislost na kofeinu a cukru.

Konečně si všiml, že na parkoviště přijel černý Lincoln Town Car. Náčelník seděl na sedadle spolujezdce. Vystoupil z vozu a řidič s ním. Oba se rozhlédli po okolí a zamířili do bistra. Bosch věděl, že řidič je rovněž policista, který zároveň funguje jako náčelníkův bodyguard.

Když vstoupili do lokálu, nestáli u pultu žádní lidé.

„Vítám, náčelníku,“ řekl muž za pultem.

„Dobré ráno, pane Mingu,“ odpověděl náčelník. „Dám si to, co obvykle.“

Bosch vstal a zamířil k nim. Bodyguard, který stál za náčelníkem, se otočil a zastoupil Boschovi cestu. Harry se zastavil.

„Mohu vás pozvat na kávu, náčelníku?“ zeptal se Bosch.

Náčelník se otočil a věnoval Boschovi udivený pohled, když ho poznal a uvědomil si, že to není řadový občan, jenž se chce vetřít do jeho přízně. Bosch viděl, jak po náčelníkově tváři přeběhly chmury – stále musel řešit důsledky případu Echo Park –, ale ty se vzápětí rozplynuly v netečnost.

„Detektive Boschi,“ řekl. „Nepřijel jste mi sem sdělit špatné zprávy, že ne?“

„Spíš vás varovat, pane.“

Náčelník se otočil k pultu, aby převzal od Minga šálek kávy a malý balíček.

„Posaďte se,“ řekl Boschovi. „Mám přibližně pět minut a kávu si zaplatím sám.“

Zatímco platil kávu a koblihy, zamířil Bosch zpět ke svému stolu, posadil se a čekal, až si náčelník odnese objednávku k dalšímu pultu a dá si tam do kávy šlehačku a sladidlo. Harry byl přesvědčen, že náčelník je pro losangeleskou policii přínosem. Udělal sice pár politických přehmatů a několik pochybných rozhodnutí při jmenování velitelů, ale jinak to byl především on, kdo pozvedl morálku řadových policistů.

A že to nebylo nic snadného. Zdědil totiž oddělení fungující na základě federálního výnosu dojednaného ve světle vyšetřování korupce na rampartské stanici LAPD ze strany FBI a bezpočtu dalších skandálů. Veškeré aspekty provozu a výkonu hodnotili federální dohlížitelé a posuzovali, zda jsou v souladu s platnými předpisy. V důsledku toho oddělení nejen podléhalo federálům, ale zároveň se utápělo ve federálním papírování. V již tak poddimenzované organizaci bylo proto

někdy těžké poznat, zda v ní vůbec někdo dělá policejní práci. Pod novým náčelníkem se však řadoví policisté nějakým způsobem vzchopili a začali podávat výkony. Dokonce klesaly i statistiky zločinnosti, což si Bosch vykládal tak, že možná klesá i skutečná zločinnost – na její statistiky vždy pohlížel s podezřením.

Kromě toho všeho však měl Bosch náčelníka rád i z jednoho dalšího, pro něj stěžejního důvodu. Před dvěma lety vrátil Boschovi práci. Bosch tehdy odešel do výslužby a dal se na dráhu soukromého vyšetřovatele. Záhy si ovšem uvědomil, že to byla chyba, a nový náčelník ho přijal zpět do policejních řad. Získal si tím Boschovu loajalitu – a byl to také důvod, proč ho Bosch požádal o schůzku v bistru.

Náčelník usedl vedle něj.

„Máte štěstí, detektive. Většinou už jsem v tuhle dobu hodinu pryč. Včera večer jsem však na třech různých místech absolvoval jednání s občanskými hlídkami.“

Místo aby otevřel pytlík a vytáhl z něj koblihu, roztrhl ho uprostřed, aby ho mohl rozprostřít na stole a sníst obě jako z talíře. Jednu měl posypanou cukrem a druhou s čokoládovou polevou.

„Tohle je nejnebezpečnější vrah ve městě,“ prohlásil, zvedl čokoládovou koblihu a kousl do ní.

Bosch přikývl.

„Nejspíš máte pravdu.“

Nejistě se usmál a pokusil se prolomit ledy. Když se jeho dlouholetá parťáčka Kiz Riderová nedávno zotavila ze zranění, která utrpěla v souvislosti s případem Echo Park, nechala se přeložit z oddělení loupeží a vražd zpět k náčelníkovi, pro něhož předtím nějakou dobu pracovala.

„Jak se má moje stará parťáčka, náčelníku?“

„Kiz? Kiz se má dobře. Odvádí pro mě dobrou práci a myslím, že je na správném místě.“

Bosch znovu přikývl. Dělal to často.

„A vy jste na správném místě, detektive?“

Bosch na náčelníka pohlédl a napadlo ho, že se mu možná nelíbí, že jeho podřízený nedodržel služební postup. Než však stačil zformulovat odpověď, položil mu náčelník další otázku.

„Přijel jste kvůli tomu případu na vyhlídce u Mulholland Drive?“

Bosch znovu kývl. Předpokládal, že poručík Gandle již svého šéfa o tomto případě více či méně podrobně informoval.

„Každé ráno hodinu cvičím, abych mohl jíst tyhle věci,“ vysvětlil náčelník. „Noční hlášení mi posílají domů faxem a já si je čtu na rotopedu. Víím, že jste ten případ dostal vy a že se o něj zajímají federální orgány. Dnes ráno mi také volal kapitán Hadley. Říkal, že ta vražda nese známky terorismu.“

Bosche překvapilo, že se už do věci vložil i kapitán Trdlo a jeho OVB.

„A co kapitán Hadley dělá?“ zeptal se. „Mně tedy nevolal.“

„Jako obvykle. Ověřuje naše zpravodajské zdroje a snaží se otevřít komunikační linky s federály.“

Bosch přikývl.

„Takže co máte na srdci, detektive? Proč jste sem přijel?“

Bosch ho zevrubně informoval o vývoji případu, přičemž zdůraznil federální zájem i to, co se mu jevílo jako snaha vyštípat z vyšetřování losangeleskou policii. Uznal, že odcizené cesium je prioritou a skutečným důvodem zapojení FBI. Jedním dechem nicméně prohlásil, že se na té vyhlídce stala vražda, což dává právo na vyšetřování také LAPD. Probral dosud nashromážděné důkazy a nastínil různé hypotézy, které se mu zrodily v hlavě.

Když domluvil, měl už náčelník obě koblihy v sobě. Před odpovědí si ještě otřel ústa do ubrousku a podíval se na hodinky. Původně navrhovaných pět minut už dávno uplynulo.

„Co mi zamlčujete?“ zeptal se.

Bosch pokrčil rameny.

„Nic zvláštního. Měl jsem jen malou rozmíšku s jedním agentem v domě oběti, ale myslím, že z toho nic nebude.“

„A proč tu není váš partner? Proč čeká v autě?“

Bosch to pochopil. Náčelník si Ferrase všiml, když se po svém příjezdu rozhlížel po parkovišti.

„Trochu jsme se neshodli na dalším postupu. Je to hodný kluk, ale strašně snadno by uhýbal federálům.“

„A to my v LAPD samozřejmě neděláme.“

„Co jsem tady, tak ne, náčelníku.“

„Pokládal váš partner za vhodné ignorovat hierarchii velení i předepsaný postup a obrátit se v té záležitosti přímo na mě?“

Bosch sklopil oči ke stolu. Náčelníkův hlas nabral přísný tón.

„Po pravdě řečeno z toho radost neměl, náčelníku,“ připustil Harry. „Nebyl to jeho nápad, ale můj. Zkrátka jsem si myslel, že už není dost času na...“

„Je jedno, co jste si myslel. Prostě jste to udělal. Takže na vašem místě bych si tuto schůzku nechal pro sebe – já se zachovám stejně. Už nikdy tímto způsobem nepostupujte, detektive. Je vám to jasné?“

„Ano, je.“

Náčelník pohlédl na prosklenou vitrínu, kde byly na táccích vystaveny koblihy.

„A mimochodem: jak jste věděl, že budu zrovna tady?“ zeptal se.

Bosch pokrčil rameny.

„Nevzpomínám si. Zkrátka jsem to věděl.“

Vtom si uvědomil, že náčelník by mohl z vyzrazení této informace podezírat jeho bývalou partačku.

„Ale Kiz mi to neřekla, jestli myslíte tohle, náčelníku,“ dodal rychle. „Prostě se to nějak rozneslo. Na oddělení se prozradí leccos.“

Policejní náčelník přikývl.

„To je zlé,“ poznamenal. „Tenhle podnik se mi líbil. Útulný, dobré koblihy a k tomu starostlivý pan Ming. Škoda.“

Bosch si uvědomil, že náčelník teď bude muset změnit ranní návyky. Nelíbila se mu představa, že někdo ví, kde a kdy ho lze zastihnout.

„Omlouvám se, pane,“ řekl Bosch. „Ale kdybych vám mohl něco doporučit, tak na Farmer’s Market je lokál s názvem Bob’s Coffee and Doughnuts. Je to pro vás trochu z ruky, ale ta káva a koblihy za to stojí.“

Náčelník zamyšleně pokýval hlavou.

„Budu to vést v patrnosti. Ale co jste ode mě vlastně chtěl, detektive Boschi?“

Bosch usoudil, že náčelník chce evidentně přejít k věci.

„Chci ten případ vyšetřit tak, jak leží a běží, a k tomu potřebuji přístup k Alicii Kentové a společníkovi jejího muže, člověku jménem Kelber. Federálové je oba zadržují a já mám dojem, že můj přístup k nim se zhruba před pěti hodinami uzavřel.“

Bosch se na chvíli odmlčel a poté přešel k hlavnímu bodu celé této neplánované schůzky.

„Proto jsem tady, náčelníku. Potřebuju přístup. A myslím, že vy mi ho dokážete zajistit.“

Náčelník přitakal.

„Kromě své funkce na oddělení zasedám také ve spojeném antiteroristickém krizovém týmu. Můžu zavolat na pár míst, udělat rámus a pravděpodobně vám to okno opět otevřít. Jak jsem před chvílí říkal, jednotka kapitána Hadleyho už na té věci pracuje a možná se nám podaří otevřít komunikační kanály. V minulosti nás v těchto věcech obcházeli. Mohu vztyčit varovný prst a zavolat jejich řediteli.“

Boschovi připadalo, že se za něj náčelník hodlá zasadit.

„Víte, co je to reflux, detektive?“

„Reflux?“

„Je to zpětný tok žaludečních šťáv do hrdla. Také se tomu říká pálení záhy. Opravdu to pálí, detektive.“

„Aha.“

„Tím vám chci říct, že jestli tyto kroky podniknu a to okno vám otevřu, nepřeji si v té věci žádný reflux. Rozumíte mi?“

„Rozumím.“

Náčelník si znovu otřel ústa a položil ubrousek na roztržený pytlík. Poté vše zmačkal do kuličky a dával si přitom pozor, aby si nevysypal cukr na černý oblek.

„Zavolám jim, ale bude to těžké. Vy nechápete politické souvislosti, vidíte, Boschi?“

Harry na něj pohlédl.

„Prosím, pane?“

„Myslím širší rámec, detektive. Díváte se na to jako na vyšetřování vraždy. Jenže ono je to mnohem více. Musíte pochopit, že federální vládě se nesmírně hodí do krámu, aby se ta záležitost na vyhlídce vykreslovala jako součást teroristického spiknutí. Taková nefalšovaná vnitrostátní hrozba může velmi napomoci k odpoutání veřejné pozornosti a zmírnění tlaku v jiných oblastech. Válka šla do sraček a volby skončily katastrofálně. K tomu máte na krku Blízký východ, rostoucí ceny benzínu a rekordně nízkou podporu prezidenta. Výčet pokračuje

dál a dál, ale najednou tu máte příležitost ke spáse. Šanci odčinit minulé chyby. Šanci přesunout pozornost a veřejné mínění jinam.“

Bosch přikývl.

„Takže tvrdíte, že by se mohli pokusit ten případ natahovat, nebo dokonce zveličovat hrozbu?“

„Já nic netvrdím, detektive. Snažím se vám jen rozšířit obzor. U takového případu musíte vnímat i politickou krajinu. Nemůžete v něm dupat jako slon v porcelánu – což byla v minulosti vaše specialita.“

Bosch znovu přitakal.

„A kromě toho musíte mít na paměti také místní politiku,“ pokračoval náčelník. „V městské radě například sedí člověk, který jen čeká na mou chybu.“

Hovořil o Irvinu Irvingovi, dlouholetém veliteli, jehož náčelník vystřadil. Irving poté kandidoval na křeslo v městské radě a uspěl. Dnes byl nejtvrdějším kritikem policie i samotného náčelníka.

„Irving?“ řekl Bosch. „Ten má v radě jen jeden hlas.“

„Zná spoustu tajemství. Díky nim si mohl začít budovat politickou základnu. Po volbách mi poslal textovou zprávu. Měla jen dvě slova. ‚Čekej mě‘. Neproměňte tuto záležitost v něco, čeho bude moci využít, detektive.“

Náčelník vstal a připravil se k odchodu.

„Myslete na to a buďte opatrný,“ dodal. „A jak říkám: žádný reflux. Žádný průšvih.“

„Ano, pane.“

Náčelník se otočil a kývl na řidiče. Ten zamířil ke dveřím a otevřel je svému chráněnci.

Bosch nepromluvil, ani když vyjeli z parkoviště. To už dospěl k závěru, že Hollywood Freeway bude v tuto dobu zahlcena ranní špičkou a lepší bude jet po městských komunikacích. Nejrychlejší trasa do centra podle něj vedla po Sunset Boulevard.

Ferras vydržel pouhé dva bloky, než se zeptal, jak to v bistru probíhalo.

„Neboj, Ignacio. Oba máme pořád práci.“

„Takže co se stalo?“

„Říkal, žes měl pravdu. Neměli jsme nikoho obcházet. Ale pak slíbil, že zavolá na pár míst a zkusí si to s federály vyjasnit.“

„V tom případě uvidíme.“

„Jo, uvidíme.“

Chvíli jeli mlčky a pak se Bosch vrátil k partákovu plánu požádat o nové pracovní zařazení.

„Pořád ještě chceš mluvit s poručíkem?“

Ferras si dal s odpovědí načas. Otázka mu nevoněla.

„Já nevím, Harry. Pořád si myslím, že by to bylo nejlepší. Nejlepší pro nás oba. Se ženskýma možná vycházíš líp.“

Bosch se téměř rozesmál. Ferras jeho poslední partačku Kiz Rideovou neznal. Nikdy to nedotáhla tak daleko, aby s Harrym vycházela. A stejně jako Ferras remcala pokaždé, když na ni Bosch zkoušel alfa samce. Chystal se to Ferrasovi sdělit, jenže v tu chvíli mu začal zvonit mobilní telefon a on ho vytáhl z kapsy. Byl to poručík Gandle.

„Harry, kde jsi?“

Jeho hlas zněl silněji a naléhavěji než obvykle. Něco ho rozrušilo a Bosch přemýšlel, zda se už nedoslechl o schůzce v Donut Hole. Že by ho náčelník zradil?

„Jsem na Sunset. Jedeme do centra.“

„Už jste minuli Silver Lake?“

„Ještě ne.“

„Fajn. Tak jedte do Silver Lake. K tomu rekreačnímu centru dole u vodní nádrže.“

„Co se děje, poručíku?“

„Našlo se auto Alicie Kentové. Hadley a jeho lidi už jsou tam a zřizují tam velitelské stanoviště. Ale vyžádali si přítomnost vyšetřovatelů na místě činu.“

„Hadley? Proč je tam ten? A proč tam zřizuje véesko?“

„Jeho jednotka dostala tip a prověřila ho dříve, než se nás rozhodla informovat. To auto parkuje před domem, který patří osobě v zájmu. Chtějí vás mít na místě činu.“

„Osobě v zájmu? Co to znamená?“

„Na té adrese je hlášena osoba, o kterou se OVB zajímá. Člověk podezřelý ze sympatií k teroristům. Všechny detaily neznám. Prostě tam vyrazte, Harry.“

„Dobře. Už tam jedem.“

„Zavolej mi pak a dej mi vědět, co se děje. Jestli mě tam budete potřebovat, stačí říct.“

Gandle samozřejmě ve skutečnosti nechtěl odjíždět z kanceláře na místo činu. Musel by pak dohánět každodenní manažerské povinnosti a papírování. Bosch zaklapl telefon a pokusil se jet rychleji, avšak provoz byl příliš hustý, než aby to pomohlo. Informoval Ferrase i o tom málu, co se z telefonátu dozvěděl.

„A co FBI?“ zeptal se Ferras.

„Co je s ní?“

„Tam to vědí?“

„Na to jsem se neptal.“

„A co ta schůzka v deset?“

„Myslím, že s tou si budeme lámat hlavu v deset.“

Za necelou čtvrt hodinu se konečně dostali na Silver Lake Boulevard a Bosch odbočil na sever. Tato část města nesla název podle vodní nádrže Silver Lake, jejíž hladina se třpytila uprostřed středostavovské čtvrti poseté bungalovy a poválečnými dvojdomky s výhledem na toto vodní dílo.

Když se přiblížili k rekreačnímu centru, spatřil Bosch dva nablýskané sportovně-užitkové vozy černé barvy, které neodmyslitelně patřily k OVB. Napadlo ho, že když se člověk vydává za lovce teroristů, nemá jeho jednotka žádný problém s financemi. Kromě SUV tu stála

také dvě hlídková auta a jeden popelářský vůz. Bosch zaparkoval za prvním hlídkovým vozem a vystoupili s Ferrasem z auta.

Za sklápěcími zadními dveřmi jednoho SUV postávala skupina deseti mužů v černých kombinézách – rovněž charakteristických pro OVB. Bosch k nim zamířil a Ferras ho s odstupem několika kroků následoval. Muži si jejich přítomnosti okamžitě všimli – hlouček se roztoupil a odhalil kapitána Dona Hadleyho sedícího v otevřených zadních dveřích. Bosch se s ním nikdy osobně nesetkal, ale často ho viděl v televizi. Byl to statný červenolící muž s plavými vlasy. Bylo mu asi čtyřicet let a vypadal, jako by polovinu z nich strávil v posilovně. Načervenalá kůže mu propůjčovala vzezření člověka, který se přespříliš namáhá nebo zadržuje dech.

„Bosch?“ zeptal se. „Ferras?“

„Já jsem Bosch. A toto je Ferras.“

„Chlapi, jsme rádi, že vás tu máme. Myslím, že vám ten případ každou chvilku předáme převázaney mašlí. Cekáme akorát, až jeden z mých kluků přiveze zatykač, a jdeme na věc.“

Vstal a dal signál jednomu ze svých mužů. Sířil kolem sebe nezměnitelně sebevědomou atmosféru.

„Perezi, zjisti, co je s tím zatykačem, ano? To čekání už mě unavuje. Potom zavolej na péesko a zjisti, co se děje tam.“

Obrátil se zpět k Boschovi s Ferrasem.

„Pojďte se mnou, chlapi.“

Odlepil se od skupiny a Bosch s Ferrasem ho následovali. Nakonec je Hadley odvedl k zadní části popelářského vozu, aby si mohli promluvit mimo doslech ostatních mužů. Položil si jednu nohu na nárazník, opřel si loket o koleno a zaujal velitelskou pózu. Bosch si všiml, že kapitán nosí zbraň v pouzdře připnutém na silném pravém stehně. Úplně jako pistolník z Divokého západu – až na to, že měl v pouzdře poloautomat. Žvýkal žvýkačku a nesnažil se to skrývat.

Bosch slyšel o Hadleyem mnoho historek. Nyní měl pocit, že se brzy stane součástí jedné z nich.

„Chtěl jsem, abyste byli u toho,“ začal Hadley.

„A oč přesně jde, kapitáne?“ zeptal se Bosch.

Hadley sepjál ruce a teprve poté promluvil.

„Toho vašeho chryslera tři sta jsme lokalizovali přibližně dva a půl bloku odtud, v jedné ulici na břehu přehrady. Číslo značky odpovídá hlášení a navíc jsem ten auták viděl na vlastní oči. Je to ten, kterej hledáme.“

Bosch přikývl. Tahle část je v pořádku, pomyslel si. A teď chci slyšet zbytek.

„Vůz parkuje před domem, který patří muži jménem Ramin Samir,“ pokračoval Hadley. „Tohohle chlápka sledujem už hezkejš pár let. Dá se říct, že je to osoba v našem zájmu.“

Boschovi to jméno něco říkalo, ale nedokázal je okamžitě zařadit.

„Proč vás zajímá, kapitáne?“ dotázal se.

„Pan Samir je známým stoupencem náboženských organizací, který chtěj ubližovat Američanům a poškozovat naše zájmy. A co je ještě horší, on učí mladý lidi nenávidět vlastní zemi.“

Poslední informace osvěžila Boschovi paměť, takže si začal dávat věci dohromady.

Nedokázal si vybavit, ze které blízkovýchodní země Ramin Samir pochází, ale vzpomněl si, že je to bývalý hostující profesor mezinárodní politiky na Jihokaliifornské univerzitě, který si získal všeobecnou pozornost hlášením antiamerických postojů v přednáškových sálech i sdělovacích prostředcích.

Mediální vody čeril už před teroristickými útoky z 11. září. Po útocích se z čerení stala vlna. Ramin Samir otevřeně tvrdil, že útoky byly oprávněné vzhledem k americké politice vměšování a agrese po celé zeměkouli. Pozornost, kterou si tím získal, dokázal zužitkovat a stát se mediálním expertem, na něhož se novináři obracejí, kdykoliv si potřebují obstarat nějaký antiamerický citát či trefný výrok. Házel špínu na politiku Spojených států vůči Izraeli, měl námitky proti vojenskému zásahu v Afghánistánu a válku v Iráku označil za obyčejné tažení za ropou.

Role agenta-provokatéra ho pár let docela slušně živila, neboť s ní pravidelně vystupoval v diskusních pořadech kabelových televizí, v nichž jeden křičí přes druhého. Pro levičáky i pravičáky představoval ideální kontrastní látku a navíc byl vždy ochoten vstát ve čtyři ráno, aby se stihl objevit v nedělních dopoledních pořadech na východním pobřeží.

Svých řečnických schopností a postavení celebrity zároveň využil k založení a financování řady univerzitních i neuniverzitních organizací, které konzervativní zájmové skupiny a novinové články záhy obvinily přinejmenším z nepřímého napojení na teroristické a antiamerické organizace. Někteří lidé dokonce naznačovali, že jím financované skupiny mají vazby přímo na velmistra teroru Usámu bin Ládina. Ačkoliv však Samira mnohokrát vyšetřovala policie, nikdy ho z žádného trestného činu neobvinila. Zato ho na základě drobného opomenutí propustili z univerzity – v komentáři pro *Los Angeles Times*, který naznačoval, že válka v Iráku je ve skutečnosti genocidou muslimů plánovanou Američany, totiž neuvedl, že článek vyjadřuje jeho osobní názory, a nikoliv názory univerzity.

I Samirových patnáct minut slávy však nakonec vypršelo. Sdělovací prostředky v něm postupně odhalily narcisistního provokatéra, který pronáší pobuřující výroky spíše proto, aby upoutal pozornost na sebe, než aby uvážlivě komentoval aktuální témata. Jednu ze svých organizací ostatně pojmenoval Věc mladých muslimů v Americe neboli YMCA – šlo mu pouze o to, aby na něj organizace mladých křesťanů známá po celém světě pod stejnou zkratkou podala žalobu, a on se tak opět dostal do centra pozornosti.

Samirova hvězda nicméně pohasínala a on sám pomalu mizel z veřejné sféry. Bosch si nedokázal vzpomenout, kdy ho naposledy viděl v televizi nebo v novinách. Skutečnost, že tento člověk navzdory své rétorice nikdy nebyl z ničeho obviněn, a to ani v době, kdy atmosféru ve Spojených státech dusil panický strach z neznáma a touha po pomstě, však Boschovi prozrazovala, že je Samir čistý. Kdyby za touto kouřovou clonou plápolal třeba jen sebemenší oheň, byl by Ramin Samir už dávno ve vězeňské cele nebo za plotem v zátoce Guantánamo. On však stále bydlel v Silver Lake, a Bosch byl proto vůči tvrzením kapitána Hadleyho skeptický.

„Na toho člověka si vzpomínám,“ řekl. „Byl to jen mluvka, kapitáne. Nikdy neexistovala žádná konkrétní vazba mezi ním a...“

Hadley zvedl prst jako učitel, který žádá klid.

„Žádná konkrétní vazba se neprokázala,“ opravil Bosche. „To ovšem nic neznamená. Ten člověk vybírá peníze pro Palestinský džihád a další muslimský zájmy.“

„Palestinský džihád?“ zeptal se Bosch. „Co to je? A pro jaké muslimské zájmy? Chcete říct, že muslimské zájmy nemohou být legitimní?“

„Heleďte, já akorát tvrdím, že je to zlej chlap a že přímo před jeho barákem stojí auták, kterej byl použitýj při vraždě a loupeži zesia.“

„Cesia,“ řekl Ferras. „Ta ukradená látka se jmenuje cesium.“

Hadley zjevně nebyl zvyklý, že ho někdo opravuje, protože přimhouřil oči a před další větou se na Ferrase dlouze zadíval.

„To je fuk. Ono bude celkem jedno, jak tomu říkáš, hochu, jestli to šoupne do té nádrže přes ulici nebo jestli to v tom baráku strčí do bomby, zatímco my tu sedíme a čekáme na zatykač.“

„FBI se nezmiňovala, že jsou ohrožena i vodní díla,“ namítl Bosch. Hadley zavrtěl hlavou.

„Na tom nesejde. Podstatný je, že je to hrozba. A to FBI určitě říkala. No, oni ať si o tom *mluví*. My s tím budem něco *dělat*.“

Bosch odstoupil a pokusil se vnést do diskuse trochu čerstvého vzduchu. Všechno to šlo příliš rychle.

„Takže vniknete dovnitř?“ zeptal se.

Hadley mlel sanicí a rychlými silnými skusy zpracovával žvýkačku. Silného zápachu odpadků linoucího se ze zadní části popelářského vozu si podle všeho nevšiml.

„To si teda pište, že vniknem dovnitř,“ prohlásil. „Jen co sem dorazí ten zatykač.“

„Vy máte soudce, který podepíše zatykač na základě faktu, že před domem parkuje ukradený vůz?“ podivil se Bosch.

Hadley kývl na jednoho ze svých mužů.

„Přines ty pytlíky, Perezi,“ houkl, obrátil se k Boschovi a dodal: „Ne, to není všechno, co máme. Dneska je odvoz odpadků, detektive. Poslal jsem do té ulice popelářský auto a dva moji chlapi vyprázdnili dvě popelnice, který stály před Samirovým domem. To je naprosto legální, jak víte. A koukejte, co jsme tam našli.“

Perez přiklusal s igelitovými důkazními sáčky a podal je Hadleyemu.

„Mluvil jsem s péeskem, kapitáne,“ řekl. „Pořád je tam klid.“

„Děkuji ti, Perezi.“

Hadley převzal sáčky a obrátil se zpět k Boschovi s Ferrasem. Perez se vrátil k SUV.

„Naše pozorovatelský stanoviště představuje chlap na stromě,“ pravil kapitán s úsměvem. „Dá nám vědět, jestli se tam něco šustne dřív, než budem připraveni.“

Podal sáčky Boschovi. Dva z nich obsahovaly černé vlněné kukly, zatímco ve třetím byl útržek papíru s ručně nakreslenou mapkou. Bosch si ji bedlivě prohlédl. Byla to řada protínajících se čar, z nichž dvě byly označeny jako Arrowhead a Mulholland. Jakmile je Bosch zaregistroval, nedělalo mu problémy poznat, že mapka docela věrně zachycuje oblast, v níž žil a zemřel Stanley Kent.

Předal sáčky zpátky a zavrtěl hlavou.

„Myslím, že byste s tím měl počkat, kapitáne.“

Hadleyho jeho návrh zjevně šokoval.

„Počkat? My s ničím čekat nebudem. Myslíte, že jestli ten chlap a jeho kumpáni kontaminují tím jedem vodní nádrž, smíří se lidi v tomhle městě s tím, že jsme čekali, až budem mít řádně vyplněný všechny papíry, trojmo a hůlkovým? My na nic čekat nebudem.“

Své odhodlání zdůraznil Hadley tím, že si vytáhl z pusy žvýkačku a hodil ji do útroby popelářského vozu. Sundal nohu z nárazníku a vyrazil zpět ke svým lidem, ale pak se náhle otočil a vrátil se přímo k Boschovi.

„Z mého pohledu v tom domě operuje vůdce teroristický buňky, takže tam provedem šťáru a tu buňku zničíme. Jakej s tím máte problém, detektive Boschi?“

„Takový, že je to všechno až moc snadné. Jestli nechcete postupovat obezřetně, tak vězte, že ti vrazi obezřetně postupovali. Tohle byl pečlivě naplánovaný zločin, kapitáne. Nenechali by to auto jen tak před domem a neházeli by ty věci jen tak do košů. Přemýšlejte o tom.“

Bosch zůstal stát a díval se, jak Hadley o jeho poznámkách přemýšlí. Nakonec však kapitán zavrtěl hlavou.

„Možná tu ten auťák nenechali,“ prohlásil. „Možná ho ještě mají v plánu použít pro další zásilku. Existuje spousta proměnných, Boschi. Věcí, který nevíme. Takže tam každopádně vniknem. Všecko jsme to předložili soudci a ten říkal, že naše podezření je podle něj odůvodněný. A to mně stačí. Zatykač už je na cestě a my ho využijem.“

Bosch to odmítl vzdát.

„Kdo vám na to dal tip, kapitáne? Jak jste to auto našli?“

Hadleyho čelist začala znovu šrotovat, ale pak si kapitán vzpomněl, že žvýkačku už zahodil.

„Jeden z mejch zdrojů,“ utrousil. „Už skoro čtyři roky budujem v tomhle městě zpravodajskou síť. A dneska se to vyplácí.“

„Chcete říct, že svůj zdroj znáte, anebo to byl anonymní tip?“

Hadley odmítavě zamával rukama.

„Na tom nesejde,“ řekl. „To info bylo dobrý. A tamhleto auto je to správný. O tom není pochyb.“

Ukázal k nádrži. Bosch podle jeho kličkování poznal, že šlo o anonymní tip – o základní příznak léčky.

„Kapitáne, naléhavě vás vyzývám, abyste se držel zpátky,“ řekl. „Na téhle operaci něco nehraje. Je příliš jednoduchá, zatímco jejich plán jednoduchý nebyl. Jde o odvedení pozornosti a my musíme zjistit...“

„My se nebudem držet zpátky, detektive. V sázce by mohly bejt lidský životy.“

Bosch zavrtěl hlavou. Bylo jasné, že Hadleyho nepřesvědčí. Ten člověk věřil, že stojí na pokraji vítězství, které vyváží všechny jeho předešlé chyby.

„Kde je FBI?“ zeptal se. „Neměli by tu...“

„FBI nepotřebujem,“ odtušil Hadley a znovu se zadíval Boschovi zpřímá do tváře. „Máme výcvik, vybavení i schopnosti. A co víc, máme kuráž. Tentokrát se o svoje vlastní věci postaráme sami.“

Ukázal na zem, jako by místo, na kterém stál, bylo posledním bitevním polem ve válce mezi FBI a LAPD.

„A co náčelník?“ zkusil to ještě Bosch. „Ten to ví? Zrovna jsem...“

Zarazil se, protože si vzpomněl na náčelníkovu nabádání, aby jejich schůzka v Donut Hole zůstala jen mezi nimi.

„Zrovna jste co?“ zeptal se Hadley.

„Prostě chci vědět, jestli o tom ví a schvaluje to.“

„Náčelník mě vybavil plnou pravomocí vést svoji jednotku. Vy taky voláte náčelníkovi pokaždý, když někam jdete někoho zatknout?“

Otočil se a pánovitě odkráčel zpět ke svým mužům. Bosch s Ferrasem sledovali jeho odchod.

„Ajajaj,“ poznamenal Ferras.

„Jo,“ přitakal Bosch.

Odstoupil od zadní části páchnoucího popelářského vozu, vytáhl telefon a nalistoval v seznamu jméno Rachel Wallingové. Právě když stiskl tlačítko vytáčení, objevil se před ním Hadley znovu. Bosch jeho příchod neslyšel.

„Detektive! Komu voláte?“

Bosch nezaváhal.

„Svému poručíkovi. Řekl mi, ať ho informuji, až sem dorazíme.“

„Žádný mobilní ani rádiový přenosy. Mohli by je monitorovat.“

„Co že by mohli?“

„Dejte mně ten telefon.“

„Kapitáne?“

„Dejte mně ten telefon, jinak vám ho nechám sebrat. Nenecháme si kompromitovat operaci.“

Bosch zaklapl přístroj, aniž ukončil spojení. Pokud měl štěstí, Wallingová přijala hovor a nyní je poslouchala. Mohla by si všechno poskládat dohromady a pochopit Boschovo varování. Federálové by dokonce mohli být schopni triangulovat mobilní přenos a dorazit do Silver Lake dříve, než tahle akce naprosto zkrachuje.

Podal telefon Hadleymu, který se obrátil na Ferrase.

„Ještě ten vás, detektive.“

„Pane, moje žena je v devátém měsíci těhotenství a já potřebuji...“

„Váš telefon, detektive. Buďto jste s náma, anebo proti nám.“

Hadley natáhl ruku. Ferras zdráhavě vytáhl mobilní telefon zpoza opasku a předal mu ho.

Kapitán odpochoval k jednomu SUV, otevřel dveře na straně spolujezdce a uložil oba telefony do přihrádky. Rázně ji zabouchl a ohlédl se na Bosche s Ferrasem, jako by je vyzýval, aby si jen zkusili vzít přístroje zpět.

Poté jeho pozornost upoutal třetí černý SUV, který právě vjížděl na parkoviště. Řidič ukázal kapitánovi vztyčený palec. Hadley zapíchl prst do vzduchu a začal jím kroužit.

„Poslouchejte mě, všichni!“ křikl. „Máme ten zatykač a plán znáte. Perezi, zavolej na leteckou podporu a sežeň nám vzdušný oko. Ostatní válečníci nasednout na oře! Jdem na věc.“

Bosch s rostoucí hrůzou sledoval, jak členové OVB nabíjejí zbraně a nasazují si helmy s obličejovými štíty. Dva muži označení jako „tým pro zneškodnění radiace“ se pak začali soukat do skafandrů.

„Tohle je šílené,“ zašeptal Ferras.

„Charlie nesurfuje,“ odvětil Bosch.

„Cože?“

„Nic. Tos ještě nebyl na světě.“

14

Vrtulník UH-1 Iroquois přezdívaný „Slick“ se naklonil nad dvanácti-hektarovou gumovníkovou plantáží a muži pocítili obvyklý tlak na páteř, když stroj zahájil závěrečný sestup do přistávací zóny. Hari Kari Bosch, Bunk Simmons, Ted Furness a Gabe Finley se vykutáleli do bláta, kde už na ně čekal kapitán Gillette a držel si přitom přilbu na hlavě, aby ji ve víru vrtule neztratil. Vrtulník s námahou vytáhl lyžiny z bahna – dnešek byl první suchý den po šestidenním dešti – a odletěl podél linie zavlažovacího kanálu zpět na velitelství třetího sboru.

„Pojďte se mnou, chlapi,“ řekl Gillette.

Bosch se Simmonsem už byli v této zemi dost dlouho na to, aby měli přezdívky, avšak Furness a Finley byli bažanti a učili se za pochodu. Bosch poznal, že jsou podělaní strachy. Toto byl jejich první výsadek a nic, co člověka naučili ve cvičných tunelech v San Diegu, ho nemohlo připravit na zrakové, zvukové a čichové vjemy reality.

Kapitán je odvedl ke karetnímu stolku rozloženému ve velitelském stanu a nastínil jim plán. Systém tunelů pod Ben Cat byl rozsáhlý a v rámci prvního pokusu o získání kontroly nad vesnicí bylo potřeba ho dobýt. Počet obětí vietnamských zákopníků a nečekaných útoků uvnitř tábora se však neustále zvyšoval. Kapitán mužům vysvětlil, že velení třetího sboru mu to denně dává pořádně sežrat. Ani slůvkem se přitom nezmínil, že by ho trápili mrtví a zranění, o které přichází. Ti byli nahraditelní, zatímco přízeň plukovníka třetího sboru nikoliv.

Plán spočíval v prostém fyzickém záboru tunelů. Kapitán rozložil mapu narýsovanou s pomocí vesničanů, kteří v tunelech byli, ukázal na čtyři různé pavoucí díry a řekl, že čtyři tunelové krysy slezou současně dolů a zaženou bojovníky Vietkongu k páté díře, nad níž už budou čekat bojovníci z Tropického blesku, aby je zmasakrovali. Cestou budou Bosch a jeho kolegové klást nálože a celá operace skončí rozmetáním celého tunelového systému.

Plán byl docela jednoduchý až do chvíle, kdy se pohroužili do temnoty a zjistili, že labyrint tunelů neodpovídá mapě, kterou studovali na karetním stolku ve stanu. Dolů šli čtyři, ale živý nahoru vylezl jen jeden. Jednotka Tropický blesk tehdy nezneškodnila žádného nepřítele. Toho dne Bosch pochopil, že válka je prohraná – přinejmenším pro něj. Toho dne pochopil, že lidé s hodnotí často svádějí bitvy spíše s vnitřními nepřáteli.

Bosch s Ferrasem jeli na zadním sedadle SUV kapitána Hadleyho. Perez řídil a Hadley se vezl vedle něj; na hlavě měl sluchátka, aby mohl velet operaci. Vysílačka ve voze byla puštěná nahlas a naladěná na utajenou operační frekvenci, která se nedala najít v žádném veřejném adresáři.

Byli třetí v koloně černých SUV. Půl bloku před cílovým domem Perez přibrzdil a nechal ostatní dva vozy pokračovat podle plánu.

Bosch se naklonil mezi přední sedadla, aby lépe viděl přes čelní sklo. Na každém bočním nárazníku obou zbývajících SUV se vezla čtveřice dalších mužů. Vozy nabraly rychlost a pak ostře odbočily k Samirovu domu. Jeden projel po příjezdové cestě vedoucí k malému bungalovu ve venkovském stylu na zahradu, zatímco druhý se přehoupł přes obrubník a vzal to přes trávník před domem. Když auto

najelo na obrubník, ztratil jeden z agentů OVB rovnováhu a začal se kutálet po trávě.

Ostatní seskočili z nárazníků a přesunuli se k hlavnímu vchodu. Bosch předpokládal, že totéž se děje u zadních dveří. Nesouhlasil s plánem, ale obdivoval jeho preciznost. Po chvíli se ozval hlasitý praskavý zvuk, když agenti pomocí výbušniny otevřeli dveře. Téměř vzápětí ho následoval stejný zvuk zezadu.

„Dobrá, jedem tam,“ poručil Hadley Perezovi.

Během jízdy se z vysílačky začaly linout zprávy z domu.

„Jsme uvnitř!“

„Jsme vzadu!“

„Přední místnost zajištěna! Jsme...“

Hlas přerušila střelba z automatických zbraní.

„Výstřely!“

„Máme tu...“

„Výstřely!“

Bosch zaslechl další střelbu, která se však už neozvala ve vysílačce. Byli teď dost blízko na to, aby ji slyšel naživo. Perez zaparkoval SUV tak, že blokovalo ulici před domem. Všechny čtyři dveře se současně otevřely, muži vyskákali z vozu a nechali za sebou otevřená dveře a vrískající vysílačku.

„Všechno zajištěno! Všechno zajištěno!“

„Jeden podezřelý zneškodněn. Potřebujeme ošetření pro zneškodněného podezřelého. Potřebujeme ošetření!“

Za necelých dvacet vteřin bylo po všem.

Bosch přeběhl přes trávník za Hadleym a Perezem. Ferras se držel nalevo od něj. Do domu vstoupili hlavním vchodem a zbraně přitom drželi před sebou. V domě okamžitě narazili na jednoho z Hadleyho mužů – nad pravou kapsou košile měl jmenovku Peck.

„Zajištěno! Zajištěno!“

Bosch svěsil zbraň podél těla, ale nezasunul ji do pouzdra. Místo toho se rozhlédl kolem sebe. Nacházeli se v málo zařízeném obývacím pokoji. Harry ucítil spálený střelný prach a ve vzduchu zaregistroval valící se modrý kouř.

„Tak co tu máme?“ naléhal Hadley.

„Jednoho zneškodněného, jednoho zadržného,“ odpověděl Peck. „Tady.“

Následovali ho přes krátkou chodbu do pokoje s tkanými rohožemi na podlaze. Na zádech tu ležel muž, v němž Bosch rozpoznal Ramina Samira. Ze dvou ran v hrudníku mu prosakovala skrz krémový župan krev, stékala na podlahu a vpíjela se do jedné rohože. Čelem k zemi vedle něj ležela mladá žena v podobném županu a kňourala. Ruce měla spoutané za zády.

Na podlaze u otevřené zásuvky malého fotelu, na němž planuly svíce, uviděl Bosch revolver. Nacházel se asi půl metru od místa, kde ležel Samir.

„Sápal se po zbrani, tak jsme ho zneškodnili,“ vysvětlil Peck.

Bosch pohlédl na Samira. Byl v bezvědomí a jeho hrudník se nepravdělně vzdouval.

„Dodělává,“ prohlásil Hadley. „Co jsme našli?“

„Zatím žádné látky,“ odpověděl Peck. „Ale už přivážíme vybavení.“

„Dobrá, zkontrolujte to auto,“ nařídil kapitán. „A odveďte ji odsud.“

Zatímco dva agenti OVB zvedli plačící ženu a vynesli ji z místnosti jako beranidlo, vyšel Hadley z domu a zamířil zpět k obrubníku, kde čekal Chrysler 300. Bosch s Ferrasem ho následovali.

Nakoukli do auta, ale ničeho se nedotkli. Bosch si všiml, že vůz je odemčený. Sklonil se a okny na straně spolujezdce pohlédl dovnitř.

„Klíčky jsou v zapalování,“ prohlásil.

Vytáhl z kapsy kabátu gumové rukavice, roztáhl je a nasadil si je na ruce.

„Nejdřív ho zkontrolujem, Boschi,“ řekl Hadley.

Dal pokyn jednomu svému člověku, který nesl radiační monitor. Agent přešel čidlem nad autem a zachytil jen pár hlubokých prasknutí v oblasti kufru.

„Mohli bysme tu něco mít,“ poznamenal Hadley.

„To pochybuju,“ řekl Bosch. „Tady to cesium není.“

Otevřel dveře na straně řidiče a naklonil se dovnitř.

„Boschi, počkejte...“

Bosch stiskl tlačítko kufru dříve, než stačil Hadley dokončit větu. Uslyšel pneumatické zasyčení a kufr se otevřel. Bosch se vysoukal z auta a zamířil dozadu. Kufr byl prázdný, ale v podlážce Bosch uviděl

stejně čtyři vtačeniny, jakých si v noci všiml v kufru Kentova por-sche.

„Je pryč,“ řekl Hadley, když nahlédl dovnitř. „Museli už dokončit předávku.“

„Jo, dávno předtím, než sem to auto přivezli.“

Bosch se podíval Hadleymu zpřímá do očí.

„Tohle bylo odvedení pozornosti, kapitáne. Říkal jsem vám to.“

Hadley se přisunul blíže k Boschovi, aby s ním mohl mluvit a nesly-šeli ho přitom jeho lidé. Peck ho však vyrušil.

„Kapitáne?“

„Co je?“ vyštěkl Hadley.

„U podezřelého nastal kód sedm.“

„Tak odvolejte zdravotníky a zavolejte patologa.“

„Ano, pane. Dům je zajištěn. Žádné látky jsme nenašli a monitory neregistrují žádnou významnou radiaci.“

Hadley letmo pohlédl na Bosche a poté opět upřel zrak na Pecka.

„Řekněte jim, ať to tam zkontrolujou znova,“ nařídil. „Ten hajzl se sápal po zbrani. Musel tam něco ukrejvat. Když bude třeba, obraťte to tam vzhůru nohama. A zvláště ten pokoj – vypadá jako shromaždiště teroristů.“

„Je to modlitebna,“ namítl Bosch. „A ten člověk se možná sápal po zbrani proto, že mu vaši lidé k smrti nahnali strach, když vpadli do dveří.“

Peck se ani nehnul. Poslouchal Bosche.

„Odchod!“ rozkázal mu Hadley. „Rozcupujte to tam! Ta látka byla v olověný piksle. Že jste nic nezaregistrovali, ještě neznamená, že tam nic není!“

Peck odkvačil zpátky do domu a Hadley přesunul upřený pohled na Bosche.

„To auto musí prohlédnout soudní technici,“ prohlásil Harry. „A já nemám telefon, abych jim zavolal.“

„Dojděte si pro něj a zavolejte jim.“

Bosch se vrátil k SUV. Cestou sledoval ženu, kterou našli v domě – agenti ji právě pěchovali na zadní sedadlo vozu stojícího na trávníku. Plakala a Bosch předpokládal, že její slzy hned tak neustanou. Nejdříve za Samira a poté za ni samotnou.

Když se naklonil do dveří Hadleyho SUV, uvědomil si, že motor stále běží. Vypnul ho, otevřel přihrádku na rukavice a vytáhl z ní oba telefony. Otevřel svůj přístroj a podíval se, zda je hovor Rachel Wallingové stále spojený. Nebyl a on netušil, zda mu to Rachel vůbec vzala.

Když se otočil od dveří zpátky, stál za ním Hadley. Nacházeli se stranou od ostatních a nikdo je tu neslyšel.

„Boschi, jestli se pokusíte dělat tyhle jednotce problémy, udělám je já vám. Rozumíte?“

Bosch se na něj chvíli zkoumavě díval a teprve poté odpověděl.

„Jistě, kapitáne. Jsem rád, že myslíte na jednotku.“

„Mám konexe, který sahaj až úplně nahoru a nad tohle oddělení. Můžu vám ublížit.“

„Díky za radu.“

Bosch vyrazil pryč a pak se zastavil. Chtěl něco říct, ale váhal.

„Co je?“ řekl Hadley. „Vyklopte to.“

„Zrovna jsem myslel na jednoho kapitána, pro kterého jsem kdysi pracoval. Bylo to už dávno a na jiném místě. Ten chlap neustále dělal špatná rozhodnutí a jeho kiksy stály životy dalších a dalších lidí. Dobrých lidí. Skončil tak, že po něm vlastní muži hodili granát, když seděl na latríně. Říkalo se, že pak nedokázali oddělit jeho kusy od hoven.“

Bosch vyrazil pryč, ale Hadley ho zastavil.

„Co to má znamenat? To je výhrůžka?“

„Ne, to je historka.“

„A vy počítáte toho chlapa v domě mezi dobrý lidi? Tak já vám něco řeknu: když ta letadla narazila do věží, tak tenhle chlap stál a hejkal radostí.“

Bosch se během odpovědi nezastavil.

„Já nevím, jaký to byl člověk, kapitáne. Já jen vím, že s tímhle neměl nic společného a že to na něj narařičili stejně jako na vás. Jestli zjistíte, kdo vám dal tip na to auto, dejte mi vědět. Mohlo by nám to pomoci.“

Došel až k Ferrasovi, vrátil mu telefon a uložil mu, ať zůstane na místě činu a dohlédne na soudní analýzu chryslera.

„Kam jedeš ty, Harry?“

„Do centra.“

„A co ta schůzka s FBI?“

Bosch se ani nepodíval na hodinky.

„Tu jsme prošvihli. Zavolej mi, jestli vědecká vyšetřovačka na něco přijde.“

Nechal partáka u domu a vyrazil ulicí k rekreačnímu centru, kde parkovalo jejich auto.

„Boschi, kam jdete?“ volal za ním Hadley. „Tady jste ještě neskončil!“

Bosch mávl rukou, aniž se ohlédl, a nevzrušeně kráčel dál. Když byl v polovině cesty k rekreačnímu centru, projela kolem něj první televizní dodávka mířící k Samirovu domu.

15

Bosch doufal, že do federální budovy v centru dorazí dříve než zpráva o razii v domě Ramina Samira. Pokoušel se volat Rachel Wallingové, ale agentka mu to nevzala. Věděl, že by mohla být na oddělení taktického zpravodajství, jenže netušil, kde se tento útvar nachází. Navíc znal jen adresu federální budovy a klonil se k závěru, že vzhledem k rostoucímu rozsahu a důležitosti vyšetřování bude pátrání vedeno přímo z hlavní budovy, nikoliv z nějakého tajného přidruženého útvaru.

Do budovy vstoupil vchodem pro policejní složky a sdělil strážci, který mu kontroloval doklady, že míří na FBI. Vyjel výtahem do tři-

náctého patra, kde ho ihned po otevření dveří přivítal Brenner. Zpráva, že je v budově Bosch, se k němu nahoru dostala rychleji než výtah.

„Myslel jsem, že jste ten vzkaz dostal,“ prohlásil.

„Jaký vzkaz?“

„Že ta situační porada byla zrušena.“

„Myslím, že jsem měl ten vzkaz dostat už ve chvíli, kdy jste se objevili. Žádná situační porada se nikdy neměla konat, že ne?“

Brenner jeho otázku ignoroval.

„Co chcete, Boschi?“

„Chci mluvit s agentkou Wallingovou.“

„Já jsem její partner. Cokoliv chcete říct jí, můžete říct i mně.“

„Řeknu to jen jí. Chci mluvit s ní.“

Brenner si ho chvíli zkoumavě prohlížel.

„Pojďte se mnou,“ řekl nakonec.

Na odpověď nečekal. Pomocí připínací identifikační karty otevřel jedny dveře a Bosch ho do nich následoval. Prošli dlouhou chodbou a Brenner mu během chůze házel přes rameno otázky.

„Kde je váš parták?“

„Zpátky na místě činu,“ odpověděl Bosch.

Nebyla to lež. Bosch pouze opomněl dodat, na kterém místě činu se Ferras nachází.

„Říkal jsem si totiž, že pro něj bude bezpečnější, když zůstane tam. Nechci, abyste se mi snažili dostat na kobylku tím, že se obujete do něj.“

Brenner se náhle zastavil, ostře se otočil a zahleděl se Boschovi zblízka do obličeje.

„Víte, co děláte, Boschi? Máříte vyšetřování, které by mohlo mít dalekosáhlé důsledky. Kde je ten svědek?“

Bosch pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že odpověď je nasnadě.

„Kde je Alicia Kentová?“

Brenner zavrtěl hlavou, ale neodpověděl.

„Počkejte tady,“ řekl nakonec. „Dojdu pro agentku Wallingovou.“

Otevřel dveře s číslicí 1411 a odstoupil, aby mohl Bosch vejít dovnitř. Harry za dveřmi spatřil malou vyšetřovnu bez oken, nepodobnou té, v níž strávil ráno s Jessem Mitfordem. Náhle ucítil, jak ho

kdosí zezadu strká do místnosti, a otočil se právě včas, aby si stačil všimnout, jak za ním Brenner z chodby zavírá dveře.

„Hej!“

Popadl kouli, ale bylo pozdě. Dveře byly zamčeny zvenčí. Dvakrát na ně zabašil, i když věděl, že mu je Brenner neotevře. Otočil se tedy zpátky a prohlédl si malý prostor, v němž byl uvězněn. Podobně jako vyšetřovny losangeleské policie obsahovala také tato místnost pouze tři kusy nábytku: malý čtvercový stůl a dvě židle. V domnění, že se někde skrývá kamera, zvedl Bosch ruku, vystrčil do vzduchu prostředníček a začal kroužit rukou, aby své sdělení zdůraznil.

Odtáhl si jednu židli, posadil se na ni obráceně a připravil se na čekání. Vytáhl mobilní telefon a otevřel ho. Věděl, že jestli ho sledují, nebudou chtít, aby volal ven a popisoval někomu svou situaci – pro FBI by to mohlo být potupné. Když se však podíval na displej, zjistil, že v místnosti není signál. Byla odstíněná. Rádiové signály nemohly pronikat dovnitř ani ven. Nechtě to na federálech, pomyslel si Bosch. Ti myslí na všechno.

Uplynulo dlouhých dvacet minut, po nichž se konečně otevřely dveře a do místnosti vstoupila Rachel Wallingová. Zavřela dveře, odtáhla si židli naproti Boschovi a tiše se posadila.

„Promiň, Harry, byla jsem na taktickém.“

„Co to sakra je, Rachel? To už vaši lidi zadržují i policajty proti jejich vůli?“

Rachel se zatvářila překvapeně.

„O čem to mluvíš?“

„O čem to mluvíš?“ zopakoval Bosch posměšně. „Zamkl mě tu tvůj parták.“

„Když jsem sem přišla, tak zamčeno nebylo. Zkus to teď.“

Bosch odbyl žvásty mávnutím ruky.

„Kašli na to. Na tyhle hrátky nemám čas. Co se děje s vyšetřováním?“

Wallingová našpulila rty, jako by zvažovala odpověď.

„Děje se to, že ty a tvoje oddělení se chováte jako sloni v porcelánu a rozdupáváte všechny důkazy v dohledu. Vůbec neumíte oddělit zrno od plev.“

Bosch přikývl.

„Takže už víte o Raminu Samirovi.“

„Kdo by o něm nevěděl? Už to dávají i ve zprávách. Co se tam stalo?“

„Prvotřídní průser. Někdo to na nás narafičil. Na OVB.“

„Vypadá to tak.“

Bosch se naklonil přes stůl.

„Ale taky z toho něco vyplývá, Rachel. Lidi, kteří dovedli O VB k Samirovi, věděli, kdo to je a že bude snadným terčem. Nechali stát auto Kentových přímo před jeho domem, protože věděli, že tam okamžitě vyrazíme.“

„Ale taky to mohlo fungovat jako odplata Samirovi.“

„Jak to myslíš?“

„Celá léta vystupoval na CNN a rozdmýčával vášně. Leckdo by mohl říct, že jejich věci ubližoval, protože dával nepříteli Američanů konkrétní tvář a zvyšoval jejich hněv a odhodlání.“

Bosch to nechápal.

„Myslel jsem, že agitace patří k jejich nástrojům. Myslel jsem, že toho chlapa zbožňovali.“

„Možná. Těžko říct.“

Bosch si nebyl jist, co se mu Rachel snaží sdělit. Když se však naklonila přes stůl, viděl náhle, jak velký má vztek.

„A teď si promluvme o tobě a o tom, jak z vlastní iniciativy przníš věci už od chvíle, kdy to auto ještě vůbec nebylo nalezeno.“

„O čem to mluvíš? Snažím se vyřešit vraždu. To je můj...“

„Ano, snažíš se vyřešit vraždu i za cenu toho, že možná ohrožíš celé město kvůli svému malichernému, sobeckému a sebestřednému lpění na...“

„Nech toho, Rachel, ty myslíš, že nemám tušení, co by tady mohlo být v sázce?“

Agentka zavrtěla hlavou.

„Pokud nám zadržuješ klíčového svědka, tak ne. Copak nevidíš, co děláš? Nemáš ponětí, kam tohle vyšetřování spěje, protože se radší zaobíráš ukrýváním svědků a mlácením nic netušících agentů.“

Bosch se zaklonil. Očividně byl překvapen.

„Takhle to Maxwell říkal? Že nic netušil a já ho zmlátil?“

„To je jedno, co říkal. Snažíme se tu získat kontrolu nad potenciálně zničující situací a já opravdu nechápu, proč děláš kroky, které děláš.“

Bosch přikývl.

„To je logické,“ řekl. „Když někoho vyštípeš z jeho vlastního vyšetřování, dá rozum, že pak nemůžeš vědět, co má v úmyslu.“

Wallingová zvedla ruce, jako by se snažila zastavit rozjetý vlak.

„Dobrá, hodme tohle všechno za hlavu. Mluv se mnou, Harry. Co máš za problém?“

Bosch se na ni podíval a pak upřel oči ke stropu. Prohlédl si horní kouty místnosti a sklopil oči zpátky k agentce.

„Chceš, abych s tebou mluvil? Tak se pojď projít ven, tam si můžeme popovídat.“

Rachel nezaváhala.

„Dobrá, tak jo,“ řekla. „Pojďme se projít a promluvit si. A pak mi vydáš Mitforda.“

Vstala a zamířila ke dveřím. Bosch si všiml, jak přitom vrhla letmý pohled na mřížku klimatizace vysoko na zadní zdi – utvrdilo ho to v přesvědčení, že si je federálové natáčejí na kameru.

Když Rachel otevřela neuzamčené dveře, čekal už na chodbě Brenner v doprovodu dalšího agenta.

„Jdeme se trochu projít,“ oznámila jim Wallingová. „Sami.“

„Hezky si to užijte,“ opáčil Brenner. „My se tu zatím pokusíme vypatrat to cesium a případně zachránit pár životů.“

Wallingová ani Bosch nereagovali a Rachel odvedla Bosche přes chodbu ven. Když se blížili ke dveřím do vestibulu s výtahy, uslyšel Bosch za sebou hlas.

„Hej, kámo!“

Otočil se právě ve chvíli, kdy do něj narazilo rameno agenta Maxwella. Rána do hrudníku ho srazila na zeď a Maxwell ho na ni vzápětí přitiskl.

„Tentokrát je nás tu na tebe trochu víc, že jo, Boschi?“

„Přestaň!“ vykřikla Wallingová. „Nech toho, Cliffe!“

Bosch obtočil ruku kolem Maxwellovy hlavy a pokusil se ho chytit do kravaty. V tu chvíli k nim však přiskočila Wallingová, odtáhla Maxwella a odstrčila ho zpátky na chodbu.

„Zmiz, Cliffe! Jdi pryč!“

Maxwell začal couvat chodbou. Ukázal přes Rachelinino rameno na Bosche.

„Odprejskni z mý budovy, hovado! Zmiz a už se nevracej!“

Wallingová ho dostrkala do první otevřené kanceláře a zavřela za ním dveře. To už stálo na chodbě několik dalších agentů, které sem přilákal nezvyklý rozruch.

„Nic se neděje,“ oznámila jim Wallingová. „Vraťte se všichni k práci.“

Zamířila zpět k Boschovi a odtlačila ho přes dveře k výtahům.

„Není ti nic?“

„Bolí to, jen když se nadechnu.“

„Parchant jeden! Ten chlap se vymyká z kontroly.“

Sjeli výtahem do garáží, vystoupali po rampě ven a zamířili na Los Angeles Street. Po chvíli odbočila Rachel doprava a Bosch ji následoval. Mířili pryč od ruchu ulice. Rachel se podívala na hodinky a ukázala na kancelářskou budovu moderního vzhledu a konstrukce.

„Tamhle mají slušnou kávu,“ řekla. „Ale nechci to protahovat.“

Byla to nová budova Správy sociálního zabezpečení.

„Další federální barák,“ povzdechl si Bosch. „Agent Maxwell si možná myslí, že mu patří i ten.“

„Mohl bys toho, prosím tě, nechat?“

Bosch pokrčil rameny.

„Překvapuje mě, že Maxwell vůbec přiznal, že jsme se do toho domu vrátili.“

„Proč by to nepřiznal?“

„Protože jsem si říkal, že jste ho před ten barák postavili v rámci trestu za nějaký zmršený případ. A proč přiznávat, že z něj někdo udělal ěnoumu, a zůstat v trestu dál?“

Wallingová zavrtěla hlavou.

„Ty to vůbec nechápeš,“ řekla. „Tak za prvé je sice pravda, že má Maxwell v poslední době trochu přitaženou uzdu, ale nikdo na taktickém zpravodajství není v trestu. Tahle práce je příliš důležitá, než abychom měli v týmu průšviháře. A za druhé mu bylo jedno, co si kdo bude myslet. Považoval za důležité, aby všichni věděli, že ty děláš průšvihy.“

Bosch to zkusil z jiné strany.

„Na něco se tě zeptám. Vědí tam u vás o nás dvou? Myslím o naší společné minulosti.“

„Po Echo Parku se o tom těžko mohli nedozvědět. Ale na tohle se vůbec nedívej, Harry. To dnes není důležité. Co je to s tebou? Uniklo nám tolik cesia, že by to stačilo na uzavření letiště, a tebe jako by to vůbec nezajímalo. Díváš se na to jako na vraždu. Ano, jeden člověk zemřel, ale to teď není to hlavní. Je to loupež, Harry. Chápeš? Oni se chtěli dostat k cesiu a teď ho mají. A docela by nám pomohlo, kdybychom si mohli promluvit s jediným známým svědkem. Takže kde je?“

„V bezpečí. Kde je Alicia Kentová? A kde je společník jejího muže?“

„Ti jsou taky v bezpečí. Kentova společníka právě vyslýcháme a manželku držíme na taktickém, odkud ji pustíme až ve chvíli, kdy budeme mít jistotu, že jsme z ní dostali všechno, co se dalo.“

„Ta vám moc nepomůže. Nemohla si...“

„To se právě pleteš. Už teď nám velice pomohla.“

Bosch nedokázal skrýt překvapený výraz.

„Jak to? Říkala, že jim ani neviděla do obličejů.“

„To neviděla. Ale zaslechla jedno jméno. Když se spolu ti muži bavili, zaslechla jméno.“

„Jaké jméno? Tohle předtím neříkala.“

Wallingová přikývla.

„A právě proto bys nám měl toho svědka vydat. V našem týmu pracují lidé, kteří mají jedinou kvalifikaci: získávání informací od svědků. Dokážeme zjistit věci, kterých se vy nikdy nedoberete. Když jsme je dostali z ní, můžeme je dostat i z něj.“

Bosch cítil, jak červená.

„Jaké jméno z ní to vaše vyšetřovatelské eso vytáhlo?“

Rachel zavrtěla hlavou.

„Tohle není výměnný obchod, Harry. Tohle je případ s možnými důsledky pro národní bezpečnost. A ty stojíš mimo něj. Což se mimochodem nezmění bez ohledu na to, komu váš policejní náčelník z tvého popudu zavolá.“

Bosch pochopil, že schůzka v Donut Hole byla k ničemu. Dokonce i náčelník byl v tomto případě outsiderem, který jen nahlíží pod poklič-

ku. Jméno, které jim Alicia Kentová prozradila, muselo federální alarmy rozblikat jako Times Square.

„Nemám v ruce nic než svého svědka,“ řekl. „Ale za to jméno ho s tebou hned teď vyměním.“

„Proč chceš to jméno znát? K tomu člověku se nikdy nedostaneš.“

„Prostě to chci vědět.“

Rachel zkřížila ruce na prsou a chvíli o všem přemýšlela. Nakonec na Bosche pohlédla.

„Nejdřív ty,“ vybídla ho.

Bosch zaváhal a zkoumavě si prohlížel její oči. Ještě před šesti měsíci by jí byl k smrti důvěřoval. Dnes se poměry změnily. Už si tak jistý nebyl.

„Uklidil jsem ho k sobě,“ řekl. „Myslím, že si vzpomínáš, kde to je.“

Wallingová vytáhla z kapsy saka telefon, odklopila ho a začala někam volat.

„Počkej vteřinku, agentko Wallingová,“ řekl Bosch. „Jaké jméno vám Alicia Kentová sdělila?“

„Je mi líto, Harry.“

„Na něčem jsme se dohodli.“

„Národní bezpečnost, sorry.“

Začala vyťukávat do mobilu číslo. Bosch pokýval hlavou. Tipl to správně.

„Lhal jsem,“ prohlásil. „On není u mě.“

Agentka prudce zaklapla přístroj.

„Co je to s tebou?“ zeptala se vztekle. Její hlas nabral pronikavý tón. „To cesium je víc než čtrnáct hodin fuč. Uvědomuješ si, že už může být v bombě? Vždyť už by mohlo...“

Bosch se postavil přímo před ni.

„Dej mi to jméno a já ti dám toho svědka.“

„No *dobře!*“

Odstrčila ho od sebe. Bosch věděl, že je na sebe naštvaná, jelikož se nechala přistihnout při lži. Za necelých dvanáct hodin to bylo podruhé.

„Prý zaslechla jméno Moby. V tu chvíli tomu nepřikládala žádný význam, poněvadž si neuvědomila, že to, co zaslechla, je ve skutečnosti jméno.“

„Dobrá, a kdo je Moby?“

„Existuje jeden syrský terorista jménem Momar Azím Náassar. Panuje přesvědčení, že je momentálně ve Spojených státech. Jeho přátelé a spolupracovníci mu přezdívali Moby. Nevíme proč, ale shodou okolností opravdu připomíná toho hudebníka Mobyho.“

„Koho?“

„To neřeš. Je to jiná generace.“

„A víte jistě, že to jméno slyšela?“

„Ano. Sdělila nám ho. A já jsem ho teď sdělila tobě. Takže kde je ten svědek?“

„Počkej chvíli. Už jsi mi zalhala jednou.“

Bosch vytáhl mobilní telefon, aby zavolaal svému parťákovi, ale pak si vzpomněl, že Ferras je stále na místě činu v Silver Lake a nedokáže mu obstarat, co potřebuje. Nalistoval tedy v přístroji seznam kontaktů, vyhledal číslo Kiz Riderové a stiskl tlačítko vytáčení.

Riderová mu to vzala hned. Boschovo číslo měla odjakživa uloženo v paměti.

„Ahoj, Harry. Dneska máš napilno.“

„To ti řekl náčelník?“

„Mám pár zdrojů. Co se děje?“

Bosch během telefonátu upřeně hleděl na Wallingovou – sledoval, jak jí oči tmavnou vztekem.

„Potřebuju pomoc od staré parťáčky. Pořád s sebou nosíš do práce notebook?“

„Samozřejmě. Jakou pomoc?“

„Dokážeš se z toho notebooku připojit k archivům *New York Times*?“

„Dokážu.“

„Dobrá. Mám tu jedno jméno. Potřeboval bych, abys zjistila, jestli se objevilo v nějakých článcích.“

„Vydrž. Musím se připojit na internet.“

Uplynulo několik vteřin. Boschův telefon začal pípat, protože na lince čekal další hovor. Bosch však telefonát s Riderovou neukončil a Kiz se mu po chvíli ozvala znovu.

„Co je to za jméno?“

Bosch zakryl sluchátko rukou a zeptal se Wallingové na celé jméno syrského teroristy. To poté zopakoval Riderové a čekal.

„Jo, je tu několik odkazů,“ řekla Kiz. „Nejstarší je osm let starý.“

„Popiš mi je v kostce.“

Další čekání.

„Eh, jen hromada věcí z Blízkého východu. Je podezřelý z účasti na řadě únosů, pumových útoků a tak dále. Podle federálních zdrojů je napojen na al-Káidu.“

„Čeho se týká nejnovější článek?“

„Eh, moment. Píše se tu o pumovém útoku na autobus v Bejrútu. Šestnáct mrtvých. Článek je z třetího ledna dva tisíce čtyři. Od té doby nic.“

„Neuvádějí tam nějaké přezdívky nebo falešná jména?“

„Ehm..., ne. Nic tu nevidím.“

„Dobře, díky. Pak se ti ozvu.“

„Počkej chvílku, Harry.“

„Co je? Musím končit.“

„Hele, chci ti jen říct, abys byl opatrný. Tenhle případ je úplně jiná liga.“

„Dobře, rozumím,“ odpověděl Bosch. „Ale teď už fakt musím končit.“

Zaklapl telefon a pohlédl na Rachel.

„V New York Times není nic o tom, že je ten chlap ve Spojených státech.“

„Protože se to neví. Proto byly informace Alicie Kentové tak cenné.“

„Jak to myslíš? Copak na pobyt toho chlapa v téhle zemi usuzujete jen proto, že Kentová zaslechla slovo, které ani nemusí znamenat jeho jméno?“

Rachel zkrřížila ruce na prsou. Docházela jí trpělivost.

„Ne, Harry, my víme, že je ve Spojených státech. Máme videozáběry z loňského srpna, na kterých si prohlíží losangeleský přístav. Pouze jsme tam nedorazili včas, abychom ho zadrželi. Domníváme se, že tam byl s dalším operativcem al-Káidy, mužem jménem Muhammad Fajíd. Nějakým způsobem pronikli do země – ta hranice je vážně jako řešeto – a kdo ví, co mají v plánu.“

„A vy si myslíte, že to cesium mají oni?“

„To nevíme. Ale podle zpravodajských informací kouří Fajíd turecké cigarety bez filtru a...“

„Ten popel na toaletě.“

Wallingová přikývla.

„Přesně tak. Stále ho analyzují, ale naši lidi sázejí osm ku jedné, že to byla turecká cigareta.“

Bosch přitakal. Jeho dnešní počínání a zadržování informací mu náhle připadalo hloupé.

„Toho svědka jsme ukryli v hotelu Mark Twain na Wilcox Avenue,“ řekl. „Pokoj tři sta tři. Je přihlášen na jméno Stephen King.“

„Fikané.“

„A Rachel...“

„Co?“

„Řekl nám, že slyšel, jak se střelec před zmáčknutím kohoutku dovolává Alláha.“

Rachel na něj pohlédla očima plnými odsudku a znovu vytáhla telefon. Stiskla jediné tlačítko a během čekání na spojení znovu upřela pozornost na Bosche.

„Modli se, ať ty lidi dopadneme dřív, než...“

Vtom se jí na druhém konci linky někdo ozval a ona mu tlumočila Boschovy informace, aniž se obtěžovala s představováním nebo jakýmkoliv pozdravem.

„Je v hotelu Mark Twain na Wilcox. Pokoj tři sta tři. Zajed'te tam pro něj.“

Zaklapla telefon a zadívala se na Bosche. Ten v jejích očích spatřil něco horšího než odsudek: spatřil v nich zklamání a odmítavost.

„Musím jít,“ řekla. „Než to cesium najdeme, držela bych se dál od letišť, stanic metra a nákupních center.“

Otočila se a nechala ho tam stát. Bosch sledoval, jak odchází, když vtom mu začal opět zvonit telefon a on přijal hovor, aniž z Rachel spustil oči. Volal mu zástupce soudního patologa Joe Felton.

„Harry, snažím se tě všude sehnat.“

„Co se děje, Joe?“

„Zrovna jsme měli výjezd do Queen of Angels – pro jednoho gangstera, kterého po té včerejší střelečce v Hollywoodu šoupli na přístroje.“

Bosch si vzpomněl na případ, o němž se mu zmiňoval Jerry Edgar.

„Jo?“

Bosch věděl, že soudní patolog by mu nevolal jen tak. Musel mít nějaký důvod.

„A když už jsme tam byli, zašel jsem si do bistra na dávku kofeinu a zaslechl jsem dva záchranáře, jak se baví o nějakém výjezdu. Říkali, že chlápek, kterého přivezli, měl podle předběžné zprávy z pohotovosti ARS, takže mě napadlo, jestli to nějak nesouvisí s tím chlapem na vyhlídce. Chápeš, když měl na rukou ty radiační prsteny.“

Bosch ztišil hlas.

„Joe, co je to ARS?“

„Akutní radiační syndrom. Ti záchranáři říkali, že nevědí, co mu přesně bylo. Byl popálený a blil na všechny strany. Odvezli ho na oddělení a doktor z pohotovosti říkal, že toho ozáření schytl dost hodně, Harry. Záchranáři teď čekají, jestli nejsou ozáření taky.“

Bosch vyrazil za Rachel Wallingovou.

„Kde toho člověka našli?“

„Neptal jsem se, ale jestli ho přivezli sem, předpokládám, že to bylo někde v Hollywoodu.“

Bosch začal nabírat rychlost.

„Joe, potřebuju, abys tam zůstal a zařídil, aby ho někdo z nemocniční ostrahy hlídal. Už tam jedu.“

Zaklapl telefon a co nejrychleji začal sprintovat za Rachel.

Provoz na Hollywood Freeway se směrem do centra změnil v pomalé plížení. Podle zákonů dopravní fyziky – totiž že každá akce vyvolává stejně velkou a opačně orientovanou reakci – měl Harry Bosch v pruzích vedoucích na sever volnou dráhu. Samozřejmě mu k tomu dopomáhala také siréna a rozsvícené majáčky na autě, díky nimž i to málo vozů před ním rychle uhýbalo na strany a klidilo se mu z cesty. Zákon o aplikované síle byl dalším z těch, které Bosch dobře znal. Ždímal ze starého Fordu Crown Victoria téměř stopadesátku a na rukou spočívajících na volantu mu bělaly klouby.

„*Kam to jedeme?*“ ječela Rachel Wallingová přes kvílení sirény.

„Už jsem ti to říkal. Vezu tě pro to cesium.“

„Jak to mám chápat?“

„Tak, že záchranáři před chvílí přivezli na pohotovost v Queen of Angels člověka s akutním radiačním syndromem. Za čtyři minuty jsme tam.“

„Zatraceně! Proč jsi mi to neřekl?“

Odpověď zněla tak, že před ní chtěl mít náskok, což jí však Bosch nepřiznal. Mlčel, zatímco ona odklopila mobilní telefon a vyťukala číslo. Natáhla ruku ke střeše auta a vypnula páčkou sirénu.

„Co to děláš?!“ vykřikl Bosch. „Potřebuju ji, abych...“

„A já potřebuju být schopna mluvit!“

Bosch sundal nohu z plynu a snížil rychlost na bezpečných sto deset. O chvíli později se hovor spojil a Bosch poslouchal, jak Rachel štěká do telefonu rozkazy. Doufal, že mluví s Brennerem, a ne s Maxwellem.

„Odvolej tým z hotelu Mark Twain a přesměruj ho do Queen of Angels. Svolej kontaminační tým a pošli ho tamtéž. A taky záložní jednotky a hodnotící tým ministerstva energetiky. Máme tam případ ozáření, který nás může dovést k těm ztraceným látkám. Udělej to a ozvi se mi zpátky. Za tři minuty jsem na místě.“

Zaklapla telefon a Bosch zapnul páčkou sirénu.

„*Říkal jsem čtyři minuty!*“ zaječel.

„*Předved' se!*“ opáčila Rachel.

Bosch znovu sešlápl plyn, ačkoliv to nebylo zapotřebí. Byl si jist, že do nemocnice dorazí jako první. Po dálnici už minuli Silver Lake a blížili se k Hollywoodu. Faktem ovšem bylo, že kdykoliv mohl jet Bosch po Hollywood Freeway stopadesátkou, s radostí toho využil. Ve městě nebylo mnoho lidí, kteří mohli tvrdit, že se jim to za denního světla podařilo.

„*Co je ta oběť zač?*“ křičela Rachel.

„*Nemám tušení.*“

Nadlouho se odmlčeli. Bosch se soustředil na řízení a na vlastní myšlenky. Na případu ho zneklidňovala spousta věcí. Po chvíli to nevydržel a musel se o ně podělit.

„*Podle čeho myslíš, že si ho vybrali?*“ zeptal se.

„*Cože?*“ probrala se Wallingová z vlastních myšlenek.

„*Moby a Fajíd. Jak přišli zrovna na Stanleyho Kenta?*“

„*To nevím. Jestli v té nemocnici leží jeden z nich, můžeme se ho zeptat.*“

Bosch nechal uplynout trochu času. Už ho unavovalo křičet. Poté však vyhrkl další otázku.

„*Nevrtá ti hlavou, že všechno pocházelo z toho domu?*“

„*Jak to myslíš?*“

„*Zbraň, fotoaparát, počítač, který použili. Všechno. V komoře Rentových stály litrové lahve od koly a pachatelé Aliciu spoutali stejnými zacvakávacími pouty, jakými Alicia přidržovala na zahradě růže. Netrápí tě to? Když k nim pachatelé pronikli, měli jen nůž a kukly. Copak tě to ani trochu netrápí?*“

„*Musíš mít na paměti, že tihle lidi jsou vynalézaví. Učí se to ve výcvikových táborech. Fajíd byl vycvičen v táboře al-Káidy v Afghánistánu. A posléze vycvičil Nássara. Vystačí si s tím, co mají právě k dispozici. Dá se říct, že Světové obchodní centrum zbourali pomocí dvou letadel a dvou odlamovacích nožů. Všechno záleží na tom, jak se na to díváš. Důležitější než jejich nástroje je jejich neúprosnost – věc, kterou ty bezpochyby dokážeš ocenit.*“

Bosch se chystal odpovědět, ale vtom dorazili k výjezdu z dálnice a on se musel soustředit na jízdu v hustém provozu. Po dvou minutách

konečně vypnul sirénu a zamířil ke vjezdu pro sanitky v nemocnici Queen of Angels.

Felton na ně čekal na přeplněné pohotovosti, odkud je odvedl na oddělení skládající se ze šesti výklenků s lůžky. Před jedním výklenkem odděleným zástěnou stál pracovník soukromé bezpečnostní služby. Bosch k němu přistoupil, ukázal mu odznak, a aniž mu dále věnoval pozornost, rozhrnul zástěnu a vnořil se do výklenku.

V prostoru obehnaném zástěnou ležel pacient – drobný tmavovlasý muž s hnědou kůží se ztrácel v pavučině hadiček a kabelů spojujících lékařské přístroje nad jeho hlavou s jeho končetinami, hrudníkem, ústy a nosem. Jeho nemocniční lůžko bylo zakryto průsvitným igelitovým stanem. Pacient zabíral sotva polovinu postele a vypadal jako oběť, na niž útočí aparáty kolem něj.

Oči měl napůl zavřené a nehybné. Většina jeho těla byla odhalená – přes genitálie měl sice cudně přehozen ručník, ale jeho nohy a trup byly pod stanem dobře vidět. Pravou stranu jeho břicha a pravou kyčel pokrývaly barevné popáleniny. Stejně postižení vykazovala i jeho pravá ruka – byla poseta nafialovělými puchýři, které lemovaly bolestivě vyhlížející rudé kruhy. Lékaři mu sice namazali popáleniny čirým gelem, ale nezdálo se, že by to pacientovi pomáhalo.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se Bosch.

„Harry, nechod' tak blízko,“ varovala ho Wallingová. „Stejně je v bezvědomí, takže si dáme čelem vzad a promluvíme si s doktorem, než něco podnikneme.“

Bosch ukázal na pacientovy popáleniny.

„Mohlo by to být od cesia?“ zeptal se. „Může to probíhat takhle rychle?“

„Při přímém kontaktu s koncentrovaným množstvím ano. Záleží na tom, jak dlouho ozáření trvalo. Zdá se, že tenhle člověk nesl tu látku v kapse.“

„Vypadá jako Moby nebo Fajíd?“

„Ne, nevypadá jako ani jeden z nich. Pojd'.“

Wallingová se vrátila za zástěnu a Bosch ji následoval. Agentka pak nařídila muži z ostrahy, aby sehnal lékaře z pohotovosti, který tohoto pacienta ošetřoval. Znovu vytáhla telefon a zmáčkla jediné tlačítko. Člověk na druhém konci linky se jí ozval okamžitě.

„Ty informace byly věrohodné,“ řekla. „Máme tu přímé ozáření. Potřebujeme tu zřídit velitelské stanoviště a protokol pro zamezení šíření.“

Chvilí poslouchala a pak odpověděla na otázku.

„Ne, ani jeden. Totožnost zatím neznám. Zavolám ti, jakmile ji zjistím.“

Zaklapla telefon a pohlédla na Bosche.

„Radiální tým dorazí za necelých deset minut,“ oznámila. „Budu pak řídit velitelské stanoviště.“

V tu chvíli k nim přistoupila žena v modrém nemocničním obleku. V ruce držela desky.

„Jsem doktorka Garnerová. Měli byste se od toho pacienta držet dál, dokud se přesněji nedozvíme, co se mu stalo.“

Wallingová s Boschem jí ukázali legitimace.

„Co nám můžete říct?“ zeptala se Wallingová.

„Momentálně toho moc není. Naplno u něj propukl prodromální syndrom – první příznaky radiace. Potíž je v tom, že nevíme, jakému ozáření byl vystaven ani jak dlouho. Nemůžeme proto stanovit počet grayů a bez nich nemáme konkrétní léčebný protokol. Vaříme z vody.“

„Jaké má příznaky?“ dotázala se Rachel.

„No, ty popáleniny vidíte sami. Ovšem ty nás tíží ze všeho nejméně. Největší poškození je vnitřní. Jeho imunitní systém vypovídá službu a většina jeho vnitřní žaludeční stěny je už rozleptána. Zasažen je i zažívací trakt. Podařilo se nám ho stabilizovat, ale velkou nadějí mu nedávám. Nápor na tělo u něj způsobil zástavu srdce. Právě před patnácti minutami jsme u něj měli lidi z koronárky.“

„Jak dlouhá doba obvykle uplyne mezi ozářením a začátkem toho produro – nebo tak nějak – syndromu?“ zeptal se Bosch.

„Prodromálního. Může k němu dojít do hodiny od prvního ozáření.“

Bosch se podíval na muže pod igelitovým baldachýnem obklopujícím postel. Vzpomněl si na výraz, který kapitán Hadley použil, když Samir umíral na podlaze modlitební místnosti. *Dodělává*. Věděl, že i muž na nemocničním lůžku teď právě dodělává.

„Co nám můžete říct o tom, kdo to je a kde ho našli?“ zeptal se lékařky.

„O místě nálezu si budete muset promluvit se záchranáři,“ odpověděla Garnerová. „Já na tyhle věci neměla čas. Slyšela jsem jen, že ho našli na ulici. Zhroutil se tam. A pokud jde o jeho totožnost...“

Zvedla desky a začala číst z horního papíru.

„Přijat byl pod jménem Digoberto Gonzalves, věk čtyřicet jedna let. Adresa tu uvedena není. Víc toho momentálně nevím.“

Wallingová odstoupila a znovu vytáhla telefon. Bosch věděl, že hodlá jméno předat kolegům a nechat je projet databázemi teroristů.

„Kde má šaty?“ zeptal se lékařky. „A kde náprsní tašku?“

„Jeho svršky i všechny jeho osobní věci byly kvůli obavám z ozáření odvezeny z pohotovosti.“

„Prohledal je někdo?“

„Ne, pane, nikdo to nehodlal riskovat.“

„Kam to všechno odvezli?“

„Tuto informaci vám budou muset poskytnout sestry.“

Ukázala na sesternu uprostřed oddělení a Bosch tam vyrazil. Sestra za stolem Boschovi sdělila, že veškeré pacientovy věci putovaly do kontejneru na zdravotnický odpad a ten byl poté převezen do nemocniční spalovny. Nebylo jasné, zda se tak stalo v souladu s nemocničním protokolem manipulace s kontaminovanými předměty, anebo v panické hrůze z neznámých faktorů kolem Gonzalvesova případu.

„Kde je ta spalovna?“

Sestra mu žádný popis trasy neposkytla, ale místo toho zavolala člověka z ostrahy a poručila mu, aby Bosche do spalovny doprovodil. Než Bosch stačil vyrazit, Wallingová ho zavolala zpátky.

„Vezmi si tohle,“ řekla, sundala si z opasku radiační monitor a podala ho Harrymu. „A nezapomeň, že za chvíli sem dorazí radiační tým. Neriskuj. Jestli to začne pípat, stáhni se zpátky. Myslím to vážně. Stáhni se zpátky.“

„Jasně.“

Bosch si strčil monitor do kapsy a vyrazil s dozorcem ke schodišti vedoucímu do sklepa. Tam prošli chodbou, která se podle všeho táhla přes celý blok až na druhý konec budovy.

Když dorazili do spalovny, nikdo v ní nebyl a také se nezdálo, že by se tu právě nějaký zdravotnický odpad spaloval. Na podlaze ležel met-

rový kontejner, jehož víko bylo přelepeno páskou s nápisem: POZOR: NEBEZPEČNÝ ODPAD.

Bosch vytáhl svazek klíčů, na kterém měl i malý kapesní nůž. Dřepl vedle kontejneru a přerezal bezpečnostní pásku. Koutkem oka zaregistroval, jak dozorce o krok ustupuje.

„Možná byste měl počkat venku,“ řekl. „Není potřeba, abychom oba...“

Než stačil dokončit větu, uslyšel za sebou zavírání dveří.

Pohlédl na kontejner, nadechl se a odstranil víko. V kontejneru ležely pohozené šaty Digoberta Gonzalvese.

Bosch vytáhl z kapsy monitor, který mu dala Wallingová, a zakomíhal jím nad otevřeným kontejnerem jako kouzelnickou hůlkou. Monitor zůstal němý. Bosch si oddechl. A pak – opatrně, jako když doma vysypává odpadkový koš – obrátil kontejner vzhůru nohama a vyklopil obsah na betonovou podlahu. Odsunul ho stranou a znovu krouživě přejel monitorem nad šaty. Žádné varování nepřišlo.

Zdravotníci rozstříhali Gonzalvesovy šaty nůžkami. Byly zde špinavé modré džínsy, pracovní košile, tričko, spodní prádlo a ponožky. Nechyběly ani pracovní boty, jejichž tkaničky byly rovněž rozstřiženy nůžkami. Na podlaze uprostřed oblečení pak volně ležela malá náprsní taška z černé kůže.

Bosch začal svršky. V kapse pracovní košile měl Gonzalves pero a měřidlo tlaku v pneumatikách. Z jedné zadní kapsy džínsů čouhaly pracovní rukavice a z levé přední kapsy vytáhl Bosch svazek klíčů a mobilní telefon. Vzpomněl si na popáleniny na Gonzalvesově pravém boku a na ruce. Když však prohlédl pravou přední kapsu džínsů, žádné cesium tam nenašel. Kapsa byla prázdná.

Mobil i klíče položil Bosch vedle náprsní tašky a začal zkoumat svůj nález. Na jednom klíči si všiml znaku firmy Toyota. Bylo mu jasné, že součástí rovnice je nyní i auto. Odklopil mobilní telefon a pokusil se nalistovat seznam kontaktů, jenže to nedokázal. Odložil tedy přístroj a otevřel náprsní tašku.

Moc toho v ní nebylo. Obsahovala mexický řidičský průkaz se jménem a fotografií Digoberta Gonzalvese. Podle adresy pocházel Digoberto z Oaxaky. V jednom okénku našel Bosch fotografie ženy a tří malých dětí – odhadoval, že snímky byly pořízeny v Mexiku. Nikde

však nenašel zelenou kartu ani žádný doklad o občanství. Nebyly tu ani kreditní karty a v sekci pro bankovky napočítal Bosch pouhých šest jednodolarovek a několik stvrzenek ze zastaváren ve Valley.

Odložil náprsní tašku vedle telefonu, vstal, vytáhl vlastní mobilní telefon a nalistoval v kontaktech číslo Rachel Wallingové.

Agentka se mu ozvala okamžitě.

„Zkontroloval jsem mu šaty. Nikde žádné cesium.“

Mlčení.

„Rachel, slyšelas...“

„Ano, slyšela jsem tě. Jen jsem litovala, žeš ho nenašel, Harry. Kéž by už mohlo být po všem.“

„Taky bych si to přál. Našli jste něco k tomu jménu?“

„K jakému jménu?“

„Gonzalves. Ohlásilas ho, že?“

„Jo, jasně, ohlásila. Ne, nic jsme u něj nenašli. Dokonce ani řidičský průkaz. Podle mě je to jméno smyšlené.“

„Já tady mám mexický řidičák. Myslím, že ten chlap je ilegál.“

Rachel se nad tím před odpovědí krátce zamyslela.

„No, předpokládá se, že Náassar s Fajídem sem přišli přes mexické hranice. Možná je ta spojitost v tom. Možná s nimi ten člověk spolupracoval.“

„Já nevím, Rachel. V tom kontejneru byly pracovní šaty. A pracovní boty. Myslím, že ten chlap...“

„Harry, musím končit. Dorazil můj tým.“

„Dobrá. Vracím se za tebou.“

Bosch strčil telefon do kapsy, sebral svršky i boty a vložil je zpátky do kontejneru. Položil na ně náprsní tašku, klíče i mobilní telefon a vzal kontejner s sebou. Během dlouhé chůze chodbou zpátky ke schodišti znovu vytáhl telefon, zavolal na městské komunikační centrum a požádal dispečerku, aby mu vyhledala podrobnosti o výjezdu záchranářů, který skončil Gonzalvesovou hospitalizací v nemocnici Queen of Angels. Dispečerka požádala o strpení.

Harry stačil vyjít po schodišti nahoru a vrátit se na pohotovost, než se mu dispečerka znovu ozvala.

„Ten výjezd, na který jste se ptal, se uskutečnil na základě telefonátu z pevné linky registrované na prodejnu Easy Print na adrese Ca-

huenga Boulevard devět set třicet. Čas volání byl deset nula pět a volající v telefonátu ohlásil, že na parkovišti leží bezvládný muž. Na hlášení reagovali hasiči a záchranáři ze stanice padesát čtyři. Reakční doba činila šest minut a devatenáct sekund. Ještě něco?“

„Která křižovatka je od toho místa nejbliž?“

Dispečerka mu po chvíli oznámila, že jde o křižovatku ulic Cahuenga Boulevard a Lankershim Boulevard. Bosch jí poděkoval a ukončil hovor.

Místo, na němž se Gonzalves zhroutil, nebylo daleko od vyhlídky na Mulholland Drive. Bosch si uvědomil, že téměř všechny lokality spojené až dosud s případem – od samotného místa činu přes dům oběti a dům Ramina Samira až po parkoviště, kde byl nalezen Gonzalves – by se vešly na jedinou stránku atlasu města. Vraždy v Los Angeles ho obvykle nutily pátrat po celém městě. Tento případ byl výjimkou. Držel se na malém území.

Bosch se rozhlédl po oddělení. Všiml si, že všichni lidé, kteří se ještě před chvílí mačkali v čekárně, jsou pryč. Prostory byly evakuované a agenti v ochranných oblecích je pročesávali s radiačními monitory. U sesterny zahlédl Harry Rachel Wallingovou a zamířil k ní. Zvedl do vzduchu kontejner.

„Tady jsou jeho věci.“

Rachel kontejner převzala, položila ho na podlahu, přivolala jednoho muže v ochranném oděvu a řekla mu, aby se kontejneru ujal. Poté se opět zadívala na Bosche.

„Je tam i mobilní telefon,“ řekl jí Harry. „Třeba se jim z něj podaří něco dostat.“

„Řeknu jim to.“

„Jak si vede oběť?“

„Oběť?“

„Ať už je do toho zapleten, nebo ne, pořád je to oběť.“

„Když myslíš... Pořád je v bezvědomí. Nevím, jestli kdy budeme mít příležitost si s ním promluvit.“

„V tom případě odjízďím.“

„Cože? Kam? Jedu s tebou.“

„Já myslím, že musíš řídit velitelské stanoviště.“

„Zřekla jsem se toho. Jestli tu není cesium, tak tady nebudu. Zůstanu s tebou. Nech mě jen říct pár lidem, že odjíždím sledovat stopu.“

Bosch zaváhal. Hluboko v nitru však věděl, že ji vedle sebe chce.

„Počkám na tebe v autě.“

„Kam pojedeme?“

„Nevím, jestli je Digoberto Gonzalves terorista, nebo jen oběť, ale jednu věc vím jistě. Jezdí v toyotě. A myslím, že vím, kde ji najdeme.“

17

Harry Bosch věděl, že zákony dopravní fyziky budou v Cahuenga Pass hrát proti němu. Na Hollywood Freeway vedoucí přes úzké hrdlo vytvořené zářezem v horském pásmu byl provoz v obou směrech neustále pomalý. Rozhodl se tedy zůstat na městských komunikacích, vzít to přes Highland Avenue kolem Hollywood Bowl a pak vystoupat do průsmyku. Cestou informoval Rachel Wallingovou o svých zjištěních.

„Záchranku k němu někdo zavolal z kopycentra na Cahuenga Boulevard, kousek od Lankershim Boulevard. Gonzalves se musel pohybovat v okolí, když se zhroutil. Telefonát zněl tak, že na parkovišti leží muž. Doufám, že tam najdeme i toyotu, ve které jezdil. A vsadím se, že jestli najdeme ji, najdeme i to cesium. Záhadou je, proč ho u sebe měl.“

„A proč byl tak hloupý, že si ho bez ochrany strkal do kapsy,“ dodala Wallingová.

„Ty předpokládáš, že věděl, že ho má. Jenže on to možná nevěděl. Možná je to jinak, než si myslíme.“

„Nějaká spojitost mezi Gonzalvesem na jedné straně a Nássarem a Fajídem na druhé existovat musí, Boschi. Pravděpodobně je přes hranice převedl on.“

Bosch se téměř usmál. Rachel ho oslovila příjmením, což byl u ní projev něžnosti. Pamatoval si, že to kdysi dělávala.

„A nezapomeň na Ramina Samira,“ řekl.

Wallingová zavrtěla hlavou.

„Pořád si myslím, že to byla falešná stopa,“ prohlásila. „Odvedení pozornosti.“

„A dobré,“ dodal Bosch. „Mocného kapitána Trdla tím úplně dostali ze hry.“

Rachel se zasmála.

„Takhle se mu říká?“

Bosch přitakal.

„Ale před ním samozřejmě ne.“

„A jak říkají tobě? Určitě máš nějakou tvrdou a drsnou přezdívku.“

Bosch se na ni podíval a pokrčil rameny. Napadlo ho, že jí řekne o přezdívce Hari Kari, kterou mu dali ve Vietnamu, ale to by vyžadovalo další vysvětlování, na které teď nebyla vhodná doba ani místo.

Sjel z Highland Avenue na Cahuenga Boulevard. Pohybovali se teď rovnoběžně s dálnicí, a když se na ni Bosch podíval, bylo mu jasné, že se nemýlil. Provoz na dálnici byl v obou směrech zmrtvělý.

„Víš, pořád jsem měl v mobilu tvoje číslo,“ řekl. „Myslím, že jsem ho nikdy neměl v plánu vymazat.“

„Napadlo mě to, když jsi mi dneska nechal ten neomalený vzkaz o cigaretovém popelu.“

„Předpokládám, že ty sis moje číslo nenechala, Rachel.“

Wallingová se před odpovědí nadlouho odmlčela.

„Myslím, že i ty jsi ještě v mém telefonu, Harry.“

Tentokrát se Bosch musel usmát, přestože mu už zase říkala Harry. Jakási naděje přece jen existuje, pomyslel si.

Blížili se k Lankershim Boulevard. Napravo klesala cesta do tunelu vedoucího pod dálnicí. Nalevo končila u nákupního centra zahrnujícího i prodejnu Easy Print, z níž někdo volal Gonzalvesovi záchranku. Bosch po očku sledoval automobily na malém parkovišti a hledal mezi nimi toyotu.

Zařadil se do levého odbočovacího pruhu a čekal, až bude moci vjet na parkoviště. Vytočil se na sedadle a prohlédl si parkovací místa po obou stranách Cahuenga Boulevard. Při letmém pohledu žádné toyoty neobjevil, ale zároveň věděl, že tato automobilka vyrábí mnoho různých modelů osobních i užitkových vozidel. Pokud auto nenajdou na parkovišti před kopycentrem, budou se muset zaměřit na vozy parkující u obrubníku.

„Máš značku nebo nějaký popis?“ zeptala se Wallingová. „Nebo třeba barvu?“

„Ne, ne a ne.“

Bosch si vzpomněl, že Rachel mívala ve zvyku pokládat několik otázek najednou.

Rozjel se na oranžovou a odbočil na parkoviště. Nebylo tu žádné volné místo, ale on neměl zájem parkovat. Pomalu projížděl mezi auty a všechna si prohlížel. Žádná toyota mezi nimi nestála.

„Zrovna když ji člověk potřebuje, tak tu žádná nestojí,“ řekl. „Ale někde v okolí být musí.“

„Možná bychom se měli podívat na ulici,“ navrhla Wallingová.

Bosch přikývl a zajel s autem do boční uličky na konci parkoviště. Chystal se zahrnout doleva, aby se mohl otočit a vrátit se na ulici. Když se však podíval doprava, jestli nic nejede, všiml si, že o půl bloku dál parkuje v uličce vedle zelené popelnice starý bílý pick-up s karavanovou úpravou vzadu. Stál čelem k nim, ale Bosch nedokázal rozeznat značku.

„Je to toyota?“ zeptal se.

Wallingová se otočila a pohlédla na pick-up.

„Boschi, ty jsi génius!“ vykřikla.

Harry odbočil k vozu, a když se k němu přiblížil, viděli s Wallingovou, že je to opravdu toyota. Rachel odklopila telefon, ale Bosch natáhl ruku a položil jí na něj dlaň.

„Nejdřív to prověříme. Mohl bych se plést.“

„Ne, Boschi, vezeš se na vlně.“

Wallingová nicméně telefon odložila. Bosch pomalu projel kolem pick-upu a zběžně si ho prohlédl. Na konci bloku se otočil a opět se vrátil. Nakonec zastavil tři metry od toyoty. Vzadu chyběla registrační značka – místo ní byla k nárazníku připevněna lepenková cedulka s nápisem ZTRACENA ZNAČKA.

Bosch litoval, že si nepřivezl klíče, které našel v kapse Digoberta Gonzalvese. Vystoupili a zamířili každý z jedné strany k autu. Když se Bosch přiblížil, všiml si, že zadní okno karavanové úpravy je o pár centimetrů pootevřené. Natáhl se a otevřel je úplně. V otevřené poloze držela okno gumová přísavka. Bosch se naklonil blíže a zadíval se dovnitř. Viděl však jen tmou, protože auto parkovalo ve stínu a okna karavanové úpravy byla tmavě tónovaná.

„Harry, máš ten monitor?“

Bosch vytáhl z kapsy radiační monitor, zvedl ho do vzduchu a znovu se naklonil do tmy karavanového prostoru. Žádný alarm se nerozezněl. Bosch se opět narovnal a připjal si monitor k opasku. Natáhl se k zámku a sklopil zadní dveře auta.

Karavanový prostor toyoty byl plný harampádí. Všude se válely prázdné lahve a plechovky, v jednom rohu stálo kožené kancelářské křeslo s ulomenou nohou a podlahu pokrývaly kusy hliníku, stará chladnička a další haraburdí. Vedle vyvýšeniny pravého blatníku pak stál šedý olověný kontejner, který vypadal jako malý kbelík na kolečkách.

„Tady,“ řekl Bosch. „Není tohle to prasátko?“

„Myslím, že je,“ odpověděla Wallingová vzrušeně. „Myslím, že je!“

Na prasátku nebyla žádná varovná nálepka ani symbol radiačního nebezpečí. Někdo je sloupl. Bosch se naklonil do vozu, popadl prasátko za jednu rukojeť a přitáhl je přes haraburdí k zadnímu nárazníku. Prasátko bylo na čtyřech místech zajištěno.

„Otevřeme ho a ujistíme se, že tam ta látka je?“ zeptal se.

„Ne,“ řekla Wallingová. „Půjdeme od toho a přivoláme radiační tým. Ten má ochranné vybavení.“

Znovu vytáhla telefon. Zatímco volala radiační tým a záložní jednotky, přesunul se Bosch do přední části vozu a podíval se přes okno do kabiny. Na středové konzole ležel splasklý hnědý pytlík a na něm

napůl sněžená mexická placka. Také sedadlo spolujezdce bylo notně zaneřáděné. Boschovy oči však ulpěly na fotoaparátu, který spočíval na starém kufříku s ulomeným držadlem. Fotoaparát nepůsobil porouchaně ani ušmudlaně. Zdálo se, že je zbrusu nový.

Bosch zkontroloval dveře a zjistil, že jsou odemčené. Domyslel si, že když se cesium začalo propalovat Gonzalvesovi tělem, zapomněl na auto i na své osobní věci, vystoupil ven a odpotácel se na parkoviště pro pomoc, přičemž všechno ponechal nezabezpečené na místě.

Harry otevřel dveře na straně řidiče a natáhl dovnitř ruku s radiálním monitorem. Nic se nestalo. Žádné varování. Odstoupil, připjal si přístroj opět na opasek, vytáhl z kapsy gumové rukavice a nasadil si je, zatímco se Wallingová s někým bavila o prasátku.

„Ne, neotevírali jsme ho,“ řekla. „Chcete, abychom to udělali?“

Chvilí poslouchala a pak odpověděla.

„Říkala jsem si, že ne. Prostě je sem co nejrychleji pošlete a možná už pak bude všechno za námi.“

Bosch se naklonil do dveří na straně řidiče a sebral fotoaparát. Byl to digitální přístroj značky Nikon a on si vzpomněl, že víčko na objektiv, které technici vědecké vyšetřovačky našli pod postelí v domě Kentových, bylo také značky Nikon. Byl tudíž přesvědčen, že drží v ruce fotoaparát, z něhož byl pořízen snímek Alicie Kentové. Zapnul ho a po dlouhé době při manipulaci s kusem moderní elektroniky věděl, co dělá. Když létal do Hongkongu za dcerou, běžně s sebou podobný digitální fotoaparát vozíval. Koupil si ho během návštěvy čínského Disneylandu.

Jeho přístroj sice nebyl značky Nikon, ale Boschovi se i tak záhy podařilo zjistit, že nalezený fotoaparát nemá v paměti žádné snímky, poněvadž z něj někdo vytáhl paměťovou kartu.

Odložil přístroj a začal prohledávat hromady věcí na sedadle spolujezdce. Kromě rozbitého kufříku tu byl dětský nosič jídla, manuál k počítači Apple a pohrabáč ze sady krbového nářadí. Nic nesouviselo s cesiem a nic ho nezaujalo. Na podlaze před sedadlem si ještě všiml golfové hole a svinutého plakátu.

Odsunul hnědý pytlík s nedojezenou plackou na bok a opřel se loktem o opěrku na ruce mezi sedadly, aby se mohl natáhnout na druhou stranu a otevřít přihrádku na rukavice. V jinak prázdné přihrádce

ležela střelná zbraň. Bosch ji vytáhl a obrátil v ruce. Byl to revolver Smith & Wesson ráže 22.

„Myslím, že tady máme vražednou zbraň,“ zavolal.

Wallingová mu však neodpověděla. Stále za autem telefonovala a vzrušeným hlasem udílela rozkazy.

Bosch vrátil revolver do přihrádky a zavřel ji – rozhodl se ponechat zbraň až do příjezdu kriminalistů na původním místě. Přitom si znovu všiml svinutého plakátu a ryze ze zvědavosti si usmyslel, že se na něj podívá. Zapřel se loktem o středovou opěrku a vykutálel plakát z hromady smetí pod sedadlem spolujezdce. Byl to diagram zobrazující dvanáct poloh jógy.

Bosch si okamžitě vzpomněl na vybledlé místo v domácí tělocvičně Kentových. Jist si tím nebyl, ale zdálo se mu, že rozměry plakátu by mohly přibližně odpovídat rozměrům světlého obdélníku na stěně. Rychle plakát opět svinul a začal se soukat z auta ven, aby mohl ukázat svůj objev Wallingové.

Přitom si všiml, že opěrka na ruce mezi sedadly zároveň slouží jako přihrádka na věci. Zastavil se a otevřel ji.

Ztuhl. Přihrádka obsahovala držák na kelímky, v němž se nacházelo několik ocelových kapslí připomínajících nábojnice – s tím rozdílem, že byly na obou koncích placaté. Ocel byla vyleštěná tak, že připomínala spíše stříbro. Někdo by si ji dokonce mohl se stříbrem splést.

Bosch krouživě přešel radiačním monitorem nad kapslemi. Žádný alarm se nespustil. Obrátil tedy přístroj v ruce a prohlédl si ho. Na boku uviděl malý spínač a přepnul ho palcem do horní polohy. V tom okamžiku se rozezněl pronikavý alarm – frekvence tónů byla tak rychlá, že se zvuk sléval v jedinou kvílivou sirénu.

Bosch překotně vycouval z auta a zabouchl za sebou dveře. Plakát spadl na zem.

„Harry!“ zaječela Wallingová. „Co je?“

Vyrazila k němu a zaklapla telefon o vlastní bok. Bosch přepnul spínač a opět monitor vypnul.

„Co se děje?“ křičela Rachel.

Bosch ukázal na dveře auta.

„Ta zbraň je v přihrádce a to cesium ve středové opěrce.“

„Cože?“

„To cesium je v úložném prostoru pod opěrkou na ruce. Vytáhl ty kapsle z prasátka. Proto je neměl v kapse. Ležely ve středové opěrce.“

Dotkl se pravé kyčle, kde Gonzalvese spálila radiace. Když Gonzalves seděl v autě, tato část těla se nacházela nejbližší u přihrádky.

Rachel dlouho mlčela a pouze se Boschovi upřeně dívala do tváře.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se nakonec.

Bosch se téměř zasmál.

„Já nevím,“ řekl. „Zeptej se mě zhruba za deset let.“

Rachel zaváhala, jako by něco věděla, ale nemohla to Boschovi prozradit.

„Co je?“ zeptal se Bosch.

„Nic. Každopádně by ses měl nechat vyšetřit.“

„A co se mnou udělají? Hele, já v tom autě zas tak dlouho nebyl. Na rozdíl od Gonzalvese, který v něm s tím cesiem seděl. Prakticky z něj jedl.“

Wallingová neodpověděla. Bosch jí podal radiační monitor.

„Celou dobu byl vypnutý. Když jsi mi ho dávala, myslel jsem, že je zapnutý.“

Rachel ho převzala a podívala se na něj.

„Já si to taky myslela.“

Bosch si vzpomněl, že nosil monitor v kapse, místo aby si ho od začátku připjal na opasek. Pravděpodobně ho nevědomky vypnul, když si ho dvakrát strkal do kapsy a zase ho z ní vytahoval. Ohlédl se zpátky na auto a přemýšlel, zda si právě nepřivodil zranění nebo smrt.

„Potřebuju se napít,“ řekl. „V kufru mám láhev vody.“

Vrátil se ke svému autu, postavil se za otevřené víko kufru, aby na něj Wallingová neviděla, opřel se rukama o nárazník a pokusil se rozluštit signály, které jeho tělo vysílalo do mozku. Cítil, že ses ním něco děje, ale netušil, zda je to fyziologický proces, nebo zda je třes, který právě pociťuje, pouhou emoční reakcí na prožitý šok. Vzpomněl si na lékařku z pohotovosti, která v souvislosti s Gonzalvesem prohlásila, že nejtěžší poškození je vnitřní. Že by mu přestával fungovat imunitní systém? Že by i on dodělal?

Náhle si vzpomněl na svou dceru – spatřil před očima její obraz na letišti, když se s ní naposledy loučil.

Hlasitě zaklel.

„Harry?“

Bosch vykoul zpoza víka kufru. Rachel k němu kráčela.

„Už sem jedou týmy. Za pět minut jsou tu. Jak se cítíš?“

„Myslím, že jsem v pořádku.“

„Fajn. Mluvila jsem se šéfem týmu. Myslí si, že tvoje ozáření bylo příliš krátké, než aby šlo o něco vážného. Ale stejně bys měl zajet na pohotovost a nechat se vyšetřit.“

„Uvidíme.“

Bosch se natáhl do kufru a vytáhl z něj litrovou láhev s vodou. Byla to láhev poslední záchrany, kterou vozil pro případ, že by se některá sledovací operace protáhla více, než předpokládal. Otevřel ji a upil z ní dva dlouhé doušky. Voda nebyla chladná, ale přesto ho osvěžila. Měl už sucho v krku.

Zašrouboval víčko, vrátil láhev do kufru, obešel auto a přistoupil k Wallingové. Přitom se podíval jižním směrem a uvědomil si, že boční ulička, ve které se nacházeli, se táhne přes několik bloků, kolem zadní části kopycentra Easy Print a všech výloh a kanceláří na Cahuenga Boulevard. Končila až na Barham Boulevard.

V asi dvacetimetrových rozestupech stály v uličce zelené popelnice orientované kolmo k zadní části bloku. Bosch si uvědomil, že jsou vytažené z výklenků mezi budovami a z oplocených přístřešků. Stejně jako v Silver Lake se také zde dnes vyvážel odpad a popelnice čekaly na příjezd popelářských vozů.

Náhle Boschovi všechno došlo. Dva aspekty se spojily dohromady a vytvořily novou kvalitu. Vše, co mu vrtalo hlavou na fotografiích z místa činu, na plakátu s jógou, zkratka na všem, se rázem vysvětlilo. Paprsky gama, které mu pronikly tělem, jako by neměly za následek pouze ozáření, ale i osvětlení. Náhle to Bosch věděl. Náhle to chápal.

„Je to ometák.“

„Kdo?“

„Digoberto Gonzalves,“ řekl Bosch a zahleděl se do uličky. „Dnes se odváží odpad. Všechny popelnice jsou vytažené pro popeláře. A Gonzales je ometák, který je probírá – věděl, že budou dneska venku a že je vhodná doba sem přijet.“

Pohlédl na Wallingovou a dokončil myšlenku.

„Stejně jako někdo další.“

„Chceš říct, že to cesium našel v popelnici?“

Bosch přikývl a ukázal do uličky.

„Tamhle úplně na konci je Barham Boulevard. Ta vede na Lake Hollywood Drive, odkud dojedeš na vyhlídku. Tenhle případ se pořád vejde na jednu stránku mapy.“

Wallingová k němu přistoupila, stoupla si před něj a zaclonila mu výhled. Bosch zaslechl v dálce sirény.

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Rachel. „Ze Náassar s Fajídem sebrali to cesium a ukryli ho v popelnici na úpatí kopce? A že pak přišel tenhle ometák a našel ho?“

„Tím chci říct, že cesium máte zpátky, takže na to zase budeme pohlížet jako na vraždu. Z té vyhlídky se dá sem do uličky sjet za pět minut.“

„No a? Myslíš, že ukradli cesium a zavraždili Kenta jen proto, aby mohli sjet sem a ukrýt ho tady? Tohle mi chceš říct? Anebo tvrdíš, že ho prostě vyhodili? Proč by to dělali? Dává to všechno vůbec nějaký smysl? Nechápu, jak by pak mohli vyděsit lidi do té míry, do jaké víme, že nás vyděsit chtějí.“

Bosch si všiml, že mu tentokrát položila šest otázek najednou, což byl možná nový rekord.

„Náassar s Fajídem se k tomu cesiu nikdy ani nepřiblížili,“ prohlásil. „*Tohle* tvrdím.“

Přistoupil k pick-upu, sebral z podlahy svinutý plakát a podal ho Rachel. Kvílení sirén sílilo.

Rachel rozvinula plakát a prohlédla si ho.

„Co to je? Co to znamená?“

Bosch jí plakát opět sebral a začal ho rolovat zpátky.

„Gonzalves ho našel ve stejné popelnici, ve které našel ten revolver, ten fotoaparát a to olověné prasátko.“

„No a? Co tím chceš říct, Harry?“

O blok dále vjely do uličky dva federální vozy a vyrazily jejich směrem, přičemž musely kličkovat mezi popelnicemi připravenými k vysypání. Když přijely blíže, viděl Bosch, že za volantem prvního z nich sedí Jack Brenner.

„Slyšíš mě, Harry? Co tím vším...“

Boschovi se náhle podlomila kolena. Upadl na Rachel a objal ji pažemi, aby se rovnou neskácel na zem.

„Boschi!“

Rachel ho zachytila a držela.

„Eh..., nějak mi není dobře,“ zamumlal Bosch. „Myslím, že bych radši..., můžeš mě doprovodit k autu?“

Rachel mu pomohla napřímít se a poté s ním vyrazila k jeho vozu. Bosch si přehodil jednu ruku přes její ramena. Za nimi se ozvalo boučání dveří – agenti vystupovali z aut.

„Kde máš klíčky?“ zeptala se Wallingová.

Bosch jí předal klíče od auta právě ve chvíli, kdy k nim doběhl Brenner.

„Co je? Co se stalo?“

„Je ozářený. Cesium leží ve středové opěrce toho pick-upu. Bud opatrný. Já ho odvezu do nemocnice.“

Brenner ustoupil, jako by měl Bosch nějakou nakažlivou chorobu.

„Dobře,“ řekl. „Zavolej mi, až budeš moct.“

Bosch s Wallingovou dál kráčeli k autu.

„No tak, Boschi,“ řekla Wallingová. „Neomdlívej mi. Vydrž ještě chvíli, hned se o tebe postaráme.“

Znovu ho oslovila příjmením.

Auto sebou šklublo, když Wallingová vyrazila z uličky, odbočila na Cahuenga Boulevard a zamířila na jih.

„Odvezu tě do Queen of Angels, ať se na tebe může podívat doktor-ka Garnerová,“ řekla. „Musíš to ještě vydržet, Boschi.“

Bosch věděl, že s něžným oslovováním bude brzy konec. Ukázal na levý výjezdový pruh vedoucí na Barham Boulevard.

„Na nemocnici se vykašli,“ řekl. „Odvez mě zpátky do domu Kentových.“

„Cože?“

„Prohlídnout se nechám později. Jeď do domu Kentových. Tady je odbočka. Jeď!“

Wallingová se zařadila do levého pruhu.

„Co se děje?“

„Jsem v pohodě. Nic mi není.“

„Co tím chceš říct? Že tvoje náhlá nevolnost v té uličce byla jen...“

„Musel jsem tě odlákat od místa činu a hlavně od Brennera, abych to mohl prověřit a promluvit si s tebou. O samotě.“

„Co prověřit? O čem si promluvit? Uvědomuješ si, cos právě udělal? Myslela jsem, že ti zachraňuji život. Zatímco teď si pochvalu za nález toho cesia vyslouží Brenner nebo někdo z ostatních, co tam byli. Mockrát díky, parchante. Tohle místo činu bylo moje.“

Bosch rozevřel sako a vytáhl z něj svinutý a složený plakát s polohami jógy.

„S tím si nelam hlavu,“ řekl. „Pochvalu si můžeš vysloužit za zatčení. Až na to, že o ni možná nebudeš stát.“

Rozložil plakát a nechal si horní polovinu spadnout přes kolena. Zajímal ho pouze spodní díl.

„Dhanurasana,“ prohodil.

Wallingová na něj letmo pohlédla a sklopila očí k plakátu.

„Mohl bys mi už konečně říct, co se děje?“

„Alicia Kentová cvičí jógu. Viděl jsem žíněnký v jejich domácí tělocvičně.“

„Ty jsem taky viděla. A dál?“

„A vidělas i ten vybledlý obdélník na stěně, kde kdysi visel obraz, kalendář nebo třeba nějaký plakát?“

„Ano, viděla.“

Bosch zvedl plakát s jógou.

„Vsadím se, že až tam dorazíme, bude tam tenhle plakát dokonale sedět. Gonzalves ho našel společně s tím cesiem.“

„A co z toho bude vyplývat, jestli tam bude dokonale sedět?“

„Bude z toho vyplývat, že to byl téměř dokonalý zločin. Alicia Kentová vymyslela spiknutí s cílem zavraždit svého muže, a nebýt Digobera Gonzalvese, který čirou náhodou našel odhozené důkazy, bylo by jí to prošlo.“

Wallingová odmítavě zavrtěla hlavou.

„Nech toho, Harry. Chceš říct, že se spikla s mezinárodními teroristy, aby výměnou za to cesium zabili jejího muže? Nechápu, proč s tebou vůbec někam jedu. Potřebuju se vrátit na místo činu.“

Začala se dívat do zpětných zrcátek a připravovat se na otočení do protisměru. Právě stoupali po Lake Hollywood Drive – od domu Kentových je dělily dvě minuty jízdy.

„Ne, jeď dál. Už tam skoro jsme. Alicia Kentová se s někým spikla, ale terorista to nebyl. Skutečnost, že se to cesium našlo mezi odpadky, to dokazuje. Sama jsi označila za vyloučené, že by Moby s Fajídem ukradli tu látku jen proto, aby ji vzápětí vyhodili. Takže co z toho vyplývá? Že to žádná loupež nebyla. Ve skutečnosti to byla vražda. To cesium byla jen vábnička. Stejně jako Ramin Samir. A Moby s Fajídem? Ti měli taky jen odvést pozornost jinam. Tenhle plakát nám to pomůže dokázat.“

„Jak?“

„Dhanurasana, poloha luku.“

Bosch zvedl plakát, aby si Rachel mohla prohlédnout polohu zobrazenou v dolním rohu. Zachycovala ženu, která si držela za zády kotníky, a vytvářela tak společně s trupem luk. Vypadala, jako by byla svázaná do kozelce.

Wallingová upřela pohled zpět na klikatou silnici a pak se znovu dlouze zadívala na plakát a polohu.

„Zajedeme do toho domu a přesvědčíme se, jestli rozměry toho plakátu odpovídají obdélníku na zdi,“ řekl Bosch. „Jestli ano, znamená to, že Alicia a vrah sundali plakát ze zdi, protože nechtěli riskovat, že ho uvidíme a dáme si tu polohu dohromady s tím, jak ji pachatelé údajně spoutali.“

„To je přitažené za vlasy, Harry. Strašně.“

„Když si to zasadíš do kontextu, tak ne.“

„Což ty samozřejmě dokážeš.“

„Jen co dorazíme do domu.“

„Doufám, že máš ještě klíč.“

„To si piš, že mám.“

Wallingová odbočila na Arrowhead Drive a sešlápla plyn až k podlaze. Projela však sotva jeden blok a opět sundala nohu z pedálu, zpomalila a zavrtěla hlavou.

„Vždyť je to směšné. Uvedla nám jméno Moby. Přitom nemohla vědět, že je ten člověk ve Spojených státech. A tvůj vlastní svědek vypověděl, že když ten střelec na vyhlídce mačkal spoušť, vzýval přitom Alláha. Jak může...“

„Vyzkoušejme prostě ten plakát na stěně. Jestli bude sedět, všechno ti vyložím. Slibuju. Jestli sedět nebude, tak toho nechám – přestanu vás s tím otravovat.“

Rachel ustoupila a poslední blok před domem Kentových projela mlčky. Na ulici už žádný federální automobil nestál. Bosch usoudil, že FBI soustředila všechny síly na místo, kde se našlo cesium.

„Díkybohu že se zase nemusím potýkat s Maxwellem,“ utrousil.

Wallingová se ani neusmála.

Bosch vystoupil s plakátem a se spisem obsahujícím fotografie z místa činu. Klíčem Stanleyho Kenta otevřel hlavní dveře a zamířili s Wallingovou do tělocvičny. Tam se z obou stran postavili k vybledlému obdélníku na stěně a Bosch rozvinul plakát. Uchopili ho každý na jedné straně a přiložili horní rohy k horním rohům obdélníku. Bosch pak druhou rukou přitiskl plakát ke stěně a vyrovnal ho. Plakát se dokonale překrýval s vybledlým obdélníkem. Stopy po lepicí pásce na stěně navíc odpovídaly kouskům pásky, které ulpěly na plakátu. Podle Bosche nebylo žádných pochyb o tom, že plakát nalezený Di-

goberto Gonzalvesem v popelnici u Cahuenga Boulevard pocházel z domácí tělocvičny Alicie Kentové.

Rachel pustila svou stranu plakátu a odešla z místnosti.

„Budu v obýváku. Nemůžu se dočkat, až mi to celé vyložíš.“

Bosch svinul plakát a vyrazil za ní. Wallingová seděla ve stejném křesle, do kterého Bosch před pár hodinami usadil Maxwella. Zůstal nad ní stát.

„Báli se, že by nás ten plakát mohl frknout,“ začal. „Že nějaký bystrý agent nebo detektiv uvidí polohu luku a napadne ho: ta ženská cvičí jógu, možná by zvládla spoutání v téhle poloze, možná to byl její nápad, možná se k tomu uvolila, aby pomohla odvést pozornost jinam. Něco takového nemohli riskovat. A tak musel ten plakát pryč. Putoval do popelnice společně s cesiem, zbraní i vším ostatním, co použili. S výjimkou těch kukel a falešné mapy, které nastrčili do auta před domem Ramina Samira.“

„Ona je tedy prvotřídní zločinec,“ prohodila Wallingová sarkasticky.

Bosch se nenechal odradit. Věděl, že ji nakonec získá na svou stranu.

„Jestli přesvědčíš své lidi, aby zkontrolovali tu řadu popelnic, najde te i zbytek – tlumič z lahve od koly, rukavice, první sadu zacvakávacích pout, všechny...“

„První sadu zacvakávacích pout?“

„Přesně tak. K tomu se dostanu.“

Wallingová se stále tvářila skepticky.

„Budeš se muset dostat ke spoustě věcí. Protože tahle hypotéza má obrovské díry, kamaráde. Co to jméno Moby? Co to vzývání Alláha střelcem? Co to...“

Bosch zvedl ruku.

„Vydrž ještě,“ řekl. „Potřebuju se trochu napít. Z toho mluvení mě pálí v hrdle.“

Odešel do kuchyně, protože si pamatoval, že když ji nad ránem prohledával, zahlédl v ledničce lahve s vodou.

„Dáš si něco?“ zavolal na Rachel.

„Ne,“ odpověděla agentka. „Nezapomeň, že to není náš dům.“

Bosch otevřel ledničku, vytáhl jednu láhev a před otevřenými dveřmi jí polovinu vypil. Také chladný vzduch mu byl příjemný. Zavřel ledničku, ale vzápětí ji opět otevřel. Něco uvnitř zahlédl. V horním regálu ležela plastová láhev s grapefruitovým džusem. Bosch ji vytáhl, podíval se na ni a vzpomněl si, že když v garáži prohledával odpadkový koš, našel v něm papírové ubrousky potřísněné grepovým džusem.

Další kousek skládanky zapadl na místo. Bosch vrátil láhev do ledničky a vyrazil zpět do obývacího pokoje, kde Rachel čekala na zbytek příběhu. I tentokrát zůstal stát.

„Kdy přesně jste v tom přístavu zachytili na kamery teroristu známého jako Moby?“

„Jakto s tím...“

„Odpověz mi na otázku, prosím.“

„Loni dvanáctého srpna.“

„Dobrá, dvanáctého srpna. Takže pak FBI i ministerstvo vnitřní bezpečnosti vyhlásily pohotovost?“

Wallingová přitakala.

„Ale nedošlo k tomu hned,“ řekla. „Trvalo skoro dva měsíce, než videoanalýza potvrdila, že jsou to opravdu Náassar s Fajídem. Psala jsem tehdy bulletin. Vyšel devátého října a informoval o jejich potvrzené přítomnosti v zemi.“

„Jen tak ze zvědavosti: proč jste to tehdy nezveřejnili?“

„Protože jsme – to ti vlastně nemůžu říct.“

„Právě jsi mi to řekla. Musíte mít nějakého člověka nebo sledované místo, kde by se ti dva mohli objevit. Zatímco kdybyste to zveřejnili, mohli by přejít do ilegality a už nikdy nevylézt na světlo.“

„Můžeme se vrátit k tvému příběhu, prosím?“

„Jasně. Takže ten bulletin vyšel devátého října. Toho dne plán zabití Stanleyho Kenta odstartoval.“

Wallingová zkřížila ruce na prsou a pouze na Bosche zírala. Bosch měl dojem, že možná začíná chápat, kam míří, a že se jí to nelíbí.

„Nejlepší bude, když začneme od konce a budeme se vracet do minulosti,“ řekl. „Alicia Kentová vám sdělila Mobyho jméno. Jak se k němu mohla dostat?“

„Zaslechla, jak jeden z nich volá tímhle jménem na druhého.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Ne, ona vám jen řekla, že to zaslechla. Ale jestli lhala, odkud mohla to jméno znát, aby vám o něm mohla zalhat? Může být pouhá náhoda, že vám sdělila přezdívkou chlapíka, který byl o necelých šest měsíců dříve prokazatelně ve Spojených státech – dokonce přímo v okrese Los Angeles? Já myslím, že ne, Rachel, a ty tomu taky nevěříš. Pravděpodobnost, že to tak bylo, se nejspíš nedá ani spočítat.“

„Dobrá, takže ty tvrdíš, že jí to jméno nakukal někdo z FBI nebo z jiné agentury, která tehdy obdržela mnou sepsaný bulletin.“

Bosch přikývl a ukázal na ni.

„Přesně tak. Sdělil jí to jméno, aby se s ním mohla vytasit, až ji bude vyslýchat nejlepší vyšetřovatel FBI. Tohle jméno spolu s plánem zanechat auto před domem Ramina Samira mělo nasměrovat vyšetřování úplně jinam – FBI i všichni ostatní se měli honit za teroristy, kteří s tím neměli nic společného.“

„Říkáš ‚sdělil‘? Jak víš, že to byl muž?“

„Hned se k tomu dostanu. Máš pravdu, to jméno jí mohl sdělit kdokoliv, kdo měl přístup k tomu bulletinu. Tipl bych si, že to bude docela hodně lidí. Spousta lidí jen v samotném Los Angeles. Jak tedy zúžit tenhle okruh podezřelých na jediného člověka?“

„To si ráda poslechnu.“

Bosch otevřel láhev a vypil zbytek vody. Během řeči držel v ruce prázdnou láhev.

„Zúžíš ho tak, že se budeš dál vracet do minulosti. Kde se mohl život Alicie Kentové protnout se životem jednoho z pracovníků agentur, které o Mobym věděly?“

Wallingová se zamračila a zavrtěla hlavou.

„Při takhle nastavených parametrech kdekoliv. Ve frontě v supermarketu nebo když kupovala hnojivo na ty svoje růže. Kdekoliv.“

Bosch ji teď měl přesně tam, kde ji chtěl mít.

„No tak ty parametry zuž,“ poradil jí. „Kde se mohla setkat s někým, kdo věděl o Mobym a zároveň věděl, že její manžel má přístup k radioaktivním látkám, o které by Moby mohl mít zájem?“

Rachel odmítavě zavrtěla hlavou.

„Nikde. Musela by být strašlivá náhoda, aby...“

Zarazila se, když jí to došlo. Osvícení. A šok z náhlého prozření, když si plně uvědomila, kam Bosch míří.

„Počátkem loňského roku jsem Kentovy se svým partákem navštívila, abych je varovala. Zřejmě chceš říct, že jsem kvůli tomu podezřelá já.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Mluvil jsem v mužském rodě, nezapomeň. Nepřijela jsi sem sama.“

Její oči zaplanuly, když pochopila důsledek Boschových slov.

„To je směšné. Vyloučeno. Nemůžu uvěřit, že tě...“

Opět nedokončila větu, poněvadž její mysl na něco narazila – na vzpomínku, která zřejmě podkopala její víru a loajalitu vůči partákovvi. Bosch si toho všiml a přistoupil k ní blíže.

„Co je?“ zeptal se.

„Nic.“

„Co?“

„Hele,“ trvala na svém Rachel, „dej na moji radu a nikomu o té své teorii neříkej. Máš štěstí, žes o ní nejdřív řekl mně. Protože bys přede všemi vypadal jako pomstychtivý cvok. Nemáš důkazy, nemáš motiv, nemáš usvědčující tvrzení, nic. Prostě jsi to všechno sesmolil z nějakého... plakátu s jógou.“

„Žádné jiné vysvětlení neodpovídá faktům. Čímž mám na mysli fakta o případu. Ne fakt, že vaše agentura, ministerstvo vnitřní bezpečnosti i celý zbytek federální rady by byly strašně rády, kdyby v tom byl zamotaný terorismus, protože by pak mohly zdůvodnit svoji existenci a odrazit kritiku za ostatní selhání. Protože nehledě na to, co si o tom chceš myslet, pro mou hypotézu existují důkazy i usvědčující tvrzení. Kdybychom napojili Aliciu Kentovou na detektor lži, zjistila bys, že všechno, co navykládala mně, tobě i tomu vašemu vyšetřovatelskému esu, je lež. Skutečným esem byla Alicia Kentová. Esem na manipulaci s lidmi.“

Wallingová se předklonila a zabodla oči do podlahy.

„Děkuji ti, Harry. Tím vyšetřovatelským esem, kterému se s takovým gustem vysmíváš, jsem byla shodou okolností já.“

Bosch otevřel ústa a chvíli se nezmohl na slovo.

„No..., totiž..., tak teda promiň..., ale na tom teď nezáleží. Jde o to, že Alicia je dokonalá lhářka. Ve všem nám lhala, ale my teď víme, jak to bylo doopravdy, takže ji snadno vykouríme z díry.“

Wallingová vstala z křesla a zamířila k panoramatickému oknu. Vertikální žaluzie byly zatažené, ale ona je odhrnula prstem a upřeně se zadívala na ulici. Bosch viděl, jak nad jeho hypotézou dumá, jak ji rozebírá na jednotlivé aspekty.

„A co ten svědek?“ zeptala se, aniž se otočila. „Slyšel, jak střelec ječí *Alláh*. Chceš říct, že v tom jede taky? Anebo chceš říct, že se pachatelé o jeho přítomnosti náhodou dozvěděli a zakřičeli *Alláh*, aby svou dokonalou manipulaci završili?“

Bosch se pokusil jemně odkašlat. Pálilo ho v hrdle, takže se mu obtížně mluvilo.

„Ne, spíš si myslím, že je to krásný příklad, jak člověk slyší, co slyšet chce. Ten kluk mi řekl, že slyšel, jak střelec při mačkání spouště něco ječí. Nevěděl to jistě, ale prý to znělo jako *Alláh* – což samozřejmě odpovídalo tomu, co jsem si v té době o tom případu myslel. Slyšel jsem, co jsem chtěl slyšet.“

Wallingová odstoupila od okna, opět se posadila a zkřížila ruce na prsou. Bosch se konečně posadil do křesla přímo naproti ní a pokračoval.

„Jak ale mohl náš svědek vědět, že to slovo vykřikl střelec, a ne oběť?“ zeptal se. „Nacházel se více než padesát metrů odtamtud a byla už tma. Jak mohl poznat, že nekřičel Stanley Kent – že před popravou nevykřikl poslední slovo? Jméno ženy, kterou miloval, protože až do smrti netušil, že ho zradila?“

„Alicia.“

„Přesně tak. Když slovo *Alicia* přerušíš výstřelem, stane se z něj *Alláh*.“

Wallingová svésila ruce a předklonila se. Z hlediska řeči těla to bylo dobré znamení. Bosch věděl, že ji má zpracovanou.

„Předtím jsi mluvil o první sadě pout,“ řekla. „Jak jsi to myslel?“

Bosch přikývl a podal jí spis obsahující fotografie z místa činu. To nejlepší si nechal na konec.

„Podívej se na ty fotky,“ řekl. „Co vidíš?“

Wallingová otevřela spis a začala si prohlížet snímky, které ze všech úhlů zachycovaly ložnici v domě Kentových.

„To je jejich ložnice,“ řekla. „Co mi tu uniká?“

„Přesně tak.“

„Prosím?“

„Něco ti uniká, protože tu něco chybí. Na tom záběru nejsou žádné šaty. Jenže Alicia vypověděla, že jí řekli, ať se posadí na postel a svlékne se. Máme snad věřit tomu, že ji nechali, ať si ty šaty uklidí, a teprve potom ji spoutali? Že jí dovolili, ať je hodí do koše na prádlo? Podívej na tu poslední fotku. Je to snímek z e-mailu, který přišel Stanleyemu Kentovi.“

Wallingová procházela spis, až narazila na kopii snímku přiloženého k e-mailu. Pozorně se na něj zadívala. Po chvíli spatřil Bosch v jejích očích poznání.

„Takže co vidíš?“

„Ten župan,“ řekla Rachel vzrušeně. „Když jsme ji nechali, aby se oblékla, šla si pro župan do šatny. Na tom křesílku žádný župan nebyl!“

Bosch přikývl a oba si začali vyměňovat poznatky o případu.

„O čem to vypovídá?“ nadhodil Harry. „Že ti hodní teroristé nejdřív pořídili ten snímek a pak ohleduplně pověsili župan do šatny?“

„Nebo že paní Kentovou spoutali dvakrát, přičemž ten župan mezi tím změnil místo?“

„A podívej se ještě jednou na tu fotku. Hodiny na nočním stolku jsou vytažené ze zásuvky.“

„Proč?“

„Nevím, ale možná si nechtěli přidělovat starosti tím, že na tom snímku zachytí i údaj o čase. Možná tu první fotku vůbec nepořizovali včera. Třeba pochází z generálky, kterou dělali před dvěma dny nebo i týdny.“

Rachel přikývla a Bosch věděl, že přešla na jeho stranu. Uvěřila.

„Takže ji poprvé spoutali kvůli té fotce a podruhé pro zachránce,“ poznamenala.

„Přesně tak. Mezitím byla volná a mohla pomáhat při realizaci toho plánu na vyhlídce. Ona svého muže nezabila, ale seděla ve druhém autě. A jakmile byl Stanley mrtvý, zbavili se se svým komplicem cecí, nechali auto před Samirovým domem a vrátili se k ní domů, kde se nechala spoutat ještě jednou.“

„Nebyla v bezvědomí, když jsme tam dorazili. Jen to fingovala – byla to součást plánu. A to, že pomohla postel, byl jemný detail, který nás měl přesvědčit, ať tu její historku zbaštíme.“

„Zápach moči navíc překryl vůni grepového džusu.“

„Jak to myslíš?“

„Ty fialové podlitiny na jejích zápěstích a kotnících. My už teď víme, že nebyla spoutaná několik hodin. Přesto měla ty podlitiny. V ledničce jsem našel otevřenou láhev s grepovým džusem a v odpadkovém koši promočené papírové ubrousky. Ty podlitiny si udělala grepovým džusem.“

„Panebože, to je k nevíře.“

„Co?“

„Když jsem s ní seděla ve vyšetřovně na taktickém, zdálo se mi, že cítím grep. Je to takový malý kamrlík. Myslela jsem si, že tam někdo před námi popíjel grepový džus. Já ho cítila!“

„No tak vidíš.“

Ted' už o tom nebylo pochyb – Rachel byla na jeho straně. Vzápětí jí však po tváři přeběhl stín obav a pochybností jako letní mrak.

„A co motiv?“ zeptala se. „Nepřímo tady obviňujeme federálního agenta. Jestli chceme uspět, musíme znát úplně všechno, včetně motivu. Nic se nesmí ponechat náhodě.“

Bosch byl na tuto otázku připraven.

„Motiv jsi viděla sama. Alicia Kentová je krásná žena. Jack Brenner po ní toužil a Stanley Kent mu stál v cestě.“

Wallingová šokované vytřeštila oči. Bosch kul železo dál.

„Tohle je ten motiv, Rachel. Vy jste...“

„Ale on...“

„Nech mě domluvit. Bylo to takhle: loni jsi Kentovy se svým parťákem navštívila, abys je varovala před nástrahami spojenými se Stanleyho povoláním. Mezi Alicií a Jackem tehdy přeskočila nějaká jiskra. On měl zájem, ona měla zájem. Potají se sešli na kávu, na skleničku nebo tak něco podobného. A pak to přerostlo v něco většího. Rozhořel se mezi nimi románec, který trval tak dlouho, až přišel čas něco v té věci podniknout. Třeba odejít od manžela. Anebo se ho zbavit, protože tu byla jeho pojistka a polovina firmy. Tohle je ten motiv, Rachel, tohle je podstata případu. Nešlo v něm o cesium, o terorismus ani o

nic podobného. To jen zafungovala základní rovnice: sex plus peníze rovná se vražda. Tečka.“

Wallingová se zamračila a zavrtěla hlavou.

„Ty nevíš, co říkáš. Jack Brenner je ženatý a má tři děti. Je to spořádaný a nudný chlap, který nemá o zálety zájem. A navíc...“

„Každý chlap má zájem. A je úplně jedno, jestli je ženatý nebo kolik má dětí.“

Rachel promluvila tichým hlasem.

„Mohl bys mě poslouchat a nechat mě domluvit? V Brennerovi se pleteš. S Alicí Kentovou se poprvé setkal až dneska. Když jsem tu loni přijela, ještě mým parťákem nebyl – nikdy jsem ti netvrdila opak.“

Pro Bosche byla tato zpráva šokem. Předpokládal, že její současný parťák byl jejím parťákem i loni. Když se snažil odhalit, jak to ve skutečnosti bylo, měl celou dobu před očima Brennerův obraz.

„Na začátku roku se všechny vyšetřovací dvojice na taktickém oddělení promíchaly. Dělá se to tak běžně. Prý kvůli lepší týmové koncepci. S Jackem dělám až od ledna.“

„A kdo byl tvým parťákem loni, Rachel?“

Wallingová se na něj dlouze zadívala.

„Byl to Cliff Maxwell.“

Harry Bosch se téměř rozesmál, ale zároveň byl příliš šokován, než aby se zmohl na víc než na zavrtění hlavou. Rachel Wallingová mu právě sdělila, že komplicem Alicie Kentové při vražedném spiknutí byl Cliff Maxwell.

„To je neuvěřitelné,“ řekl nakonec. „Takže zhruba před pěti hodinami jsem měl tady na podlaze spoutaného vraha!“

Rachel působila sklesle. Uvědomila si totiž, že vraždu Stanleyho Kenta spáchal jejich vlastní člověk a že krádež cesia nebyla ničím jiným než dobře sehranou habadůrou.

„Už to všechno chápeš?“ zeptal se Bosch. „Už vidíš, jak to chtěl navlíknout? Její manžel je mrtvý a on ji postupně začne navštěvovat – jednak ze soucitu a jednak proto, že ten případ vyšetřuje. Začnou spolu chodit, zamilují se do sebe a nikdo ani nemrkne. A policie bude zatím dál pátrat po Mobym a Fajídovi.“

„A i kdybychom ty dva někdy dopadli,“ navázala Wallingová na jeho hypotézu, „mohli by svou účast na spiknutí popírat tak dlouho, až Usáma bin Ládín sejde věkem někde v jeskyni, ale stejně by jim nikdo nevěřil. Každému by to bylo fuk. Není nic důmyslnějšího než hodit na teroristy zločin, který nespáchali. Nikdy se nemůžou obhájit.“

Bosch přikývl.

„Dokonalý zločin,“ poznamenal. „Nevyšel jim jen proto, že Digo-berto Gonzalves prohledal tu popelnici. Nebýt jeho, honili bychom se za Mobym s Fajídem a nejspíš si mysleli, že se opravdu ukrývali v Samirově domě.“

„Takže co teď podnikneme, Boschi?“

Harry pokrčil rameny, ale pak přesto odpověděl.

„Navrhuju, abychom jim nastražili klasickou past na krysy. Šoupnem je oba do vyšetřovny, zazvoníme na zvonec a prohlásíme, že dohodu se státním zástupcem dostane ten, kdo začne mluvit první. Vsa-dil bych si na Aliciu. Rupne a práskne ho – nejspíš to všechno hodí na něj a prohlásí, že jednala pod jeho vlivem a kontrolou.“

„Něco mi říká, že máš pravdu. A taky je pravda, že Maxwella nepokládám za dost chytrého, aby tohle všechno zorganizoval. Pracovala jsem s...“

Začal jí zvonit mobilní telefon. Rachel ho vytáhla z kapsy a podívala se na displej.

„To je Jack.“

„Zjistí, kde je Maxwell.“

Rachel přijala hovor a nejprve zodpověděla několik otázek o Boschově stavu – sdělila Brennerovi, že je Bosch v pořádku, ale ztrácí hlas, protože ho bolí v krku. Harry vstal a odešel do kuchyně pro další láhev vody, přičemž však nepřestal poslouchat. Wallingová nenuceně nasměrovala hovor k Maxwellovi.

„Mimochodem, kde je vlastně Cliff? Chtěla jsem s ním mluvit o té potyčce s Boschem na chodbě. Nelíbilo se mi, jak...“

Zarazila se, aby si vyslechla odpověď, a Bosch viděl, jak se jí vzápětí rozšiřují oči. Něco nebylo v pořádku.

„Kdy to bylo?“ zeptala se.

Znovu se zaposlouchala a vstala z křesla.

„Poslyš, Jacku, musím končit. Myslím, že Bosche každou chvíli propustí. Ozvu se ti, jen co tu budu hotová.“

Zaklapla telefon a podívala se na Bosche.

„Nelíbí se mi, že mu musím lhát. Tohle mi nezapomene.“

„Co říkal?“

„Na místě zásahu prý bylo příliš mnoho agentů – sjeli se tam z centra prakticky všichni, i když jen postávali a čekali na radiační tým. A tak se Maxwell nabídl, že zajede pro toho svědka do hotelu Mark Twain. Nikdo se k tomu nedostal, protože tým, který měl pro něj původně zajet, jsem nakonec odvolala.“

„Jel tam sám?“

„Jack říkal, že ano.“

„Jak je to dlouho?“

„Půl hodiny.“

„On ho zabije.“

Bosch rychle vyrazil ke dveřím.

Tentokrát řídil Bosch. Cestou do Hollywoodu oznámil Wallingové, že Jesse Mitford nemá na pokoji telefon. Pokud šlo o kvalitu služeb, nebyl na tom hotel Mark Twain nikterak dobře. Bosch tedy zatelefonoval veliteli hollywoodské divize a požádal ho, aby k hotelu vyslal hlídkový vůz. Poté zavolal na informace a nechal se přepojit na hotelovou recepci.

„Alvine, tady je detektiv Bosch. Byl jsem u vás dneska ráno.“

„Jo, jo. Copak se děje, detektive?“

„Nevyptával se někdo na Stephena Kinga?“

„Mmm, ne.“

„A nepouštěl jste v posledních dvaceti minutách do hotelu někoho, kdo vypadal jako policajt nebo kdo u vás není ubytován?“

„Ne, detektive. Co se děje?“

„Poslyšte, potřebuju, abyste zašel ke Stephenu Kingovi na pokoj a řekl mu, ať z hotelu odejde a pak mi zavolá na mobil.“

„Nemám tu nikoho, kdo by hlídal recepci, detektive.“

„Je to naléhavé, Alvine. Potřebuju ho odtamtud dostat. Nepotrvá vám to déle než pět minut. Zapište si moje číslo: tři dva tři, dva čtyři čtyři, pět šest tři jedna. Máte to?“

„Mám to.“

„Dobrá, tak běžte. A kdyby ho u vás hledal kdokoliv jiný než já, řekněte, že si nechal vyplatit zbytek zálohy a odešel. Běžte, Alvine, a díky.“

Bosch zaklapl telefon a pohlédl na Rachel. Jeho obličej prozrazoval nedostatek důvěry v recepčního.

„Myslím, že mě ten chlap vodí za nos.“

Bosch přidál rychlost a pokusil se soustředit na řízení. Právě odbočili z Barham Boulevard jižně na Cahuenga Pass. Napadlo ho, že nebude-li v Hollywoodu příliš hustý provoz, mohli by do hotelu dorazit za pět minut. Toto zjištění ho přimělo zavrtět hlavou. Díky půlhodinovému náskoku už měl Maxwell v hotelu Mark Twain dávno být. Harry

se neubráníl otázce, zda agent nevnikl do hotelu zadním vchodem a dávno se Mitforda nezmocnil.

„Možná už tam Maxwell vlezl zadem,“ sdělil Wallingové. „Přijedu tam ze zadní uličky.“

„Víš,“ řekla Wallingová, „on mu možná nehodlá ublížit. Odveze ho, promluví s ním a sám posoudí, zda toho Mitford viděl na vyhlídce tolik, aby mohl představovat hrozbu.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Ani nápad. Maxwell musí vědět, že jakmile se to cesium našlo, šel celý jeho plán do hajzlu. A on musí zasáhnout proti všem hrozbám. Nejdřív proti tomu svědkovi a pak i proti Alicii Kentové.“

„Proti Alicii Kentové? Ty myslíš, že by si vůči ní něco dovolil? Vždyť všechno tohle je jen kvůli ní.“

„Na tom teď nezáleží. Ted přichází ke slovu instinkty přežití a ona je pro něj hrozbou. Patří to k věci. Nejdřív překročil jednu tlustou čáru, aby mohl být s ní. A teď ji překročí znovu, aby si zachránil...“

Bosch přestal mluvit, neboť mu v hrudi zabušilo náhlé prozření. Hlasitě zaklel, na výjezdu z Cahuenga Pass šlápl na plyn, na Highland Avenue před amfiteátre Hollywod Bowl to šmíkl přes tři pruhy a s kvílením pneumatik se přímo uprostřed provozu otočil do protisměru. Znovu sešlápl plyn. Auto sebou divoce zamávalo, ale to už Bosch vjížděl na Hollywood Freeway. Rachel se držela palubní desky a kliky dveří, aby nevyhlédla ze sedadla.

„*Harry, co to děláš? Tohle je opačný směr!*“

Bosch zapnul sirénu a modrá světla, která začala blikat na přední mřížce a v zadním okně auta.

„*Tím Mitfordem chtěl jen odvést pozornost!*“ zaječel na Wallingovou. „*Jedeme správně. Kdo je pro Maxwella větší hrozbou?*“

„*Alicia?*“

„*Na to vem jed – a teď má navíc ideální příležitost dostat ji z taktického oddělení. Všichni jsou totiž v té uličce s cesiem.*“

Na dálnici byl docela plynulý provoz a siréna jejich tempo ještě více zrychlovala. Bosch usuzoval, že Maxwell už mohl dorazit do centra – podle toho, v jak velké dopravní zácpě se ocitl.

Rachel odklopila telefon a začala vyťukávat čísla. Zkoušela jedno za druhým, ale nikdo se jí neozýval.

„Nemůžu se nikomu dovolat!“ zakřičela.

„Kde sídlí taktické zpravodajství?“

Wallingová nezaváhala.

„Na Broadwayi. Víš, kde je kino Million Dollar? Tak ve stejné budově. Vchod je ze Třetí ulice.“

Bosch vypnul sirénu, vytáhl telefon a zavolal parťákovi. Ferras se ozval okamžitě.

„Kde jsi, Ignacio?“

„Zrovna jsem se vrátil do kanceláře. Technici ohledali to auto pro...“

„Poslouchej mě. Všechno nech a počkej na mě u vchodu do kina Million Dollar ze Třetí ulice. Víš, kde to je?“

„Co se děje?“

„Víš, kde je kino Million Dollar?“

„Ano, vím, kde je.“

„Takže mě čekej u vchodu ze Třetí ulice. Vysvětlím ti to, až tam dorazím.“

Zaklapl telefon a znovu zapnul sirénu.

21

Příštích deset minut trvalo deset hodin. Bosch se proplétal kolonami aut, až v centru konečně dorazil k výjezdu na Broadway. Vypnul siré-

nu, odbočil a sjel z kopce k místu určení. Nacházeli se tři bloky od cíle.

Kino Million Dollar bylo postaveno v době, kdy se produkty filmové branže předváděly ve velkolepých palácích lemujících Broadway v samém centru města. Od projekce posledního premiérového filmu na zdejším plátně už však uplynulo hezkých pár desetiletí. Zdobnou fasádu překrývala osvětlená markýza, která nějakou dobu ohlašovala místo filmů náboženská shromáždění. Dnes se kino nevyužívalo vůbec a čekalo na renovaci a záchranu – nad kdysi velkolepým sálem ovšem dodnes fungovalo dvanáct pater kancelářských prostor střední kvality a obytných loftů.

„Na tajné pracoviště tajného oddělení je to dobré místo,“ poznamenal Bosch, když se před nimi budova objevila. „Nikoho by to nenapadlo.“

Wallingová neodpověděla. Opět se snažila někomu dovolat. Po chvíli rozmrzele zaklapla telefon.

„Nemůžu sehnat ani naši sekretářku. Vždycky chodí na oběd až po jedné, aby v kanceláři někdo byl, když jdou agenti na oběd dřív.“

„Kde přesně je vaše oddělení a kde se v něm nachází Alicia Kentová?“

„Máme pro sebe celé šesté patro. Je tam i salonek s gaučem a televizí. Posadili ji tam, aby se mohla dívat.“

„Kolik je vás na oddělení?“

„Osm agentů, sekretářka a vedoucí kanceláře. Ta nedávno odešla na mateřskou dovolenou a sekretářka je zřejmě na obědě. Aspoň doufám. Ale samotnou by tam Aliciu Kentovou nenechali. Je to proti předpisům. Někdo tam s ní musel zůstat.“

Bosch odbočil doprava na Třetí ulici a okamžitě zamířil k obrubníku. Ignacio Ferras tam už čekal – nenuceně se opíral o svůj kombík Volvo. Před ním stálo další zaparkované auto. Federální vůz. Bosch s Wallingovou vystoupili, Bosch zamířil k Ferrasovi, zatímco Wallingová se šla podívat dovnitř federálního vozu.

„Neviděl jsi Maxwella?“ zeptal se Bosch.

„Koho?“

„Agenta Maxwella. Toho, kterého jsme dnes ráno v domě Kentových spoutali na podlaze.“

„Ne, nikoho jsem neviděl. Proč se...“

„To je jeho auto,“ řekla Wallingová, když se k nim připojila.

„Ignacio, toto je agentka Wallingová.“

„Říkejte mi Iggy.“

„Rachel.“

Podali si ruce.

„Takže v tom případě už musí být nahoře,“ pokračoval Bosch. „Kolik je tu schodišť?“

„Tři,“ odpověděla Wallingová. „Ale on použije to, které ústí k jeho autu.“

Ukázala na dvoje dvojité ocelové dveře kousek od rohu budovy. Bosch tam vyrazil, aby se podíval, jestli jsou zamčené. Ferras s Wallingovou ho následovali.

„Co se děje?“ zeptal se Ferras.

„Maxwell je náš střelec,“ odvětil Bosch. „Ted je nahoře a...“

„Cože?“

Bosch zkontroloval východ. Z venkovní strany nebyla na dveřích žádná klika ani madlo. Otočil se k Ferrasovi.

„Hele, nemáme moc času. Věř mi, že Maxwell je pachatel a momentálně je v téhle budově, aby zlikvidoval Aliciu Rentovou. A my...“

„Co ta tady dělá?“

„FBI tu má oddělení. A ona je tady. Už dost otázek, ano? Prostě mě poslouvej. Agentka Wallingová a já vyjedeme výtahem nahoru. Ty čekej venku u těchhle dveří. Jestli Maxwell vyjde ven, zneškodni ho. Rozumíš? Normálně ho zneškodni.“

„Jasně.“

„Fajn. Přivolej posily. My jedeme nahoru.“

Bosch se naklonil a jemně Ferrase plácl po tváři.

„A zůstaň křepkej.“

Nechali Ferrase venku a zamířili hlavním vchodem do budovy. O žádném vestibulu se uvnitř nedalo mluvit – byl tu pouze výtah. Otevíral se na zmáčknutí tlačítka. Vstoupili dovnitř, Wallingová pomocí karty aktivovala tlačítko šestého patra a výtah se rozjel.

„Něco mi říká, že ho nikdy nebudeš oslovovat Iggy,“ prohodila během jízdy.

Bosch její poznámku ignoroval. Místo toho ho něco napadlo.

„Když tenhle výtah dojede do příslušného patra, zahraje nějaký tón?“

„Teď si nevzpo... Ale myslím, že ano... Ano, rozhodně ano.“

„Skvělý. Tak to budeme snadné terče.“

Vytáhl z pouzdra pistoli a vsunul náboj do komory. Wallingová učila se svou zbraní totéž. Bosch jí ukázal na jednu stranu výťahu, sám se postavil na druhou a zvedl pistoli. Výtah konečně vyjel do šestého patra a zvenčí se ozval tichý zvonivý tón. Dveře se začaly otevírat a jako první odhalily Bosche.

Na chodbě nikdo nebyl.

Rachel ukázala doleva, aby Bosch věděl, na kterou stranu má zamířit, až vystoupí z výťahu. Bosch se přikrčil do bojového postavení a s napřaženou zbraní vyšel z kabiny.

Ani zde nikdo nebyl.

Harry se začal přesouvat nalevo, zatímco Rachel vystoupila a připojila se k němu zprava. Dorazili na oddělení tvořené kancelářským prostorem ve stylu loftu, který byl rozdělen na dvě řady kójí představující místnost detektivů a tři soukromé místnosti, které volně stály uprostřed otevřeného prostranství. Mezi kójemi se nacházely velké stojany s elektronickými přístroji a každý pracovní stůl byl vybaven dvěma počítačovými monitory. Zdálo se, že celé oddělení by se dalo během chvilky sbalit a přestěhovat.

Bosch se přesunul dále na oddělení. Za oknem jedné ze soukromých kanceláří zahlédl muže, jenž seděl na židli se zakloněnou hlavou a otevřenýma očima. Vypadal, jako by měl na krku červený bryndáček. Bosch ovšem věděl, že je to krev. Někdo muže střelil do hrudníku.

Ukázal jeho směrem a Rachel spatřila mrtvého muže také. Reagovala rychlým nádechem a tlumeným povzdechnutím.

Dveře do kanceláře byly pootevřené. Bosch s Wallingovou se k nim přesunuli a Bosch do nich strčil, zatímco Wallingová je oba kryla ze zadu. Harry vstoupil dovnitř a spatřil Aliciu Kentovou – seděla na podlaze a zády se opírala o zeď.

Bosch se k ní sehnul. Její oči byly otevřené, ale mrtvé. Na podlaze mezi jejíma nohama ležela pistole a stěna za ní byla pocákána krví a mozkovou hmotou.

Bosch se otočil, prohlédl místnost a pochopil celou léčku. Těla byla naaranžovaná tak, aby to vypadalo, že Alicia Rentová vytáhla agentovi z pouzdra zbraň, zastřelila ho, posadila se na podlahu a sama si vzala život. Nikde neležel žádný vzkaz ani vysvětlení, ale tohle bylo maximum, jež mohl Maxwell stihnout za krátký čas, který měl k dispozici.

Bosch se otočil k Wallingové. Ta přestala být ve střehu a jen stála a zírala na mrtvého agenta.

„Rachel,“ řekl Bosch. „On tady pořád musí být.“

Vstal a zamířil ke dveřím, aby mohl prohledat místnost detektivů. Když se letmo podíval z okna, zahlédl za stojany s elektronikou nějaký pohyb. Zastavil se, zvedl zbraň a sledoval pohyb člověka, který se za jedním stojanem přesouval ke dveřím s nápisem východ.

Po chvíli Maxwell opustil úkryt a sprintem vyrazil ke dveřím.

„Maxwelli!“ zaječel Bosch. „Stůj!“

Maxwell se otočil, zvedl zbraň a přesně v okamžiku, kdy zády narázil do dveří, začal pálit. Okno se roztříštilo a na Bosche dopadla sprška skla. Harry opětoval palbu – vyslal ke dveřím šest ran, ale Maxwell už byl pryč.

„Rachel?“ zavolal, aniž spustil oči ze dveří. „Není ti nic?“

„Dobrý.“

Její hlas se ozýval kdesi pod ním. Bosch pochopil, že když se strhla přestřelka, lehla si Rachel na zem.

„Ke kterému východu vedou tamty dveře?“

Rachel vstala. Bosch se přesunul ke dveřím, ohlédl se na ni a viděl, že Rachel má na šatech střepy a ve tváři je pořezaná.

„Tohle schodiště vede k jeho autu.“

Bosch vyrazil přes oddělení ke dveřím. V běhu vytáhl telefon a tlačítkem rychlého vytáčení zavolal svému parťákovi.

Ferras se mu ozval v polovině prvního zazvonění. To už byl Bosch na schodišti.

„Jde dolů!“

Harry upustil telefon a vyrazil po schodech. Pod sebou slyšel Maxwellovy kroky na ocelových stupních a instinktivně poznal, že agentův náskok je příliš velký.

Bosch seběhl další tři křídla schodiště, přičemž bral schody po třech. Za sebou slyšel sbíhat Wallingovou. Po pár vteřinách zaslechl zdola dunivý zvuk, jak Maxwell narazil v přízemí do dveří východu. Vzápětí se ozval křik a několik výstřelů. Ty následovaly těsně za sebou, takže se nedalo posoudit, kdo střílel první nebo kolik ran celkem padlo.

O deset vteřin později dorazil ke dveřím Bosch. Vyšel na chodník a spatřil Ferrase, jak se opírá o zadní nárazník Maxwellova federálního vozu. V jedné ruce třímal zbraň a druhou se držel za loket. Na rameni mu prosakovala krvavá růže. Doprava na Třetí ulici se v obou směrech zastavila a chodci prchali po chodnících do bezpečí.

„Trefil jsem ho dvakrát!“ zaječel Ferras. „Běžel tamtudy.“

Kývl na Třetí ulici k tunelu vedoucímu pod Bunker Hill. Bosch přistoupil k partákovi blíže a zjistil, že byl zasažen do ramenního kloubu. Rána nevypadala příliš vážně.

„Volals posily?“ zeptal se Ferrase.

„Už jedou.“

Ferras se zašklebil a chytil si zraněnou paži v méně bolestivé poloze.

„Odvedl jsi velmi dobrou práci, Iggy. Zůstaň tady, než toho chlapa dostanu.“

Ferras přikývl. Bosch se otočil a viděl, jak ze dveří vybíhá Rachel – na tváři měla krvavou šmouhu.

„Tudy,“ řekl. „Je zraněný.“

Rozestoupili se a vyrazili po Třetí ulici. Po několika krocích Bosch zachytil stopu. Maxwell byl očividně těžce zraněný a ztrácel mnoho krve. Nemělo by být těžké ho dopadnout.

Jakmile však dorazili na roh Třetí ulice a Bunker Hill, stopa se jim ztratila. Na chodníku žádnou krev nenašli. Bosch se zadíval do dlouhého tunelu a viděl, že se v něm žádný chodec nepohybuje. Rozhlédl se po Hill Street, ale neviděl nic až do chvíle, kdy jeho pozornost upoutal hrozen lidí vybíhajících zmateně z Grand Central Market.

„Tudy,“ řekl.

Rychle vyrazili k obrovské tržnici. Těsně před ní Bosch znovu zachytil krvavou stopu a zamířil dovnitř. Tržnici tvořil dvoupodlažní shluk stánků s potravinami a nejrůznějších maloobchodů. Ve vzduchu se vznášel silný zápach tuku a kávy, který musel prostupovat do všech pater budovy nad tržnicí. Prostory byly přeplněné a hlučné, takže Bosch jen s obtížemi pokračoval po krvavé stopě za Maxwelllem.

Náhle se přímo před ním ozval křik a kdosi vypálil do vzduchu dvě rychlé rány. Mezi lidmi to okamžitě vyvolalo pozdvižení. Desítky ječících zákazníků i zaměstnanců zaplavily uličku, v níž stáli Bosch s Wallingovou, a pádily jejich směrem. Bosch si uvědomil, že jim hrozí ušlapání. Jediným pohybem uskočil doprava, chytil Wallingovou kolem pasu a odtáhl ji za široký betonový sloup.

Dav se prohnal kolem nich a Bosch vykoukl zpoza sloupu. Tržnice byla rázem prázdná. Po Maxwelllovi nebylo nikde ani stopy, ale poté Bosch zaregistroval pohyb u jednoho mrazicího boxu před řeznictvím na konci uličky. Podíval se bedlivěji a viděl, že se někdo hýbe za boxem. Zaostril pohled přes prosklené stěny a přes výlohu s plátky hovězího a vepřového masa a spatřil Maxwellův obličej. Agent seděl na zemi a opíral se zády o lednici v zadní části řeznictví.

„Je tamhle v tom řeznictví,“ zašeptal Wallingové. „Ty půjdeš doprava a dáš se tamtou uličkou. Nepozorovaně k němu pronikneš zprava.“

„A co ty?“

„Já půjdu rovnou k němu a upoutám jeho pozornost.“

„Anebo můžeme počkat na posily.“

„Já nečekám.“

„To jsem ani nepředpokládala.“

„Takže připravena?“

„Ne, prohodíme si to. Já půjdu k němu a upoutám jeho pozornost a ty to obejdeš z boku.“

Bosch věděl, že tento plán je lepší, protože Rachel Maxwella zná a Maxwell zná ji. Zároveň to však pro ni znamenalo vyšší riziko.

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se.

„Ano. Takhle je to správně.“

Bosch ještě jednou vykoukl zpoza sloupu a viděl, že se Maxwell nepohnul. Jeho obličej vypadal brunátně a zpoceně. Bosch se ohlédl na Wallingovou.

„Pořád je tam.“

„Fajn. Jdem na to.“

Rozdělili se a vyrazili. Bosch rychle zamířil do uličky s provozovnamy, která vedla paralelně s uličkou vedoucí k řeznictví. Na konci jeho uličky se nacházela mexická kavárna oddělená vysokými stěnami od okolního prostranství. Bosch se za nimi mohl ukrýt a vykukovat zpoza rohu na řeznictví – z tohoto místa se mu nabízel boční pohled za pult. Maxwella viděl asi šest metrů před sebou. Krčil se u dveří ledničky a oběma rukama stále svíral zbraň. Košili měl úplně nasáklou krví.

Bosch se uchýlil zpátky do úkrytu a připravil se vyrazit proti Maxwellovi. V tu chvíli však zaslechl Rachelin hlas.

„Cliffe? To jsem já, Rachel. Nech si ode mě pomoci.“

Bosch vykoukl zpoza rohu. Wallingová stála úplně nekrytá necelé dva metry před jedním lahůdkářstvím. Pistoli měla svěšenou podél těla.

„Žádná pomoc neexistuje,“ odpověděl Maxwell. „Pro mě už je pozdě.“

Bosch si uvědomil, že kdyby chtěl Maxwell po Rachel vystřelit, musela by kulka projít předním i zadním skleněným panelem výlohy lahůdkářství. Vzhledem k tomu, že vitrína nestála kolmo ke střelci, musel by se stát zázrak, aby kulka Rachel trefila. Zázraky se však dějí. Harry proto zvedl pistoli, opřel ji o stěnu a připravil se začít v případě potřeby střílet.

„No tak, Cliffe,“ řekla Wallingová. „Vzdej to. Nechtěj to skončit takhle.“

„Jiný způsob není.“

Maxwellovo tělo se náhle začalo zmítat v hlubokém vlhkém kašli. Na rtech se mu objevila krev.

„Ježíši, ten chlap mě vážně dostal,“ řekl a znovu se rozkašlal.

„Cliffe?“ naléhala Wallingová. „Pusť mě k sobě. Chci ti pomoci.“

„Ne, jestli sem přijdeš, tak...“

Jeho další slova zanikla ve zvuku výstřelů, neboť Maxwell začal bezhlavě pálit na lahůdkářství a kompletně přitom rozstřílel prosklený vchod do prodejny. Wallingová se přikrčila, zatímco Bosch vyrazil zpoza stěny, sevřel pistoli oběma rukama a natáhl ji před sebe. Nevystřelil, ale upřel pohled na hlaveň Maxwellovy zbraně. Kdyby se její ústí zaměřilo na Wallingovou, byl připraven okamžitě střílet Maxwella do hlavy.

Maxwell si však spustil pistoli do klína a rozesmál se. Z obou koutků úst mu vytékala krev, takže vypadal jako pomatený klaun.

„Myslím..., myslím, že jsem právě rozstřílel výčep.“

Znovu se zasmál, avšak smích v něm vyvolal další záchvat kašle, který působil velmi bolestivě. Když kašel ustal, Maxwell pokračoval.

„Chci akorát říct..., že to ona. To ona ho chtěla zabít. Já chtěl..., já chtěl jenom ji. Nic víc. Jenže ona o jiném řešení nechtěla ani slyšet... a já nakonec udělal, co chtěla. A za to... půjdu do pekel...“

Bosch se přisunul o krok blíže. Zdálo se mu, že si ho Maxwell zatím nevšiml. Když udělal ještě jeden krok, promluvil Maxwell znovu.

„Mrzí mě to,“ řekl. „Rachel? Vyříd jim, že mě to mrzí.“

„Cliffe,“ odpověděla Wallingová. „Můžeš jim to říct sám.“

Maxwell za Boschova přihlížení pozvedl zbraň, vsunul si hlaveň pod bradu a bez váhání stiskl spoušť. Náraz kulky mu prudce zaklonil hlavu a vyslal na dveře ledničky spršku krve. Pistole dopadla na betonovou podlahu mezi jeho nataženýma nohama. Maxwell při sebevraždě zaujal naprosto stejnou polohu jako jeho milenka – jako žena, kterou před chvílí zabil.

Wallingová obešla vitrínu, postavila se vedle Bosche a spolu s ním se zadívala na mrtvého agenta. Neřekla nic. Bosch pohlédl na hodinky. Byla téměř jedna. Vyšetřování od začátku až do konce netrvalo déle než dvanáct hodin. Bilance zněla pět mrtvých, jeden zraněný a jeden umírající na ozáření.

A pak tu byl i on sám. Napadlo ho, jestli se také on nestane součástí této bilance, až se za případem usadí prach. Hrdlo mu teď doslova planulo a v hrudi cítil cosi tíživého.

Pohlédl na Rachel a viděl, že už jí opět stéká po tváři krev. Bylo zřejmé, že rána od střepu si vyžádá šití.

„Víš co?“ řekl. „Odvezu tě do nemocnice, jestli mě tam odvezeš.“

Rachel na něj pohlédla a poněkud smutně se usmála.

„Jestli přibereš i Iggyho, tak to беру.“

Bosch ji nechal s Maxwellem a vrátil se před kino Million Dollar, aby se poohlédl po partákovi. Když kráčet k budově, sjížděly se už ze všech stran záložní jednotky a kolem se srocovaly davy lidí. Bosch se rozhodl, že ohledání místa činu tentokrát přenechá pochůzkářům.

Ferras seděl v otevřených dveřích svého auta a čekal na záchranku. Paži si držel v nepřírozeném úhlu a evidentně trpěl bolestí. Po košili mu stékala krev.

„Chceš se napít vody?“ zeptal se ho Bosch. „Mám v autě láhev.“

„Ne, budu jenom čekat. Hlavně ať už tu jsou.“

V dálce se ozvala charakteristická siréna vozů hasičského záchranného sboru a její zvuk rychle sílil.

„Co se stalo, Harry?“

Bosch se opřel o bok auta a sdělil mu, že se Maxwell před chvílí zastřelil, když proti němu vyrazili.

„To je setsakra ošklivá smrt,“ poznamenal Ferras. „Umřít takhle v koutě.“

Bosch přikývl, ale mlčel. Během čekání ho myšlenky zavedly do svahu na vyhlídku, kde se Stanleyemu Kentovi naskytl poslední pohled v životě – pohled na panoráma města zaplavené nádhernými třpytivými světélky. Možná měl Stanley pocít, že na něj na druhém břehu čeká nebe.

Bosch však byl přesvědčen, že nezáleží na tom, zda člověk zemře v koutě řeznictví nebo na vyhlídce obklopené nebeskými světly. Zmizí zkrátka ze světa a na podobě finále nezáleží. Všichni vlastně neustále doděláváme, pomyslel si. Pouze musí někteří dokončit svou práci dříve než jiní. Někteří vědí, že se jejich dílo chýlí ke konci, zatímco jiní nemají tušení, kdy jim spodní proudy podrazí nohy a navždy je stáhnou do temnoty.

Důležité je bojovat, říkal si Bosch v duchu. Neustále kopat nohama. A neustále těm spodním proudům vzdorovat.

Zpoza rohu se vynořila záchranka. Řidič objel několik aut stojících na Broadwayi, zabrzdil u ústí boční uličky a vypnul sirénu. Bosch pomohl vstát partákovi z auta a společně se odšourali k záchranářům.